Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

M

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Λ Ω Β Hinc ἡ, iniuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Il. λ Νεῦ μοῦ ἐξ ἔ τ' πατρὸς ἀνοιείν τίσε τε λώβῃ. Od. π. Σοὶ κ' αὖος ἐγὼ λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιμι. Dicitur etiã aliquis esse λώβη, vt Il. γ. Η' ὅτω λώβῃ τ' ἰωχμὸς ἐγένετο ἄλλων. Inuenitur & apud Herod. lib. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. *Putat Eustath. λώβη dici per synæresin quasi λοιβή, vt deriuetur à nomine λοιβός & verbo βαίνειν, & fit ἡ εἰς τὸ φαυλότερον ἔκβασις, seu ἡ ἐν κακῷ ἔκβασις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴτε τινα. ¶ Dicitur & de quodam aurium morbo: vnde λωβός, qui laborat eo morbo. Sunt & qui hanc primam esse nominis λώβης significationem arbitrantur, à qua cæteræ manarint & à λοιβός dici putant. Suid.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι, iniuriam infero, contumeliam infero: vel iniuria afficio, contumelia afficio. Il. α. & β. Η' ῥ' ἀν' ἀτρεΐδῃ τιμὴν ὑστάτῳ λωβήσαιμι, certè nunc postremum in me cõtumeliosus fuisses. Item corrumpo, deprauo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. Τὸ γὰρ κατὰ τὴν ὀπτικὴν ἰκανῶς εἶναι λωβᾶσθαι ἐν τῷ πάνυ ὀλίγῳ παντὸς ἐστὶ τοῦ. Herodot. ἑωυτὸν λωβᾶται) λωβᾶται ἀπόκοπον. Itẽ passiue contumelia afficior. Herod. l. 1. Itẽ deprauor, corrũpor, vitior, mutilor. Plato in Gorgia & de leg. li. 10.

Λωβήσις, εως, ἡ, iniuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητής, οῦ, ὁ, iniuriæ illator seu contumeliæ, iniuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. Λωβηταὶ τέχνης, exp. deprauatores, corruptores.

Λωβήτωρ, idẽ exp. etiam, cõtumelia dignus, apud Hom. Il. ω.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ, idem, cõiniator, cõtumeliosus, apud Suid.

Λωβός, οῦ, ὁ, iniuria affectus seu iniuriis, cõtumelia affectus. Hesiod. in asp. Ἐν δὲ καὶ ἐν λωβητὸς ἐὼν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη. ignominia affectus fuit. Item iniuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Il. ω.

Λωβάζω, idem quod Λωβῶμαι, actiuè sumptum.

Λωβάζομαι, pro Λωβῶμαι, pass. contumelia afficior seu dolocore. Exponitur etiam contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippocr.

Λωβάω, contumelia afficio. Itẽ illudo, irrideo, ludificor. Od. ι. Τίπτέ με λωβάεαι, πολυπτήθιε θυμὸν ἐχούσας; Λωβάσεις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβάω, ῶ, ἡ, ὁ, noxius, damnosus. Nicand.

Composita ex Λωβάω.

Ἀλωβήτωρ, nulla iniuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno illæsus.

Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel iniuria afficio.

Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph. in Aiace.

Deriuat. Ἀδιάλωβος, qui mutilatus vel contumelia affectus non est. ἀβλαβὲς. Hesych.

Λωιτέρω λωίων. vide in Λῶ.

Λ Ω Μ Λωτός, ὁ, fimbria, infitia: quod imar vestis oræ assutum vel attextum est. quod & πρόπτυξον & πρόστυξ. Exodi 28. ποιήσεις δὲ τὸ λῶμα ὑπόδυτα πάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀδάμαντος ῥοιᾶς ῥόδινας ἐξ ὑακίνθου, in fimbria seu limbo.

Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus, seu parvula instita.

Λ Ω Ο Σ, ου, ὁ, locus à Macedonibus dicitur mensis hecatombæõ vt testatur Plut. in Alex. seu Διοσ μαιών, vt est in epistola Philippi ad peloponnesios apud Demosthen. pro cor. Ἐν ὑπερῶ τῷ μαιὼ λῶον, οὗ ἔνιοι (Macedones) ἀγωνιζόμενοι Ἀλέξανδρον τὸν διοσμαιῶνα τὸν ὑπὸ Κορινθίων, πανήμον. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui subscribant seu adscribant λῷος, siue λῷος, quidam & trisyllabus λωΐος.

Λωΐτερος, & c. vide in Λῶ. Λωΐτερος, ὁ, in Λῶ.

Λ Ω Τ Ο Σ, ου, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 14. huius fructus est tam dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti tribuerit, dederit nimirũ hospitali aduenarum oblitione patriæ: vnde proueb. Λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ oblitus fuerit. Od. ι. Vide & Plin. li. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Eius arboris lignum ad tibiarum cantus expetitum: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis: vt apud Eurip. in Phœnis. Οὐκ ἔστι χαλκήρεις ἐφέστιοι τυπανίδες ἢ λωτοῦ μετὰ βίστρυχον αὐλοῦντες λωτὸν καὶ πανδόμους μέλη. ¶ Est etiam eodem nomine in Ægypto caulis in palustri genere Plin. loco citato. & Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 10. & Herodot. lib. 2. ¶ Et & ex herbarum genere Dioscor. lib. 4. c. 111. & 112. item Plin. li. 22. c. 11. Sic Il. ξ. Il. β. & Od. δ.

Λωτεῖος, loticus, qui è loto est. vt λωτεῖον ξύλον, apud Theophr. hist. pl. l. 5. & l. 4. c. 3. Et λωτεῖοι αὐλοί. Athen. l. 4.

Λωτεῖος, ειτῶν, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex huius accusatiuo λωτεῖτα. Attice contracto in λωτῖτα. Homer. facit Doricum. Λωτειωῖτα. Iliad. ω.

Ἀπολωΐζω, separo, derabo. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωΐα, hinc λωΐα, Suidæ ferrum è loto.

Λωΐζω, lotum carpo. Hesych.

Μελίλωτος, ου, ὁ, siue Μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) melliloius seu melilotum, q. d. lotus mellis genus: vnde & apũ causa sectur, teste Plin. masc. g. vnius. Dioscor. li. 3. cap. 48. neutro Gal. de fac. simp. Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex melilloto. Athen. lib. 3.

Λ Ω Φ Α Ω ῶ, Γ. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut iumentis, à quorum ceruice deponuntur onera: (*nam à λέπτω, i. ceruix, deriuatur, facta ectasi) Od. ι. καὶ δ' ἐμὲ κῆρ λωφήσει κακῶν τά μοι ἐν πλῇ κνίσσ' πόρον αἴνῳ, respirabit à malis & molestia leuetur. Thuc. li. 6. ὀλίγον γοῦν ἄρτι μετὰ μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululum requieuimus antea conflictati cũ acerrimo morbo & bello. Is etiã qui aliquem infestat λωφᾶν dicitur cum interquiescit & finem facit: tunc exp. cesso, finem facio: vt Il. φ. Ἀλλ' ἐδ' ἐμὲ μὴν τόγε λωφήσει, mox desinet seu quiescet. Soph. in Aiace, Κάπειτ' ἐπαφῆκ' ἐξ ἐμὲ λώφησιν φόνου. quum cædis finem fecisset. Sic & morbos aut infortunium λωφᾶν dicitur quem remittit & cessare vt apud Plat. de leg. lib. 9. apud Plut. in Paral. & alibi. ¶ Item transitiuè, sedo, παύω. Apol. Arg. 4. οὐ κέν τοι δηΐοιον Λέσβοιο ἄμοτον λωφήσω μόλιν, pro ἀπολωφήσω μόλιν. Sic apud Hippocr. λωφᾶν τὴν νοῦσον, leuare morbo.

Λώφημα, τὸ, laxamentum. Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: vt λώφησις τῶν πολέμων, Thuc.

Λωφητικός, ὴ, ὸν, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: vt λωφητικὰ ἱερά, sacra quæ fiunt dis vt malum aliquod sedent & à ceruicibus nostris auferant. Apol. Arg. 2.

Λώφαρ, idem quod λώφημα. Hesych.

Composita.

Ἀλωφήτως, indefinenter, non intermittens, assiduus: ἀλωφήτῳ. Plat.

Ἀπολωφάω, sedo, interquiescere & cessare facio. Apol. Arg. l. 4.

Λῴων vide in Λῶ.

M.

Nota est apud Græcos literæ, quam appellant Μῦ. ¶ Nota item numeri, de qua vide in Append. Vide & Μῦ suo loco.

Μὰ Δία, ἀδιάφορον, quod interdum per se negat, vt apud Aristoph. οὐ τὴν τῆς πατρῴας ἐξ ἐμὲ καὶ τοιαῦτα; Δία. Μὰ Δία (q. d. non per Iouẽ) mum mẽ, nequaquã. Aliquãdo ei adiicitur οὐ vt οὐ μὰ Δία. οὐ per Iouẽ. Il. Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Interdũ etiam particulæ aliquæ inter οὐ & Μὰ interiiciuntur vt apud Plat. in Apol. Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς ἄνδρες οὐ δὴ πάνυ ἀδίκα κομιζόμεθα θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία, ἀδ' ἔγωγε. ¶ Aliquãdo etiã affirmatiuè capitur Μὰ, atq; etiã Μὰ Δία: Liban. ἐπειδὴ δὲ ἀπεγνώκαμεν πλάττοντες κἀκεῖνα, μὰ τοὺς θεοὺς. Sic apud Aristoph. in Pluto. Ἀλλ' ἀδὴ τὸν Νεφελοκοκκυγίας ἱερὸν μὰ τοὺς θεοὺς. Interdũ additur ναί, vt ναὶ μὰ Δία, Il. α. ναὶ μὰ τὸν σκῆπτρον.

Μαγάς. Hesychio & Suidę lamina illa ligneæ expanda super qua citharę nerui contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boëthius hęmisphęrium nominasse dicitur: recentiores musici, fulcrum & pontẽ, & canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ δρὸς τέττιγα τὸν ὄπισθε μεγάδος;

Μαγαδίζω, fides pulsare seu neruis, τῇ Μαγάδι superductis harmonicos edere sonos. (Athen. li. 14.

Μαγάδις siue Μαγάδις, instrumentum quoddam musicum apud Μαγαδίζειν, magadi ponere, seu magadis neruis pulsatis musicum ciere melos. Actiuè etiam & transitiuè, pro ψάλλειν, pulsare digitis tangere posuit Arist. in probl. sect. 19. q. 18.

Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula Μαγὰς apud Lucian.

MAΓΓANON, ου, τὸ, ab Hes. exp. exp. venenum præstigię. Itẽ machinamentum seu machinamentum præstigiosum. A Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item seræ vectis, obex, pessulus, repagulum, schol. Aristoph. in Vesp. & schol. Thuc. lib. 2.

Μαγγανεύω, præstigiis & incantationibus vtor. Aristoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium, apud Suid. Metaph. Naz. ὁ ἔφασκεν μαγγανείαις, lenocinia, & quasi veneficia, fictamenta. Potest etiam accipi pro vestigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ seu lenocinii. Metaph. apud Greg. λεπτοποιοὶ τεχνοποιοὶ καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κατεψεύματα, artificium coquorum. Sic & apud Plut. (de Cleopatra) ἐν τοῖς φαρμακεύμασι μαγγανεύμασι.

Μαγγανευτής, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανευτικός, ὴ, ὸν, præstigiatorius.

MAΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. l. 2. ἐγὼ μαγείρου πρεσβύτου τοῦτο Plutarc. symp. 7. ἐλέγετο δ' ὁ μάγειρος ἐκλαίειν ἐν χυμῷ δεσπότην. Eustath. dictum scribit τὸ τὰς μαγείας αἱρεῖν. hinc εἰσφέρειν. Etym. autem & Suid. ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μαγίζειν, vel ἀπὸ τοῦ μάσσειν.

Μαγεύω

Μαγειρικός, ή, ό, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: vt Μαγειρικὴ τυρόν, apud Athen. Et Μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγειρεύω, coquinariam facito, coquus seu coquum ago. Plu. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τό, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidã τὴν πόλιν vocat τῆς ἐντὸς μαγειρεῖον, apud Dionys. Long.

Μαγειρικός, q. d. coquinus: apud Athen. lib. 7.

Ἀρχιμάγειρος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

Μαγδαλιὰ μαζὶς, μάγμα. vide in Μάσσω.

ΜΑΓΝΗΣ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam iactus tesserarij ludi, seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & Μαγνήτης dicitur, vel etiam in ferro. Μαγνῆτις, propterea, quòd in Magnesiaco agro magna eius sit reperta copia. Nicand. ab inuentore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. ἕλκει δὲ ὑπὸ μαγνήτου σίδηρος. Et in præfat. probl. λίθος ὁ μαγνήτης ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

ΜΑΓΟΣ, ου, ὁ. Perficum vocabulum est significans sapientem seu rerum diuinarum & naturalium peritum. Ij herbarum gemmarũmq; & aliorum vires callebant, miracula edebant, diuinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur: magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus cõsulebantur: vt patet ex Cic. de diuin. Strab. lib. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herod. lib. 4. Hinc factum vt in malam etiam partem hoc nomen acceperit, ut pro præstigiatore & venefico: vt apud Æschin. in Ctes. οὗτος Φρυνωνδᾶς οὗτος ἐπῳδὸς οὗτος ἀλλ' ὁ δεῖνα πότερον τῶν πάλαι φασκόντων εἶναι μάγων ἢ γόης ἐστίν. Et Sophoc. Γόης μάγος εἶ καὶ μαχανόφρων. ¶ Adiectiuè etiam accipitur pro magicæ artis peritus, magica vt instructus: vt apud Plat. in Axiocho, Γωβρύας ἀνὴρ μάγος. Et in Epig. Καὶ κεῖνος ἐφωνοῦμεν μαλωτίρα, in sermone ceteris Venetis superãs veteri magicis incantationibus.

Μαγικός, ἡ, ὸν, præstigiatorius, venefico.

Μαγεύω, magus fum, magicas artes calleo: vt apud Plut. in Artax. & in apophth. Cyrus minor in epist. ad Laced. dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν βέλτιον ἢ ἀδελφῷ. Item, vtor magicis artibus, seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa, καθαγαγεῖν τὸν Διὸς μαγεύσασθαι ἐκείνους, illos magicis vlos artibus, seu præstigiis Iouem deduxisse.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, nugæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, vt & μάγος: vt Plat. in Alcib. maiore scribit, τῶν μαγείων Persicam fuisse θεῶν θεραπείαν. Itẽ pro arte præstigiatrice incantatrice, venefica. Vide Plin. lib. 14. cap. 17. & lib. 30. cap. 1. & 2.

Καταμαγεύω, (comp.) magicis incantationibus occupo. Luc. εὖ ἔλεον με καταμαγεύσας.

ΜΑΓΥΔΑΡΙΣ, magydaris: radix siliphij, seu laserpitij. Diosc. lib. 3. c. 94. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 3.

ΜΑΔΟΣ, ου, ὁ, adiect. lævis, glaber, depilis: apud Theoph. ¶ Itẽ Doricè, pro μαζὸς vt tradit Eust.

Μαδαρός, ά, ὸν, idem cum μαδὸς: depilis, glaber, lævis, vt apud Arist. hist. an. lib. 4. μαδαρὰ γίνεται.

Περιμάδηρος, Ionicè pro περιμαδής, circumquaque glaber. vt τὰ περιμάδηρα τῶν κεφαλῶν Hippocr. aphor. lib. 6.

Μαδάρωσις, glabrities, lævor ex defluvio pilorũ Hippocr. ἐξ ἰχῶρος.

Μαδάρωσις, idem quod μαδάρωσις apud Gal. Vide Æt. lib. 7. c. 80. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. & Act. Ἀλέξ. δίδυμον παιδῶν. lib. 2. c. 7.

Μαδάω, lævis & depilis fum. Aristoph. in Plut. πρεσβύτας γυμνοὺς, κυδιανείρους μαδῶντας καὶ σεσαθρωμένους. ¶ Item neut. madeo, madidus fum. Theoph. hist. pl. lib. 4. κοιλίᾳ δὲ ὑγρᾷ ὄντα ἐπομβρεῖν μαδᾷ. Et ὁ δὲ ἀφὶς τῶν ῥιζῶν ἀεὶ ὑπόστερον μαδᾷ.

Μαδάλλω, glabro, depilo, apud Hesych.

Μαδίζω idem quod μαδάλλω. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδάω. apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. κεφαλὴ μαδίσκει πυμνὸν ἐμπλάσσει.

Μάδιος, ια, ον, defluuium pilorum, seu glabrities & lævor è fluuio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia de apud Theoph. de caus. pl. lib. 5. c. 12. Reperitur & μαδότης per ω. a μαδάω apud Hippocr. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabantur cutis, id quo cutis redditur lævis & depilis. vellella.

ΜΑΖΑ, ης, ἡ, maza. Athen. lib. 14 scribit ioniis μάζαν vocatam fuisse vulgarem quendam & communem cibum ex farina, quum verò postea delicatis & maiori cum lãm pararetur: μαζίδιον appellatam fuisse. Hesychius verò μάζαν exp. fariam subactam aqua & oleo. Aristophanis verò schol. & Suid. propriè significare tribuunt edulium ex lacte & frumẽto. Nonnulli nauticum panem vulgò bis coctum, intelligunt. Xẽ. Pæd. 1. οὐδὲ μάζα κρίθινος παντὶ φαγεῖν. * Apollodorus apud Athen. li. 14. ἀπὸ τοῦ μάσσειν derivari scribit: ipse verò Athẽ. à Μάσσω derivat: quẽ & Eust. sequitur. Scribitur & παρεξυστὸς μάζα.

Μάζινος, ἡ, maza factus. Hesych.

Μάζιον, parua maza: apud Athen. lib. 3. Μαζίσκον, ἡ, idem: apud Aristoph. in Equit.

Μάζω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo & conformo. Hesych.

Ὑπερμάζιος, (comp.) supra modum luxurior in mazis parandis Athen. lib. 14. Exponitur etiam, lasciuio præ omnia saturitate & luxu, petulans sum ex nimio mazarũ delicatarũ cibo. Pol. Accipitur & generaliùs, vt apud Aesiph. ὑπερμαζίοις μειρακιόμεν γὰρ σε λεοῦ ὄφιν γιγαρμὸς ἐρῶ. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas à Μαζὸς quod vide suo loco.

ΜΑΖΟΣ, ου, ὁ, mamma, mamilla. Il. ω. Ἕκτορ δὲ θηητός τε γυναῖκά τε θηλέα μαζόν. Il. χ. dicitur mulier μαζὸν ἐπέχουσα præbere mammam. Dicitur & de mamma virtus vt Il. λ. Τὸν μὲ ὑπὸ μαζοῖο καὶ ἀγκόνα δῆκεν. Sic Il. δ. Νηπίου μὲν μαζοῦ πιλωτὸν τέξω γοῦ ἄρον. ¶ Item pro nutrice, apud Catull. vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus *Nutricum tenus exantes è gurgite vagæ*. Pro μαζὸς Doricè dicitur μασδὸς, vt apud Theocr. id. 3. v. 16. Μασδὸν ἐθηλάξει. * A μυζῶν derivari tradit Eust. alij autem à μάττειν quod est ἀπαλάσσειν.

Μαζὸς, ὸ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eurip. in Hecuba Μαζοῖό τ' οὐδ' ἐξ ἐμπρόσθ' ὡς ἀγάλματος κάλλιστα. Dicitur & de brunis: vt apud Arist. (de vitulo marino) μαζὸς δ' ἔχει δύο κατὰ βολαῖς τοῦ τέκους. ¶ Item metaphoricè tumulus, collis, idem quod λόφος, apud Xen. In rebus μαζὸς dicitur quod adhuc τὸν ἐνδοῦ εἶναι apud Xen. in Cyn. τὰ μὲν ἐνίδια ἔχοντα μαζοὺς. vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, apud Paphios: vt est apud Athe. l. 11. * Grammatici quidam à μαστὸς deriuari scribũt, quòd sit μαστὸς γάλακτος. & de muliebri mamma dici tradunt. Alij à verbo μαστάω, quæro quòd infantes in mãmis lac quærant. At simpliciòr videt deducho ex μαζὸς.

Μαζαρίζω, labra contraho, in modum lactantũ puerorũ. Aristoph. in Ach. Ὁ δὲ τοῦ γήρους μαζαρίζει. Vide & in Μασσόμαι.

Μαζός, idẽ quod μαστὸς: sed in cõpositione potius inuenitur.

Composita ac primùm ex Μαζὸς.

Μεταμάζιος, ια, ον, [q. d. intermammillaris] qui est medius inter mamillas seu ambas mammas: vt στῆθος μεταμάζιον, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mammillas. Il. ε. Interdum tamen μεταμάζιον sine adiectione exp. pectus, vt apud Anacreontem in ea oda qua sibi Bathillum depingi iubet.

Ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, mammosam esse. Synes. ep. 4. αὐτὴ γὰρ ὑπερμαζῶσα καὶ ἀνυμφίευτος ἔχουσα τὸ στέρνον. Aliam figuri. vide in Μάζα.

Ὑπομάζιος, (q. d. submamillaris) qui adhuc est sub mamilla, seu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 62. Ἀναστασίου. idem. 3. Macc. 3. 27.

Composita ex Μαστὸς.

Ἐαρόμαστος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐπιμαστίδιος, ια, ὸν, mammæ admotus, lactens, apud Luc. & Suid. Pro eodem dici & ὑπομάστιος scribit Poll. l. 2.

Ἐπίμαστος verò, vide in comp. Μαστίδιον.

Composita ex Μαστὸς.

Βύμαστος, (pro quo scribitur etiam βύμαστος per τ) vna quædam à crassitudine ita vocata aut simpl. vna in mammæ bouis similitudinem.

Μεγαλόμαστος dicitur fœmina quæ magnas habet mammas, mammosa.

Μαθήμα, μαθήσεις, μαθητής, &c. vide in Μανθάνω.

ΜΑΙΑ, ας, ἡ, obstetrix, ἡ ἐμφαλοτομοῦσα. (* a Μαῖ, vel Μαιόμαι, id est quæro, vt tradit Eust. quòd in partu quæri, itidémq; ipsa quærere solear.) Suid. ex Diog. Laert. Σωκράτης, Σωφρονίσκου λαβὼν καὶ μητρὸς φαιναρέτης μαῖαν. Et Poll. ex Plat. in Theæt. διὸ καὶ φαρμάκεια αἱ μαῖαι τοῖς δυνατοῖσιν. Item nutrix: vt Od. τ. Μαῖα τίν μ' ἐθέλεις ὀλίγον, οὐδ' ἐμὸν ἔστορε κοῖτον Τῷ σῷ υἱῷ μαζῷ. vide Poll. l. 3. Item avia, patris vel matris mater. Helyc. & Eu. ¶ Est etiam honesta erga ætate grandiorem allocutio, vtpote qua honoris causa vtebantur natu maiores ad nutricem, vt idem Hesych. & Eust. annotant. ¶ Item μαῖα maiæ canis genus: apud Arist. hist. an. l. 9. c. 2.

Μαιεύτρια, ἡ, aura, nutrix. Suid.

Μαιεύω, obstetrix fum, obstetricem ago.

Μαιευτικὸς, idem & quidem vbertius, in signif. etiam animi. Plato in Theæt. ἀλλ' ἔστιν ἡ τοῦ τοιούτου μαιευτική. Et paulò post, ἐκ δὲ τῶν τοιούτων μαιεύεσθαι. Et apud Luc. μαιευτικὴ ἀρετὴ, obstetrix est. Apud Philost. ἐκεῖνο τῶν ἔμπροσθεν ἐξεμαιεύθη, πρὶν τὴν χώραν ante tempus educere partum more obstetricis. i. excutere & expellere fœtum abortum conciliando. Exponitur etiam ἐπιμελοῦμαι apud eundem. Item pro μαιόμαι, ζητῶ apud eundem.

Μαῖλμα, τὸ, quod ab obstetrice exactum est. id est, partus, παιδίον. Plat.

Μαῖλσις, εως, ἡ, obstetricis functio & munus. Plato in Theæt.

Μαιεία, ἡ, pro eodem Plato ibidem.

Μαιλτικὸς, ἡ, ὁ, q. d. obstetricius, vt μαιλτικὴ γυνὴ, obstetrix, seu obstetricis artem callens, & μαιλτικὴ τέχνη, vel μαιλτικὴ (absolutè) ars obstetricum apud Poll. At μαιλτικὴν doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fouet. Laërt. l. 3

Μαιλτικῶς, obstetricum more. Poll. l. 4.

Μαιλτρια, ἡ, obstetrix. Μαιλτρικῶς obstetricum ritu. Suid.

Ἀμαίλτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (comp.) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Μαιόομαι, ῶμαι, ῶσομαι, obstetrix, sum obstetricem ago. idem quod μαιλεύομαι. Item extraho & extraho veluti obstetrix. Epigr. lib. 2. Ὑμῖν ἀφροσύνη μαιοῦται θλιμμα δ' ἔτικτε. Itè parturientem adiuuo contentem. Ibidem ἔμπαλιν Ἄρης Ἥρᾳ μαιοῦται γαστρὸς ἐμετίρας. Luc. Ὡς τι τικτούσῃ ἐμαιοῦτο. Sic & apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio & officium. idem cum μαῖλσις & μαιεία, Plut. in Alex.

Μαιωτικὸν, ὁ, ἡ, idem quod μαιλτικὸς: vt μαιωτικὴ τέχνη obstetricum ars. apud Plut. in Theæt. (tur. Luc.

Μαιώτειον, ου, τὸ, merces seu præmiũ quũ obstetrici persolu-

ΜΑΪΑΝΔΡΟΣ, ου, τὸ, maeander. Phrygiæ fluuius sinuosus atq; flexuosus admodum, apud Strab. inde in cæluatura μαιανδρὸς dicitur lineis discurrentibus nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαιανδρὸς ὁ κατὰ πολλοὺς τὸ ὕδωρ ἐξείρων καὶ κατὰ θάτερον ῥέων πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἰδιῶτην. Inde Maeandratus, in quo Maeandri sunt seu flexuosis maeandris circumductus.

Μαιανδρεὺς, maeandrius (a flumine) vt Μαιανδρεὺς χλοὴ, apud Athen. lib. 2. ἄγγελος Μαιανδρεὺς lib. 7. Sic Μαιανδρεῖον πεδίον & Μαιανδρεῖος ὑδρίας apud Suid.

Μαιμαω vide in Μαω i. cupio.

ΜΑΙΝΟΜΑΙ. F. αίνομαι, furo, insano. Plerumque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur, sicut & λυττᾶν. Od. λ. Ὀτρηρὸς δέ τε μαίνετ' Ἄρης. Xen. Pæd. 1. μαινόμενον τῇ τόλμῃ audacia furentem. Plut. de solert. an. ἵππος δ' ἐφοβεῖτο καὶ ἐμαίνετο. Aliquando tenuissius accipitur pro παραφρονεῖν, id desipere: & tam de dictis quàm factis vsurpatur. Dem. in Mid. ὅρα δὲ μὴ ἐν νῷ ἔχῃς ὑμᾶς φιλοτιμεῖσθαι τῷ κ. τῷ δὲ μαινόμενον. Apud Isocr. in orat. de pace, μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem vt in Epigr. μέλαινα μανιόμβρια dicitur ob laborem & assiduitatem. Soph. in Aiace, γλῶσσ' τοῦς μανιόμβροις ἄχεσι. Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis μανιόμβρον dicitur ab insania quam gignit. ¶ In compositione autem postpositũ [illegible] entem & immoderatam cupiditatem seu libidinem: vt in γυναικομανὴς, ἐρωτομανὴς, & similibus. *Deriuari autem à μάω, μῶ i. λίαν σπεύδω, μῶμαι, tradit Eust.

Μαινόλης, ου, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epith. apud Euseb. de præp. Euang. lib. 2. c. 5. At μαινόλης οὗτος dicitur quod in furore agit. apud Greg. in carmin. Lyr. Sic & ἄφρων μαινόλης apud Plut. in lib. περὶ ἀφροσ.

Μανὰς, ἀδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Plut. de audien. poëm. & Iliad. χ.

Μανία, ἡ, furor, insania: species τῆς παραφροσύνης, vt scribit Gal. l. 2. de caus. sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quę μελαγχολία propriè appellatur: vt apud Hippocr. aphor. 21. l. 6. plerunq; etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & insanis: Isocr. in Pace. εἰς ἥν τ' ἦλθον οὐκ ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Aristoph. in Pace, Τὸ δὲ παρὰδεγμα τῆς μανίας ἀκούετε, pro μανίας. A Platone quoque in Phæd. plures μανίας species recensentur.

Μανιὰς, ἀδος, ἡ, furiosa, insana: vt Μανιὰς νόσοι, furiales morbi. Sophocl. in Aiace.

Μανικὸς, ὴ, ὸν, insanus, aut ad insaniã pronus. Luc. de hist. scrib. ἀλίζηλος καὶ μανικὸς ἀνθρωπος. Isoc. ad Dem. τὸ μὲν γὰρ ἀνίατον τῶν μανικῶν. Item insaniam & furorẽ gignens: vt Μανικὸς στάχυς, solanum furorem afferens: apud Theophr. hist. pl. li. 9. Diosc. li. 4. c. 63 Plin. lib 21. c. 31. Exponitur etiam diuinus ac numine inflatus apud Aristid. oratione in Iouem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, ους, ὁ, ἡ, furiosus, insanus, furore percitus: vt Μανιώδης βακχεύων, apud Theocr. Id. 27. & Μανιώδη ἐξεργάσασθαι, apud Athen. lib. 4. Item insanientem faciens, insaniam gignens, apud Diosc. lib. 4. c. 59. Item vesanus, stultus. Theophr. l. 4.

Μάννος, ὁ, mannapiscis qui Dianæ sacrificari solebat. quæ Mannæ causa esse creditur. vt Eust. scribit in Epigr.

Μαννὶς, ίδος, ἡ, idem quod Μάννα, apud Athen. l. 7. Vnde λευκόμαννις, manna candida: Apud Athen. li. 7. Μαννίδιον, ου, τὸ, mannula apud Aristot.

Μάνης, ου, ὁ, seruus, famulus. Eust. scribit veteres grammaticos deriuare à Μαίνομαι, quòd plerunq; furibundi videantur serui. Aristoph. in Ran. & in auib. vbi vide schol. Est etiam poculi quædam species apud Athen. l. 11. Dicitur etiam de cottabi ludo. ibidem est etiam testarum iactus nomẽ apud Eubulũ.

Μάντις, quomodo hue pertineat. vide suo loco.

Composita ex primum cum prepositione.

Ἀπομαίνομαι, furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐκμαίνομαι, perfuro seu simpl. furo, insanio: idẽ quod μαίνομαι. Et ἐκμαίνομαί τινι insano amore alicuius rei ducor.

Ἐκμαίνω, furor e percello, in furorem ago, lympho. Eust.

Ἐκμανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, furiosus, ὁ ἐξεστηκὼς, vel ἐκστατικός.

Ἐμμαίνομαι, furo in, insanio in. Act. Apost. 26.

Ἐμμανὴς, furẽs, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Elect.

Ἐμμανὴς, furibundè, furenter, Hesych.

Ἐπιμαίνομαι, furo & insanio super aliqua re. Metaph. autẽ Ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui insanit alicuius amore. Plut. in Bruto, ἐγίνετο τοῦ Σιμβελίου ἐπιμανέστερος αὐτοῦ. Aristoph. in vesp. οὐδὲν γὰρ ὕστερον ἀξιῶ Συνεγχρωμένου νῦν ὁ τρόπος ἐπιμανῆναι νῦν ἐξεγνῶκα. neque vilos mores tam impotenti amore deperi.

Ἐπιμανὴς, insanus, furiosus. Athen. lib. 2.

Καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra, insanio contra. Exponitur etiam furore contendo.

Περιμαίνομαι, furo circum. Hesiod. in asp. Ὅς τε νῦν κυκληδὸς ἀθὴρ μαίνεται ἠΰτε λέων φοιβῷ Ἀπόλλωνι. Exponitur etiam perfuro, i. vehementer furo.

Περιμανὴς, valde insanus, mirum in modum insanus.

Συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore deperco, insano amore accendor. Aristoph. in ran.

Composita sine prepositione: ac primùm retinentia αι.

Ἀτέμαινα θάλασσα, mare ventis furens.

Ἐνεὸ μαίνω, furito. vide in Ἐνεός.

Σκοτομαίνα, nox caligo nocturna, quippe in qua μαίνεται ἡ ἀκαταστατεῖ ἡμέρα. Vitur Nax simpliciter pro tenebris & caligine, quum inquit τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν. vide & in comp. ex Μάω luna.

Composita abiicientia ι.

Ἀκρεμανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, summo furore correptus, extrema insania laborans Herodot.

Ἀνδρομανὴς, insaniens viris, insaniens virorum amore, viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανὴς.

Ἀνδρομανία, ἡ, virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg.

Ἀρεμανὴς & ἀρεμανὴς, (q. d. Marte furens, bellandi amore insanus) Martius, bellicosus. Dionys. Alex. ἀρεμανέων Ἀρεμανῶν. Plut. in Themist. & Laert.

Ἀρεμανὴς, Arianus, ab Ario. in Eccles. hist.

Ἀρεμανῆτας, idem apud Theodoritum in Eccl. hist.

Ἀσελγεμανία, insana lasciuia prurio. Lucian. ἀσελγεμανῶν πρὸς τοὺς μοιχοὺς.

Γυναικομανὴς, mulierum amore insanus, mulierosus. Athen. l. 11.

Γυναιμανὴς, idem, ll. λ.

Γυναικομανία, insanus mulierum amor. Athen. lib. pro quo & γυναιμανία per syncopen.

Γυναικομανέω, ῶ, insano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανία, insanus dæmonum amor, (i. quo quis prosequitur dæmonum cultum) insana quædam idololatria: apud Aretham.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία, vel δοξομάνεια, insanus gloriæ amor.

Δορυμανὴς, hasta furens, seu insano hastæ bellandique amore captus, bellandi auidissimus.

Εἰδωλομάνεια, siue εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. & Basil.

Ἐρωτομανὴς & ἐρωμανὴς, insanè seu perditè amans. Athen.

Ἐρωτομανία, vel ἐρωμανία, insanus amor, in Epigr.

Ἐρωτομανέω, ῶ, insano amore captus sum.

Ἡλιομανὴς, insano Solis amore captus: cicadæ epitheton quoniam ἐρωμαίνεται τοῦ ἡλίου. Suid.

Ἡμιμανὴς, semiinsanus: apud Luc.

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor. Philo de vita M. (Eurip. de Oreste. lib. 1.

Θεομανὴς, Deorum instinctu furens, cui à Diis furor immissus est

Θελυμανὴς, insano fœminarum amore captus.

Θυρσομανὴς, thyrso furens: hoc nomine intelligitur Bacchus apud Euripid. in Phœniss. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανοῦ νηδεὶ ὠν μὴ δυνάμενος, &c.

Ἱππομανὴς, insano equorũ amore flagrans, vel qui supra modũ equis studet. Apud Soph. in Aiace, τοῦ τ' ἐπιπεμπτοῦ λόγου ἔπη φασί τ', quidam ad Aiacẽ referentes exp. τ' μεγάλως μανιόμενος: alij, de prato dici putantes exponunt τ' ἀνθεῖον, ὃ ἐν αἷς ἵπποις μαίνεται, vel τ' ἄγαν μιμηθὲν καὶ ἀνθοῦν καὶ ἐπιβρύον

τῶ χλοῦ. vide in schol. Item qui equino more libidinis extimulantur furiis. Est etiam valde insanus: nam apud Græcos ἰσχυρὸς & βίος in compositione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus est, præsertim cùm agunturin venerem.

Ἱππομανὴς, frutex est alio nomine λυσίμαχον & κακοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theocr. idvl. 2. Ἱππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσσιν, τοῦ δ' ἐπὶ πάσαι καὶ ἄκολοι μαίνοντ' ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis inuaditur. Arist. hist. an. lib. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Hinc translato vocabulo lucenum etiam qui ex nithymalo exprimitur hippomanes appellasse Theophrastus hist. pl. libr. 9. traditur: vbi tamen sunt qui ἱππόφαις legant. Item virus quod ex equarum genitalibus distillat Arist. hist. an. l. 6. c. 18.

Ἱππομανῶ. equorum insano amore ducor, magnopere equis delector. Synes. Item equio. Arist. hist. an. l. 6. Est etiam more equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, vt monuit Aristoteles ibidem.

Ἱππομανία, est ira equorum amor, nimiũ equorũ studiũ. Item insanum studium equorum cursibus. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς q. d. insanè fructifices, luxuriãs fructu. Apud Soph. in Peridao quo εἰς καρπὸν ἐξυβρίζουσα, accipi testatur Hesych.

Λογομανῶ. literis & disciplinis vehementer incumbo, q. d. literarum quodam insano amore teneor: apud Chionem.

Μυζομανὴς. cantu insaniens: vel à musis afflatus, in Epigr.

Μυζομανία, furor musicus: vel insana canendi cupiditas, Plutarch. vinc. 7.

Μουσομανῶ, ὦ. insano Musarum aut musices amore flagro, vel à Musis afflatus sum. Athen. l. 4.

Ξενομανέω peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector. Plut. de amore diuitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel nimium & incondulum exterorum studium.

Ξυλομανῶ, ὦ. insano gigneudis sarmentis. Et pro, sylueſco, dicitúrque de vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorumque coitum luxuriant: apud Theophr.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, insano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, vide φιλοστρομανὴς. insani cœsti amans, qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, vt apud Hippocr. ep. ad Demag. οἰστρομανίαν ἔχει τὴν ἀπὸ γένους, insano libidinis œstro stimulatur, insano intemperiæ stimulo agitatur. (ep. 107.

Ὁπλομανῶ, insano armorum amore ducor. Athen. lib. 6. Synes.

Ὀρνιθομανὴς, qui aues insano amore deperit, qui animum alendarum insano studio tenetur.

Ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum auium.

Ὀρνιθομανῶ, insano auium alendarum amore captus sum. Aristophan.

Ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor. Athen. lib. 11.

Ὀχλομανῶ, ὦ. insano turbarum amore teneor, vel insano turbæ popularis amore ducor.

Παιδομανὴς, qui puerorum amore insanit. (in Erot.

Παιδομανία, insanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut.

Πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens.

Σοφομανῶ, insano sophistarum amore flagro, i. nimis studiosus sophistarum lectator sum. Greg.

Τριχομανὴς, herbade qua Diosc. lib. 4. c. 119. & Plin. lib. 27. cap. vlt. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut in profundè effundit: alij à μανὸς derivant quòd rara cum capillos defluentes repaset, & renasci faciat.

Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu coniunctus. Plut. scribitur & τυφωμανία, & dicitur morbus esse è phrenesi & veterno mixtus. Gal. in lex. Hippocr. Legitur & τυφλομανία pro eodem.

Ὑλομανὴς, insano sylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet sylvis. Hesych.

Ὑλομανῶ, ὦ. sylueſco, inutili fruticatione luxurio & ferè insanio, frondibus a sarmentis luxurio. Constantin. Geopon. lib. 5. Translatum est & ad homines, significat & luxurio seu eluxurio. Plut. de aud. poëm. ξυλοῖζε καὶ ὑλομανῶ τὸ μυθῶδες τοῦ ποιητικοῦ τε καὶ θεατρικοῦ. Sic & apud Synes. & Chryl. Decomp. Καθυλομανῶ, ὦ, frondibus & foliis luxurio, seu superuacuis frondibus luxurians sylueſco. Metaphoricè de muliebri libidine dicitur. apud Hippocr. in epist. ad Dionys.

Φοιτομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore teneur. Bacchi epith. in Eurip.

Φυλλομανῶ, ὦ. q. d. foliis insanio, i. insana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam. foliis luxurio apud Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 7.

Χαιτομανῶ, ὦ. inculta asperitate insanio, i. desertus & inculteſcio, siue coma incultam naturam induo. Metaphoricè apud Gregor. in epitaphio patris.

Χορτομανῶ, ὦ. gramine herbisque virentibus insanio, seu luxurio gramine & virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens in Epigr. & apud Basil.

Χρυσομανία, ὦ. insano auri amore teneor. Suid.

Μαίομαι vide in Μάω. Μαιόομαι, &c. in Μάω.

ΜΑΚΑΡ, αρ, ὁ, ἡ, τό, beatus, felix. Il. γ. 182 μακαρ Ἀτρεΐδη, &c. Dij quoq. μακαρες dicuntur, quia omnium beatissimã vitam degunt. Il. α. Πρὸς τ' θεῶν μακάρων αρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων. Et absolute: vt apud Hesiod. in Erg. ἐφ' ἐν μακάρων ἱερὸς ὅπι δωμᾶς. Et Callim. μακαρεσσι ὀλίζοσι, diis minoribus. Μακαρες dicuntur etiam qui post mortem beati habentur. Hesio. in Erg. Εἰ δὲ θανὼν θέλοι μάκαρας θνητοῖσι καλεῖν δεύτερος. Sic & apud Demosth. in epitaph. ὃν μακάρων νῆσοις. Eustathius μάκαρα dictum scribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκείσθαι κηλῖδι. Aristoteles verò eth. 7. c. 11. ait quosdam τὸ μακάριον denominasse διὰ τὸ χαίρειν. q. d. πολλὰ χαίροντα.

Μακάριος, α, ον, idem quod μάκαρ, sed in prosa vsitatius. Arist. eth. 1. c. 7. εἰ δὲ μακάριον καὶ ὀλίγον χρόνον πᾶσι μία ἡμέρα. Aliquando cum genit. vt Aristoph. in Vesp. ὦ μακαρι τῆς δικαιοσύνης. Idem ὦ μακαριε τῆς τύχης. Item defunctus qui sepelitur. Plat. lib. 12. de leg.

Μακαρία, locus apud inferos in quo ij qui post hanc vitam beati habentur degunt: locus vitæ beatæ. Aristoph. in equit. & Luc. in Hermot.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Aristoph.

Μακαριότης, ητος, ἡ. beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata: locus apud inferos.

Μακαριστος, ὁ, ἡ, idem quod μακάριος. Aristoph. in Pluto.

Μακαρίζω, bene ominãdi gratia vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Plutarch. in consol. ad Apollon. Synes. ep. 63.

Μακαρίτης, fœm. quæ defuncta est, seu quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Syn. ep. 44.

Μακαρίζω, beatũ prædico. Od. ε. & ῥίς ἄν τις σε σεσωκὼς μὴ μακαρίζοι. Hoc. in Panath. ὅσοι κατὰ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἐμακάριζον. Thuc. lib. 5. μακαρίζοντες ὑμᾶς τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἐλευθέρους τὸ ἄφοβον. Aristoph. μακαρίζω χλωρὰς τὸ δ' ἐμπαλιν. Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus iudicor. Xenop. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatisque prædicatio: quia nimirum aliquem beatum prædicamus. Plut. περὶ εὐθυμ. Aristotel. rhet. 1.

Μακαριστὸς, ὴ, ὸν, qui beatus habetur & prædicatur, quem beatum omnes iudicant. Herodot. Xen. apomn. 1. Aristoph. in vesp. Et τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρς, αρος, ὁ, ἡ. beatus: idem quod μακάριος. ex eliq; per syncopen factum, inquit Eustat. deriuans inde μακάρτατος, beatissimus, sorte mè beatus. beatior apud Non.

Μακαρτὸς, idem beatus & opulentus, in Epigr.

Μάκαρος, beatus Etymol.

Μάκαιρα, beata, fortunata. Aristoph.

Composita.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent: in Apol. Socr.

Ἐκμακαρίζω prorsus beatum prædico.

Παμμακαρ, omni ex parte beatus.

Τεσσαρακαρ, vel τρὶς μακαρ, ter beatus Od. ι.

Τριμακάριστος, idem Aristoph. in Acharn. Τριμακαρίτης, idem Athen. (Hesych.

Τριμακάριστος, ter beandus, admodũ beatus prædicandus.

Μακιδνὸς, vide in Μῆκος.

ΜΑΚΕΡ, macer, cortex qui ex India aduehitur, vide Diosc. l. 1. c. 111. Gal. simpl. med. l. 7. & τῷ κῷ τόπῳ.

ΜΑΚΚΟΑΝ, desipere, fatuè & stultè se gerere (* quidam dictum volunt quasi μὴ νοεῖν, h. e. μὴ νοεῖν, non percipere animo nec intelligere: alij παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes simulare, præ se ferre, non audire. alij dictum volunt παρὰ τὸν Μακκὼ, quæ fuerit ἑταίρα, Capitis vitula: vt sit Maccûs more stuldarum esse & stolidum. quidam & pleonasmo τοῦ μ pro ἀκκεῶν, ab Accone quadam formosæ stoliditatis, quæ in speculo cõspicans suam imaginem cùm ea veluti cum alia confabulari solita sit.) Aristoph. in equit. Καὶ τὸ δ' ἐμὸν πρόσωπον μακκοᾶ κατιδόμενον. Et aliquando autè, Ὁ δ' αὖτ' ἐκ ἐμοῦ μεμακκοακότα, Τεχνῶν πειρᾶσθαι. vbi schol. deriuat etiam παρὰ τὸ μάκτρον κοεῖν, quod est νοεῖν, exponens ἀνοητοῦντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, delirantem & negocium non intelligentem.

Μάκτρον μαστοῦ &c. vide in Μάσσω. Μάκτρα, in Μάκω.

ΜΑΛΑ valde, multum, admodum vehementer. Il. ρ. μάλα γὰρ χλωρὸν ἐόντ' αἴρει. Od. χ. ἔτι μάλα δ' ἔλαθε, non valdè diu. Xenoph.

noph. Pæd.2. μάλα ἥδ γ' ἀδάκτους ὑπάνευθεν. Et μάλα καὶ πάνυ apud eundem. ¶ Interdum etiam iungitur alij aduerbio, vt μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σφόδρα, aut χαλεπῶς, aut alij cuipiam. Sic μάλα μέλας. Plut. in Ages. valdè ægrè. Interdum ἐν παραλλήλῳ dicitur μάλα σφόδρα. Dicitur & ἀμ' μάλα, i. aprimè, seu oppido quàm. ¶ Verbo etiam iunctum reperitur, vt μάλα βουλόμενος. Xen. Hell. 6. valdè volens, i. cupiens vel expetens. Sic sæpè apud Hom. μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Affirmationi aliquando adhibetur. Il. ζ. Ἀλλὰ μάλ' ἀγλαὸν ἀλλὸ φρεσὶν, ἀλλὰ μενοίνων. Xenoph. μάλα τοι, φάναι τὴν Ἀλκιβιάδου.

Μᾶλλον (q.d. validius) magis, amplius vel dotius. Plat. in Minoë, νομίζω γὰρ ἕκαστος αὐτῷ δοξεῖν ἐμείους. οὐχ' ὁ μὲν μᾶλλον ὁ δ' ἧττον. Idem in Phædro πιστὸν μᾶλλον ἢ πλησίον καὶ φρονιμώτερον ἢ ἀνοητότερον. Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparatiuo. Interdum genitiuum habet loco particulæ ἢ, cum suo casu. Dem. τί μᾶλλον ἔοικ' ἐγγυᾶν μεθ' ἑαυτοῦ ἐστι ἐμοὶ; Aristotel. eth. 2. μᾶλλον γὰρ μία τῶν οἰκιῶν τῶν πόλεων ἐστὶν ἢ πόλις. dici potest vna domus, quàm ciuitas. Dicitur & μᾶλλον ἢ ὁ ἧττον apud Xen. Sic μᾶλλον ἢ συμφέρον τοῦτο, apud Aristoph. Dicitur item τοσούτῳ μᾶλλον sequente ὅσῳ. Et πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον, multò magis. Item οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον, apud Philosophos, plus & minus.

Μάλιστα, maximè, item potissimum, præsertim. Interdum sine casu, interdum cum genitiuo. Nonnunquam dicitur πολλῷ μάλιστα, vt Lat. multò maximè. Et μάλιστα ἔστιν ἡδέως ἀπὸ τοῦ apud Thuc. quàm poterat maximè. Dicitur etiam τὰ μάλιστα, & εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα, maximè & maxima ex parte. Sæpè ponitur μάλιστα sequente εἰ μή. Demost. in Mid. ἢ τὸ δεῖν μάλιστα μὲν θάνατον εἰ μὴ πάντα τὰ ὀνόματα ἀφελέσθαι. Idem, in Beot. enc. μάλιστα μὲν ἢ πάντας εἰ μὴ &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστα γε, adiuberui non raro affirmatiuè responsioni apud Aristoph. Xen. & Plat. & alios.

Πυμαλα. (comp. ex πυ & μαλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Aristoph. in Plut. Vtitur & Demost.

ΜΑΛΑΣΣΩ, siue μαλάττω, F. ττω, mollio. Dioscor. lib. 1. cap. 64. πολὺ ὑγρὸ. τὰ δὲ ὀστέα, μαλάσσει τὰς σὰρκας σκληρίας. Metaph. quoque accipitur. Plut. in Symposi. seu t. cap. 9. Διονυσόφανες ἐν τῷ περὶ τοῦ οἴνου μαλάσσει τὰ ἤθη καὶ ἀνυγκαίνει, mollit & mutat seu leniens.

Μαλάσσομαι, ττομαι μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metaph. Aristoph. in Ran. τὸ πάλαιόν ποτ' ἐν ὅτῳ μαλάττομαι.

Μάλαγμα τὸ malagma, id quo aliquid mollitur, seu quod ad molliendum adhibetur. Dioscor.

Μάλαξις mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς ὁ, ἡ, ὁ, qui mollitur seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς ὁ, ἡ, ὁ, qui molliendi seu emolliendi vim habet vt μαλακτικὰ φάρμακα medicamenta emollientia. Gal. simpl. fac. libro 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος ὁ, qui mollit seu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ἡ, malua, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin. lib. 20. c. 11. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ἔστιν ἐν μαλάχῃ τι καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem scribitur & μολόχη.

Μολοχίτης λίθος, lapis maluæ viroræ imitans. Plin. l. 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ἡ, ὁ (comp.) arborescens malua, seu arborea malua: quo nomine vocatur Althæa siue ibiscus, maluæ agrestis species quam ἀκανθομαλάχην etiam Galenus appellat lib. 7. simpl. pharm.

Μαλακὸς, ἡ, ὁ, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Od. χ. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέξομαι. Et apud Athen. lib. 1. Στρώμασι ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i. placidus, lenis, mitis: vt μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά. Od. α. Il. α. Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plut. in Pericle εἰς πάντας μαλακωτέρους χρῆσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc. lib. 3. καὶ ἔκστοτε πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κέκριται ζημίας, minores, leniores. ¶ Item, mollis i. effœminatus, & generalius pro molli. Arist. eth. 7. c. 7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ & ῥωμαλέοι. ¶ Item, mollis & remissus, mollis & languidus, qui languidè & animo remisso rem aliquam agit. Thuc. lib. 2. δοκοῦν δὲ τῇ ξυμπαντὶ ἡμῶν πόλει μαλακὸς εἶναι. Xen. apomn. lib. 1. ὥστε τὸ φανεὶς μαλακὸς ἐν ἔπεσι. Dicitur etiã μαλακὸς ἀήρ, apud Athen. lib. 1. Et μαλακὰ λουτρά, apud Plut. symp. 8. Et μαλακὸς οἶνος apud Aristot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter, item molliter & remisse. Plut. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. & Plut.

Μαλακία, mollities: pierunque de mollitie animi ignaua & effœminata. Arist. eth. 3. c. 7. & l. 7. c. 7.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus.

Μαλακίων, molliculus. Aristoph. in concion.

Μαλακίζω, mollis sum, mollitie laboro, ßaccesco. Plerunque capitur pro languco, æger sum, ægroto. Luc. in Lexiph. μαλακίζω τὸ σῶμα. Xen. in Cyneg. αἱ κύνες μαλακίζονται τὰς ῥῖνας, καὶ δεινῶς αἰσθάνεσθαι.

Μαλακιστὸν, muliebre quoddam ornamentum. Hesyc. Μαλάκια, mollia, piscium genus. Galen. li. 3. de anim. facult. Aristot. hist. anim. lib. 1. cap. 6. In hac significatione scribitur etiam μαλάκια, apud Suid.

Μαλακύνω, mollio, mollem reddo. Et Μαλακύνομαι, mollio, emollior molliorem me præbeo, vel mollesco, languidior & remissior fum. Xen. Pæd. 3.

Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malacisco, mollem & effœminatum reddo. Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, seu mollior & ignauior reddor. Luc. in Hermotim. apud Xen. πρὶν ἢ θανάτῳ ἐμαλακίζετο, mollior & ignauior fuit ad mortẽ oppetendam. Aliquando mollesco & effœminor. Thuc. l. 2. ὅτε πλείστῳ τῆς τῆς ἀστόλου χρόνῳ ἐμαλακίζετο, emollitus est & effœminatus. Item, mollesco, languidior fio dicitur propriè esse mulierum prægnantium. Item langueo, fum infirma valetudine, vel potius sebrisima. Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω idem quod Μαλάσσω, mollio. Item mollio, id est, mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic & apud Soph. in Antiph.

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippocr.

Μαλθακὸς, ἡ, ὁ, mollis, idem quod Μαλακός, vt testatur Eust. Μαλθακαὶ πλευραὶ costæ molles, i. costæ nothæ, ex Poll. Et Μαλθακὰ γένη, apud Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Itẽ mollis & iners, mollis & remissus, seu ignauus. Il. 9. Μαλθακὸς αἰχμητής. Itẽ mollis & effœminatus, seu luxu mollis. Demet. Phal. ¶ Item languidus. Aristoph. in Vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐδ' ὑπομένει κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακὸς εἶμι, languescit & emollescit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & lenis annus, apud Hippocr. l. 3. epidem. ¶ Pro ἡδύς accipitur à Suid. apud Aristoph. in Ran. τὸ γὰρ μεθ' ἡρῴδιον ἀεὶ φορὰ τὸ μαλθακώτερον, ἀλλ' ἐξῶν φορὰ ἀνδρὸς ὄζει. (neris oleosi.

Μαλθακοῦ φάρμακα, ab Hippoc. vocantur pharmaca ge-

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθακὸς, mollis, vnde Μαλθακὴν χάριτα in Epigr.

Μαλθάσσω, mollio.

Μαλθαττω, mollio, emollio: itẽ mollio animũ, mollio pretius, mollibus verbis delinio & permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip. in Medea. Μαλθαττόμαι, mollesco, ignaui & inertia mollesco, ignauiter ago, languesco. Plut. in epist. Item i. languesco, mollescens debilitor. Plat. in symp. 4.

Μάλθα, siue μάλθη, ης, ἡ, cera emollita. Hesyc. Pollucei est cera qua tabella rudicum illinebatur. Dem. pro cor. ἐν μάλθῃ γεγραμμένος τὸν μαρτυρίαν. ¶ Generaliter etiam pro cera tam cera quam mollita vtuntur, sicut Galeno μάλθα εἶναι ὁ κηρὸς μάλιστα ὑπὸ μαλακτικῶν. ¶ Metaphoricè etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθινὸς, malthinus, cereus. Gal. in lex. Hippocr.

Μάλθων, apud Suid. mollis & effœminatus.

Μαλθόω, mollio, vel mollio & fubigo veluti ceram. Hesy.

Μάλκα, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex primum ex Μαλάσσω & Μαλακός.

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit, durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut fubigo. Ἀναμαλάττομαι, remollesco. Suid.

Ἀπομαλακίζομαι, mollis fum & remissus ad aliquid augendum, elanguesco, languidè aggredior vel molliter & ignauè. Arist.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

Ἐκμαλάττω, emollio, vel simpl. mollio.

Εὐμαλακτος, qui facilè mollitur, seu emollitur, facilè mollescens.

Καταμαλάττω, mollio, & metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio. Καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco. Greg.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, seu emollio.

Προμαλακτήριον τὸ, prima pars balnei, siue prima domus aut cella, in quam ingressi in aëre versabantur calidoinde ad iunacra proficiscebantur: ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal. l. 9. simpl.

Προμαλακύνω, præmollio, prius mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω, vnà mollio, vel vnà fubigo.

Ὑπομαλάττω, mollio, vel aliquatenus mollio.

Composita ex μάλθα & μαλθάσσω. (Suid.

Ἀμάλθακτος, qui molliri seu emolliri nequit, durus, rigidus.

Ἐκμαλθακίω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Hesych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delinco, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco. Plat. in epist.

Μαλερὸς, vide in Μαλος.

ΜΑΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχειν, Xen. Hellen. 2. sub ala habere seu gestare, i. occultum habere. Sic ὑπὸ μάλης κρυπτόμενος apud Synes. & Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. clanculum. apud Dem. in Aph.

Μάλθα, &c. vide in Μαλθάκη.

ΜΑΛΙΣ, veterinorum morbus. Apsyrt.
Μαλιάω, ῶ, malide laboro.
Μαλιασμός, ῶ, ὁ, idem quod Μαλις.

Μάλιστα, vide in Μαλα.

ΜΑΛΚΗ, ης, ἡ, manuū pedūmve contractio & stupor ex frigore, cuiusmodi corpori dicitur etiam κάρη. Nicand. in Ther. ἔτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργὸς Μάλκῃ ὑπαρχθίωσιν ὑπὸ κυμοῖο δ' ἀμφίγυον. vbi scholi. Μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας διὰ τὴν τῶν κρυῶν ὑπερβολὴν, τὰ χείματα ἀγουσαι αἱ ῥάξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat pernionès & pernunculos.
Μαλκάω, f. igore contrahor, ex frigore obtorpesco. Dem. Philipp. 4. Dicitur & Μαλκεύω, Ionicè & poëticè. Nicand.
Μαλκεύω, idem quod Μαλκάω. Aratus in Phœn.
Μάλκιος, exp. frigidus. Et superl. Μαλκίστατος, frigidissimus, apud Suidam.

Μάλλον, vide in Μάλα.

ΜΑΛΛΟΣ, ὁ, ἡ, vellus, lana, lana promissa. Hesiod. in Erg. Εἰρωνοῦσι δὲ οὗς μαλλοὺς καταβεβρύθασι. ab Hesychio exponitur etiam promissa coma: & cirrus seu cincinnus. * A μῆλον, i. ovis derivari dicitur.
Μαλλωτός, ῶ, ὁ, lanatus, villosus, seu vellere densus, vellere hirtus, vt Plato comicus dixit Μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœminino καλλωτὴ substantiuè ponitur pro Μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Composita.

Ἀκρόμαλλος, ος, ὁ, ἡ, summè villosus. Strabo.
Ἀμφίμαλλος, vtrinque villosus, vtrinque villis hirtus; vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.
Βαθύμαλλος, profunda seu promissa habens vellera. Pind.
Δασύμαλλος, (q. d. densipilis, seu densivillus) valde villosus, lanosus. Odyss. ι.
Δρακοντόμαλλος, dracontino crine. Æschyl. in Prometh.
Ἑτερόμαλλος, altera tantum parte villosus: vt ἑτερόμαλλοι τάπητες. Eustathius ex Pausan.
Πελιόμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πελὸς significante Μέλας, item λευκός. Il. γ.
Χαροῖμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non simplex, versipellis, metaphora sumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.
Τριχόμαλλος, villosus, laniger: vt τριχόμαλλος ὄις, in Epigr.
Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Orest.

Μαλλον, vide in Μῶλον.

ΜΑΛΟΣ, ῶ, ὁ, tener, idem quod ἁμαλός, ex quo factum aiunt. Il. η. quidam legunt ἄρνα μαλῶν, alij ἀρὶ ἁμαλῶν. ¶ Exponitur etiam albus, candidus, item exiguus.
Μαλερός, ῶ, ὁ, ignis est epith. apud Homerum, Iliad. υ. & Hesiod. in asp. Exponitur vltimus, ferundus, lucidus: item exitiosus, perniciosus.
Πρόμαλος, plantæ species. apud Hippocr. lib. 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ, siue Μαμυρὰ, vt Μαμυρὰς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myresp. & Paul. Aegineram, qui eius meminit lib. 3. c. 22. titulo, de cicatricibus & alboginibus. Idem lib. 7. in serie τῶν μ, Μαμυρὰς, (inquit) οἷον ῥίζιόν τι πόας ἐστὶν, ἔχον ὁποῖον κοινὸν ὅλως σκιερὸς ὅπερ ὅλας τε καὶ κλωνίας τὰς λευκὰς πεπίστευκεν. ἐν δὲ κλεοστὶ βοτανικῇ ὑπάρχειν δὲ καὶ μαμυρὰς. Sunt qui idem esse volunt quod Doronicum Romanum.

ΜΑΜΜΑ, & Μάμμη, & μαμμαία, apud Eust. Aristoph. grammaticus tradit esse voces puerulorum ad matrem aut senem, sicut ἀττᾶ, τίττα, παππᾶ, ἄττα exponitur etiam auia.
Μαμμία, mater, & auia: vt Μάμμη. Suid.
Μαμμίον, diminutiuè & blandientiū more dicitur ἡ μάμμη.

Composita.

Προμάμμη proauia. Τριμάμμη, triauia.

ΜΑΜΜΑΝ vox est puerili significans panem, apud Aristoph. in Nub. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντα δοῦναι τῶν σῶν τι φαγεῖν ἂν αὐτῷ.
Μαν, vide in Μάω & in Μάνα. Μανὲς, vide in Μανὸς.
ΜΑΝΔΑΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis. ἡ ἵππος. Apsyrt. in hippiatria τῆς ἵππου δυσκολυνθῇ ὤμοις καὶ μηροῖς, θεραπεύει δὲ καὶ τὴν ἐμπλοκὴν μανδάκης.

Μανδάκης, ἡ, ἡ, ad cutim, de ἀφῆ, ibidem.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟΝ, ῶ, τὸ, osculi seu basij genus quoddam. Aristoph. in Acharn. φιλοῦντά μαλθακῶς, ὦ χρυσίον τὸ δεῖπνον τάχιστα, κἀπιμανδαλωτὸν ἄν. Scholiast. scribit fuisse amatorium, in eoque bassantis linguam lambi solitam fuisse.

ΜΑΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula seu claustrum & septum quo noctu claudunter pecora. Exponitur etiam spelunca, apud Theocritum idyl. 7. Item locus in quo torcularia sunt, & vuæ exprimuntur. jb. Am. 3. 4.
Μανδράλιμα, ατος, τὸ, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ, ου, ὁ, planta est, cui inest vis corporis sensūque obstupefactrix & somnifera. Vnde proverbialiter, Μανδραγόρας ὑπνοῦσι dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Plura vide apud Dioscor. 4. c. 76. apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 12. Plin. l. 25. cap. 13. A Romanis sic etiam appellatur canina malus, seu tertiatis a Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος.
Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora conditum, de quo Dioscor. l. 5. c. 81.
Μανδραγορίζω, videtur significare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑΝΩ, (Γ. ομαι, Ρ. κα. αορ. 1. ἔμαθον) disco. Odyss. ρ. Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδὲ σὺ δὴ ἔργα κακὰ ἔμαθον. Xen. Pæd. 1. μάθε δὲ ἐμοῦ ὅ τι καὶ καὶ τοῦτο καὶ μέγιστα, disce ex me hæc Plato μανθάνειν τῶν ἄλλων, disco ex aliis. Cum genitiuo pretij, apud Aristoph. in Nub. τοσούτου ἔμαθον Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitiuo, vt Xen. μανθάνω ἱππεύειν. Cum participio Aristot. pol. 8. μανθάνω ᾄδων, disco canere. Item intelligo, percipio, animaduerto: idem interdū quod οἶδα, vt apud Plat. in Hippia minore. οἶδ' ἃ λέγεις. Sic & alibi.
Μάθημα τὸ, quod quis didicit seu discit, disciplina. Xeno. de re equ. Thuc. l. 1. Per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. pæd. 2.
Μαθηματικός, ῶ, ὁ, (q. d. disciplinatius) ad disciplinas pertinens, seu ad disciplinas aptus. Plut. in lib. de virtute mor. Item discendi cupidus. Plato. Item doctus. Aristot. metaph. l. 1. Item ad mathematica pertinens, pertinens, ad mathematicos, mathematicus, vt μαθηματικὴ ζέσις, apud Aristot. Et μαθηματικὴ, sub δύναμις. Plut. Item mathematicarum disciplinarum peritus. Aristot. eth. 6. c. 8. & l. 1. c. 3.
Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.
Μάθησις, εως, ἡ, (q. d. discentia) ipsa discendi actio, cognitio, perceptio. Aristot. polit. 8. ἡ γὰρ πάλαι μανθάνοντες μὴ λύπης γὰρ ἡ μάθησις.
Μαθητός, (q. d. disciplis) qui disci potest. Aristot. ethic. 6.
Μαθητής, οῦ, ὁ, discipulus. Epigr. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, & Πλάτων μαθητὴς ἀκρὲ apud Plut. &c. Et fœm. μαθήτρια & μαθητρὶς, discipula. Lacit. in Speusippo.
Μαθητεύω, discipulus sum, tum audior. Plut. in vita Hocrat. ἐμαθητεύετο δ' αὐτῷ καὶ Θεόφραστος ὁ Χῖος, καὶ Ἴσοκρατος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo. Matth. vlt. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.
Μαθητεύομαι, doceor. Bas. Μαθητεία, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina seu doctrina. Greg.
Μαθητεύω, ῶ, discipulus esse cupio, discere cupio. Syn. καὶ πολὺ τι φύσει ἐμακάριζον καὶ ἐμαθήτευν πολλοί. Et cum dativo, apud eundem. Item cum accusat. apud Areop.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναμανθάνω, (q. d. redisco) denuò disco, de integro disco. Hesy.
Ἀντιμανθάνω, contra disco, seu contraria disco, aut vicissim disco.
Ἀπομανθάνω, dedisco. Plato in Phædo. ὅστις ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἀπροθύμως ἐμέλετον εἰδὼς ἰών. Plut. in Lyc. τὴν βακτηρίαν ἀπέμαθον.
Ἀπομάθησις, (q. d. dediscentia) obliuio eius quod didicimus.
Ἐκμανθάνω, disco seu potius perdisco, intelligo, cognosco. Plato. μεγίστη ὦ φυλακὴ τὸ μὴ γεάρειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμαθεῖν τὴν Γλῶσσαν, discere seu perdiscere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρός, cognoscere vel perspicere.
Ἐπιμανθάνω, disco post seu postea, doceor postea. Thuc.
Καταμανθάνω, perdisco, pernosco. Plat. ἔτι δὲ τὴν ἐρωτικὴν ἕξιν τοῦ καταμαθεῖν ὁποῖα, &c. amore affectus est pernoscendi. Item animaduerto, perpendo. Isocr. ad Dem. ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἔκ τινος τοῦ Ἡρακλέους ἄθλου. facile hoc animaduerti potest. Epictetus. τὴν σεαυτοῦ φύσιν καταμάθε, perpende.

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficile disci potest seu intelligi aut animaduerti. Δυσκαταμαθήτως, vt vix intelligi seu animaduerti possit.

Μεταμανθάνω, q. d. post disco, i. disco post illud quod antea didicerā, seu relicto eo quod antea didicerā. Theodor. hist. Eccl. l. 1. τὴν τοῦ ὁμοουσίου μεταμαθεῖν ἐλομένου προτέρου. Et apud Suid. Μεταμαθὼν ἑρμῶν ἀντὶ τοῦ ἀστείου δυσφήμου. Item

dicendi rationem muto. Arist. Et *pro*, dediſco, apud Æſchin.

Προμανθάνω, (q.d. prædiſco) antè diſco. Ariſtoph. in Nub. εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἄρα μ' ἐδίδασκε.

Προσμανθάνω, addiſco, inſuper diſco.

Συμμανθάνω, (q.d. condiſco) ſimul diſco, vnà diſco. Συμμαθεῖν exponitur etiam condoceſacere, apud Soph. in Aiace, κ' οὐδεὶς δύναται με συμμαθεῖν τότε, vbi tamen ſunt qui exp. etiam cognoſcere ſeu noſcere. Item aſſuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητὴς, condiſcipulus. Plat.

Συμμαθητεύω, ſimul diſcere cupio, apud eundem.

compoſita ſine præpoſitione.

Ἀμαθὴς ἐστὶ ὁ ἡ, ὁ, indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Ariſtoph. in Nub. εἰς ἀγρόν τε ἀμαθὴς ὑπάρχει καὶ βαρβαρός. Exponitur etiam imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item ruſticus. Item ignarus, neſcius, rudis: vt ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur & ſimpliciter, ex perſ: vt ἀμαθὴς ὑπεροψίας, apud Thuc. Pro ὀλιγομαθὴς etiam accipi teſtatur Euſt. & alij grammatici.

Ἀμαθῶς, inſciteè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti ſeu indocti. Thucyd. l. 1. Ἀμαθεῖ, idem.

Ἀμαθία vel ἀμαθίη, ἡ. inſcitia, ignorantia, ruditas rerum, imperitia. Item ruſticitas. Et *peculiariter*. literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconſiderantia. Thuc. l. 3.

Ἀμαθύνω, in ignorantia verſor. Plato de rep. lib. 7. καὶ ἀμαθύνουσά τε ἀλογιστοῦσα (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτεῖν, conuicta ignorantiæ. Et cum accuſat, apud eundem, ὡς ἔοικε τοῦτ' ἀμαθύνουσι τῇ πολιτείᾳ, hæc ignorantibus. Item cum præpoſit. εἰς, vt ἀμαθύνουσι εἰς ταῦτα, rudes ad hæc, apud eundem ibid.

Decomp. Διαμαθεῖν. Etym. εἰ αἱ πόλεις δεῖ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς. Vide & compoſitum ab ἄμαθος.

Ἀρτιμαθὴς, qui nuper diſcere cœpit. Item qui nuper didicit, ſeu intellexit. Eurip. in Hecuba ἀρτιμαθὴς κακῶν.

Αὐτομαθὴς, qui ex ſeipſo didicit. qui nullo præceptore vſus eſt.

Αὐτομαθῶς, diſcendo ex ſeipſo ſine præceptore.

Δυσμαθὴς, qui non facilè diſcit, tardus ad diſcendum: ſeu hebes, indociliſ. Plato de rep. l. 1. Item paſſ. qui non facilè diſci poteſt, ſeu cognoſci, aut animaduerti. Eurip.

Δυσμαθῶς, non facilè diſcendo.

Δυσμαθία tarditas ad diſcendum, indocilitas. Plat. in epiſt. Scribitur & δυσμαθεία.

Εὐμαθὴς, qui facilè diſcit, docilis. Plat. ep. 7. Item paſſiuè, qui facilè diſci poteſt, intellectu facilis ſeu cognitu. Lucian. de hiſt. ſcrib. Soph. in Aiace. Xenoph. apomn. l. 1. Ariſtot. rhet. 3.

Εὐμαθῶς, ita vt quis facilè diſcat, ſeu intelligat, aut facilè diſcendo ſeu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, ſeu εὐμαθίη, facilitas in diſcendo, celeritas ad diſcendum, docilitas. Luc. de hiſt. ſcrib. & Ariſt. rhet. 3.

Ἡμιμαθὴς, ſemidoctus. Pol. l. 6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθὴς legis peritus. Chryſoſt.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὁμομαθὴς, iidem ſtudiis & diſciplinis deditus. Ariſtot. ethic. 8. c. 13. vbi tamen legitur & ἐμμεμαθεῖς.

Ὀψιμαθὴς, qui ſerò didicit, ſeu diſcere cœpit. Iſocr. in Hellen.

Ὀψιμαθία vel ὀψιμαθεία, ſera eruditio. Gell. lib. 11. c. 7.

Ὀψιμαθῶ, ſerò diſco, ſeu ſera ætate. Luc. de merc. cond.

Παιδομαθὴς, qui à puero didicit, & *ex conſequenti* qui in ſua quidque arte optimè facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit, multiſcius, multum eruditus. Iſocr. ad Demon.

Πολυμαθῶς cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more eius qui eſt multarum rerum peritus, ſeu qui multa didicit.

Πολυμαθία vel πολυμαθεία, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio ſeu doctrina. Luc. de ſalt.

Πραγμαθομαθὴς, cui eſt rerum vſus. Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò diſcit.

Φιλομαθὴς, cupidus diſcendi, ſtudioſus diſcendi. Iſocr. ad Dem. Plut. in ſympoſ.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate diſcendi.

Φιλομαθία, vel φιλομαθεία, cupiditas diſcendi. Τὸ φιλομαθὲς, pro eod.

Φιλομαθῶ, diſcere cupio, diſcendi deſiderio teneor. apud Plat. de leg. & Strab.

Μαθία μαθιάω, &c. vide in Μαθήσομαι.

MANNA, ſiue Μάν (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum eſſe volunt) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Iſraëlitas pauit in deſerto. Exod. 16. Ioſuæ, 5. Deuter. 8. Ioan. 6. Ioſeph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶ Eſt & manna Arabum, diuerſa à ſuperiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id quod excuſſum eſt à thure circa magna onera confracto: de qua plura Gal. περὶ κράσεως τῶν φαρμάκων l. 4. & method. l. 5. Dioſc. l. 1. c. 74.

MANNOS, ſiue Μάννος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris. Pol. l. 5. c. 16. ait vocem eſſe doricam. * Sunt qui deriuata hæc exiſtimant à Latino vocabulo manus: vt Μάννοι ſiue Μάνοι propriè ſint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinis brachialia & armillæ dicuntur. ¶ At Μανὸς videinfra.

Μανιάκης, ου, ὁ. & in plur. Μανιάκαι, collaria & brachialia ornamenta. Polyb. & Plut.

Μανάριον, ου, τὸ. diminut. apud ſchol. Theocr. idy. 11.

MANOS, ὁ, ratus: vt σπορὰ μανὴ, & φυτεία μανὴ, apud Theophr. de caul. plant. ſatio rara & amplo diſtincta interuallo. Interdum & laxus: vt Μανὸς σάρξ, apud Galen. ad Glauc. Iaxa ſeu mollis. Ariſtot. in probl. dicit τὸ Μανὸν eſſe Μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὐτὸ συνιέναι.

Μανότης, taritas, ſeu laxitas.

Μανώδης, idem quod Μανὸς, laxus, ratus, vel ſimilis τῷ Μανῷ.

Μανάνις, ratò. Heſych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, ſolutiorem & laxiorem reddo: vnde paſſ. μανοῦσθαι, rarefieri Theophr. hiſt. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio, itè pro Μανότης. Theop. de c. pl. l. 4. c. 15.

Compoſita.

Δυσμανῶ ὕδατα, apud Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 5. exp. aquæ rarefactu difficiles.

Τραχομανὶς quomodo huc pertinear, vide in comp. ex Μαίνομαι.

MANTIS, εως, ὁ, vates hariolus. Od. α. Ἔνθα τις οὐδὲ θ' ὁ μάντις ἀνὴρ ὅς τε μάγειρος. Od. κ. Οὔτε τι μάντις ἰόντ' οἰωνοῖ ἐναρέ εἰδώς. Plut. in Lyc. Μάντις ἀγορταῖος. Cum genit. Il. α. Μάντα κακῶν, ὁ vates malorum. Inueniitur & fœm. genit. ἡ μάντις. apud Athen. * Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, a furore diuino quo correti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem ſeu vates pertinens, ad vatum artem pertinens, aut etiam, vatem efficiens, ſeu vaticinationem habens. vt οὐδὲν τι μαντικὰ apud Ariſtid. & Μαντικὴν τέχνα Κυρηναίας Greg. Item ἡ μαντικὴ, ſcil. τέχνη. vatum ars, vaticinandi ars. Thu. l. 5.

Μαντοσύνη, ης, ἡ vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Odyſſ. ι. ἐς μαντοσύνην ἐπέκυρσε.

Μαντεύω: vt Κλῦθέ μοι μαντεύουσ', iuſſum diuinum: apud Eurip. in Androm.

Μαντεύς, ου, ὁ, ἡ, vaticinus, fatidicus: vt Μαντεὺς ἦν, φασί. Epigr. & apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo. Ody. ε. Εἴ θ' ὅγε νῦν μαντεύοιτο πάρ' ἐμοὶ δρυόθεν. Et cum accuſ. Il. τ. Ἀλλ' ἄγε δὴ μοι θάνατον μαντεύσαι. Sic apud Pla. in epiſt. φημὶ γὰρ ἀγαθὸν μαντεύσεσθαι. Et Luc. μαντεύεται πάρ' ἐμοὶ ἀμφιλόχου. Generaliter interdum ſignificat, conticio, opinor: vt apud Ariſtot. in eth. βουλόμενος τὴν δόξαν ἀληθῆ εἶναι μαντεύομαι. Itè oraculum conſulo, ſeu oraculũ peto. Xen. apomn. l. 1. εἰ συμφέρει τοῖς μαντευομένοις cõſulentibus oraculũ. Dicitur etiã Μαντεύομαι τοῦ vel παρὰ τινος. vt apud Plat. in apol. ἐπειδὴ ἐμαντευόμεθα. Aeſch. in Ctes. Ἀμφικτύονες μαντεύεσθε τοῦ θεοῦ. Et apud Athen. Κροῖσος μαντευόμενος τοῦ θεοῦ τοιάδε ἔχρησεν.

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, diuinatio. Item vaticinium, oraculũ. Luc. in Hermot. Philo de vita M. l. 1. Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adiect. q.d. vaticinius, ad vatem pertinens ſeu ad vaticinationem: vt Μαντεῖα πόδ' ὀφθαλμοῖ apud Soph. dicitur & μαντεῖος per dialyſin pro eodem, apud Apoll. Arg. 1. Legitur & Μαντεῖος apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. Thuc. l. 2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & Μαντεῖος. Od. μ.

Μάντευμα, vaticinamẽtum, vaticinium, oraculũ. Plat. in epi.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Syn.

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem, ſeu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Compoſita.

Ἀλφιτόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret. Heſych. (Moſ. l. 3.

Ἀληθόμαντις, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita

Ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, qui è farina vaticinatur. Heſych.

Ἀμαντεύτως, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus eſt aut vaticinatur: ex Moſchop.

Ἀξινομαντεία, diuinatio per ſecurim ſeu aſciam. Plin. l. 36. c. 19.

Ἀποματεύομαι, diuino. Gal. ἀποματεύεσθαι τὰς γνώμας αὐτῶν, qui mentem ipſius diuinant.

Ἀστρόμαντις, qui ex aſtrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντία ſeu ῥαβδομαντία, genus eſt vaticinationis, cum mittuntur ſagittæ in pharetrã & cõmiſcentur inſcriptæ ſiue ſignatæ nominibus ſingulorũ, vt videatur cuius ſagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat expugnari Hieronym. in Iſaech. cap. 11.

Βολόμαντις, qui ex ſomniorum interpretatione aut viſione futura prædicit. Heſych.

Γαστρο-

Γαστρομαντεύομαι, q.d. ventre divino.

Decimp. Ἐγκαστρίμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo: διεμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex auibus. Plut. in Cam.

Θεομάντις, εως ὁ ἡ, ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur. Platin. apol.

Θυμόμαντις, qui animo futura prospicit, vates. Hesych.

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, qui ex piscibus futura prædicit. Athen. lib. 8.

Κακόμαντις, malus vates. Pind.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, coniicio: vnde apud Aristot. rhet. 1 τὰ μελλοντα καταμαντεύεσθαι, futura coniicere.

Κορακόμαντις, qui ex coruis auguria captat. vtitur Eust. in Od. ξ.

Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, vates cribro diuinans. Theocr. idyl 3. Ἔστι καὶ Ἀρχιὼ τὰ λαθικὰ κοσκινόμαντις.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus. Pind.

Λιβανόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust.

Μυθόμαντις, exp. iactabundus, qui tales vt plurimum sunt poëtæ. Aristoph. in auib. τίς ποθ' ὁ μυθόμαντις οὗτος ἔρις ἐρεβάτης;

Νεκρομαντεῖον, ν, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, responsum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Hesych. Vtitur eo & Cic. Tusc. 1.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio eiusmodi. Hesych.

Νεκυόμαντις qui mortuos euocans & suscitãs futura vaticinatur.

Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ fit euocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομαντήϊον, oraculum eiusmodi. Eust. ex Herodot. Pro quo Ionicè νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Οἰωνόμαντις εως, ἡ, qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eur. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντική sc. ἐπιστήμη, scientia auguralis.

Ὀφιομαντεῖον, voce datum responsum.

Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans. Pind. (Plut.

Πολυμάντατος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus.

Προμαντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistites. Luc. in Hermot. Exponitur etiam vaticinantium antistes, apud Plut. & Thuc. l. 5. Apud Eurip. in Helene, Μὴ προμαντὶς παλῶν ἀφελαμβάνοι, ὦ φίλα γένος exp. simpliciter vaticinans maia.

Προμαντεύομαι, q.d. præuaticinor, ante vaticinor. Herodot.

Προμαντεία, præuaticinatio. Exponitur etiam, prærogatiua consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, apud Dem. Philipp. 3.

Προμαντίδης (q.d. præuaticinator) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo vtitur est Lycophron.

Πυθόμαντις εως, Pythûs vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam significare, Pythicis vates.

Πυρόμαντις, qui ex igne diuinat, ignispex.

Πυρομαντία, diuinatio ex igne, ignispicium.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates.

Στερνομαντις, ex cuius pectore dæmon sua responsa dat, seu qui dæmonem in præcordiis habens futura prædicit. Poll. ex Soph.

Σφονδυλομαντις qui ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. 7. c. 30.

Decimp. Ἐγγαστρομαντίας, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Ὑδρόμαντις, qui ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.

Ὑδρομαντεία, eiusmodi per aquas diuinatio.

Ὑετόμαντις, epitheton coruicis, apud Euphorionem ex eo quòd pluuias prædicit. Exponitur pluuiæ præmunitia, vel aquæ augur, vel imbrium diuina auis immoientium.

Χειρόμαντις εως, ὁ, ex manu seu manibus diuinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. num. Χειρομάντεις, apud Poll. (nuum.

Χειρομαντεία, diuinatio illa ex inspectione manus seu ma-

Ψευδόμαντις, falsus vates, mendax vates. Suid.

Ψευδομαντεύομαι, fallo vaticinor, fallo reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.

Ψευδομαντεῖον, ν, τὸ, locus vbi animæ sacrificiis euocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apollon.

Μαπίειν, vide in Μάρπτω.

ΜΑΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur smaragdus (* dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τὸ δ' ἀκριβὲς ὑπάρχειν, propterea quod pellucida sit.) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδος εἶναι ταῦτ' ἔδοξε κἀμοί.

Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod Μάραγδος, apud Suid.

Σμαραγδῖνος, η, ον, ἡ, smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαραγδίνου λίθου Apol. 4. pro smaragdo.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero seu imitor. Sic ἴρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Azetha.

Χαλκεσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. lib. 37. cap. 5.

ΜΑΡΑΙΝΑΝ, Plato comicus in Cleophonte vocauit τὴν μάστιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 3. Eurip. po-

fuisse dicitur pro genere supplicij.

ΜΑΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum seu fœniculum: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 81. & Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & Μάραθος, sine p, & genere masculino, vt apud Athen. l. 3. καὶ τὸν μάραθον ἐσθίουσι πυρὲς δὴ ἡ μάλα.

Ὑπερμάραθρον, (comp.) fœniculum syluestre, à magnitudine, qua satiuum excedit, ita appellatum: de quo Dioscor. l. 3. c. 82. & Plin. loco citato. Eadem herba diuita voce ἱππόμαρον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. 1. fœniculum equinum.

ΜΑΡΑΙΝΩ, ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Hoc. ad Demon. καὶ μὴν ἡ χιὼν πάλιν ὁ νοτὸς ἐμάρη. Soph. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλίγει. Hom. hymno in Merc. Ἀνθρακιὰν δ' ἐμάρανε, vt ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, excedo paulatim. * Denuarum esse à Μαίρω tradit Eust.

Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco seu elangueo. Moschus in epitaph. Bion. τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη, flores omnes marcuêre. Philo de vita M. l. 3. Μὴ χρόνῳ μόνον μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅταν γὰρ μαραινόμενα τῇ θερμῇ ἀθυμίᾳ γένηται, μᾶλλον ἀπαγχόνται, quum caloe marcescit & exolescit. Dicitur & πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur & sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo l. 3. Sic & Hom. Il. α. φλὸξ μαραίνεσθαι dixit.

Μαρασμός, ου, ὁ, tabefactio, marcor, &c. q.d. flacciditas. Itẽ nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes, immodica totius corporis aridita & consumptio.

Μαρασμώδης, cui inest Μαρασμὸς: coniunctum habens μαρασμόν, vt Μαρασμώδης πυρετός, febris quæ paulatim exest & ad tabem perducit. Gal. (tur senium.

Μάρανσις, idem quod Μαρασμός. Ab Aristotele sic appella-

Μαρεῖλη, quomodo hunc pertinet, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάραντος, ον, ὁ, ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed deceptus asseruetur, & cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua reuiuiscat. vide Plin. l. 21. c. 11. A quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἐλίχρυσον, vt testatur Dioscor. l. 4. c. 97.

Ἀμαράντινος, qui est ex amarantoinvt ἀμαράντινος στέφανος, apud Philostr. in Heroicis.

Ἀπομαραίνω, tabefacio, idem cum Μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαραίνομαι, tabesco, idem quod Μαραίνομαι. Plutar. in Numa. ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Exponitur etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in probl. segm. 21. ἀεὶ δ' ἰσχύει κενοῦται κενὸν ἀήρ, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ. Item extingor, perimor, abolcor. Xen. in Cyrop. ἀπολείπουσι τοῦτο πάσχοντες καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι.

Decimp. Συμμαραίνω, vnà marcescere facio, vnà vel simul contabefacio.

Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plutarc. in pol. præc. δεῖ πολλοὺς τρόπους ἀνθοῦσαν εἰς τὸ ἄκρον καταμαραίνεσθαι.

ΜΑΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, vulg. Paul. in Alcæ. Et Μαργαρα, margaritæ in Epigr.

Μαργαρίτης λίθος, siue Μαργαρίτις λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma: vide apud Athen. l. 3. & Aelian. l. 10. c. 14. & l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

ΜΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Odyss. π. Μαργοτίν, &c. i. Μαινόμενον. Et Od. ξ. Μαργὸν σε θεοὶ θέσαν. Plat. in Alcib. ἀλλὰ μάργον τι καὶ δεινὸν εἶναι. ¶ Itẽ proterius, petulans, improbè libidinosus: vt apud Theogn. Ἐχθαίρω δ' γυναῖκα κακὸν δ' ἔοικεν κἀν τι μάργον Ὀϊζ. &c.

Μαργοσύνη, ἡ, insania, vesania, vecordia. Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.

Μάργη, ἡ, insania, vel proteruia. Hesych.

Μαργώδης, εστος, ὁ, ἡ, μάργη, idem cum Μάργος. Hesyc. Suid.

Μαργαίνω, & Μαργάω, ῶ, insanio. Il. α. Μαργαίνεν ἀνίαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic & Μαργώσαν χεῖρα, manum insanientem. Eurip. in Hecuba.

Μαργίτης, ου, ὁ. Eustathius proprium nomen fuisse refert cuiusdã valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel Μαργῶν. Sed generaliter quilibet stultus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leuiculus: vt apud Luc. Exponitur etiam imbellis, iners, apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀπεκαλοῦν αὐτόν.

Composita.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam vsque indulgens, gulosus, helluo, lurco. Aristot. ethic. l. 3. c. 15. διὸ καὶ οἱ ἄνοι εἰσὶ γαστρίμαργοι, ὡς πρὸς τὸ ἥδιον πληρούντες αὐτοῦ, (γαστέρα.)

Γαστρί-

Γαστριμαργία, ἡ, ingluvies, immensa gula, helluatio.
Γαστριμαργέω, ῶ helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.
Δορίμαργος, hasta furens, bellicosus. Æschyl.
Ἐγχείμαργος, hasta furens, i. bellicosus.
Ἐγχεσίμαργος, pro eodem. Hesych.
Ἐπίμαργος, insanus. Ἐπιμαργαίνω, insanio. Arat.
Λαίμαργος, ω, ὁ, ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.
Λαιμαργία, gulositas, ingluvies, voracitas. Plat.
Μύθομαργος, loquax, nugator. Aeschyl. Et φόμαργος γλωσσαλγία, apud Eurip. in Med. Vtitur & Hippocr.
Ὑπέρμαργος, insanus supra quã dici potest, vehementer insanus.
Ὑπόμαργος, q. d. subinsanus, substolidus, subuecors: vnde ὑπομαργοτέρου, apud Herodot. in Thalia.

MAPH, ης, ἡ, & in plur. Μάραι antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, vt Eustath. scribit.

Composita.

Δυσμαρὴς ἔος, ὁ, ἡ, idem quod δύσχερης, difficilis.
Εὐμαρὴς, facilis. Herodian. l. 6. τοῦ πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theocr. idyll. 15. παρεῖθεν. Εὐμαρὲς ἢ num transire facile est?
Εὐμαρῶς & εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. l. 2. Theocr. idyll. 14. Herodot. l. 1.
Εὐμάρεια, sive εὐμαρία, ἡ, facilitas. Synes. de insomn. Item tranquillitas, apud eundem epist. 57. & Suidam ex Herodot. Pro ἀποστάντος, i. secessus accipitur apud Iones: vt apud Herodot. [l. 4.
Εὐμαρεύω, alleuio.
Εὐμαρὲς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia ὡς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ εὑρόντος παρὰ εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymol. & Suidas. Sic & apud Poll. l. 7.
Decimo. Ἐξευμαρέω, facilem reddo. Philo in vita Mos. l. 1. πάντα ἐξευμαρεῖ θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, τὰ δυσκατόρθωτα, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam paro apparo εὐτρεπίζω. Hesych.
Κατευμαρέω, Suid. exp. κατευτρεπίζω. Et οἱ κατευμαρίζοντες Hesychio sunt εὐτρεπίζοντες, & οἱ κατεστρωνύντες. Item κατευμαρίζειν τὴν ὁδὸν complanare viam.
Παρημαρία negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

MAPIANDYNOI, Mariandyni. Hi fuerunt olim ab Heracleotis in seruitutem redacti, vt οἱ Ἕλωτες à Spartanis: vnde (sicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, serui. Vide plura apud Athen. lib. 6.

MAPIAA, sive Μαρίλη ης, ἡ, pulvis carbonum, fauilla. Hippoc. γυναικ. 2. ὅταν δ' ἀπτῶσι ὑμῖν οἱ βέβοι ἐξελεῖν χρὴ τὰ ξύλα, ἢν δὲ ἀνθρακιὰ οἱ δ' ἀπὸ ῥοφῶσι τοῦτον, ἢν δ' ἀπτῶσι. πλὴν ὅσον λιὴν πλὴν μαρίλιον ἐν τοῖ βοῖβρον καταλείπειν. Pro pulvere carbonum accipit Aristoph. in Acharn. ὑπὸ δ' ἐκεῖνος τὴν μαρίλην μοι συγκλείω. ὁ λάρκος ἐστὶν ὑποστρωτήρια. Sic apud Suid. χαλκεὺς εἶπε τις χίμων κατὰ τὴν μαρίλην. Derivatum videri potest παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, vt sit Μεμαρμαμένον πῦρ.
Μαριλλεύειν, circa fauillas versari.
Μαριλλευταὶ, qui fauillas tractant.

MAPIΣ, ιδος, ὁ, maris: mensura liquidorum seu corylarum capax, vt tradit Pol. l. 10. c. 47. Aristot. hist. an. εἶναι μάρις. Polynus verò lib. 4 dicit esse decem congiorum Amcorum.

MAPMAIPΩ, F. αρῶ, tunlo, resplendeo, vibranti splendore coruisco. Il. π. Σαρπηδὼν δ' ἄρα οἱ χαλκῷ μαρμαίρεν. Athen. l. 14. ex Alcæo, Μαρμαίρει δ' μέγας δόμος χαλκῷ.
Μαρμαρύσσω, idem.
Μαρμαρυγὴ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysostom. ἡ γὰρ φύσις ἀστραπαῖον καὶ ἀστίδ' ἐστὶ μαρμαρυγή. Hom. pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celeritem in cursu motum, vt αὐτὰ δ' ἀστραπάοντα videantur Μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radij solares. Odyss. θ.
Μαρμαρυγώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans. Hippoc. Μαρμαρυγώδεα σφίσιν τε ὄμμασι.
Μάρμαρος, albus, candidus quoniam quæ candigant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. φ. ἑτέρῳ δ' ἄρα τε πόρε Μάρμαρον ἐρευνήεντα. Dicitur & Μαρμαρὸς substantiuè pro Μαρμαρὸς λίθος. Il. μ. & Od. ι. Μαρμάρῳ ἐρευνήεντι βαλών. Quoddam etiam lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & robore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, lævæ, durissimum. Μάρμαρον vocant vt Chrysost. de proc. χρυσὸς καὶ πολυτελεῖς λίθοι καὶ μάρμαρα πολύτιμα τὰς οἰκίας τῶν βασιλέων. Dicitur etiam Μάρμαρος fragmentũ marmoris politè decussum, marmoris cæmentum: vel simpl. cæmentum. Plut. Lymp. 4. in præfat. (in Hippiatr.
Μάρμαρον & Μάρμαρα est vitium quoddam veterinorum,
Μαρμαρεὸς, & Μαρμαρέος, marmoreus, marmori similis nitore, candore, lævore, marmoris modo candens nitensque. Il. ξ. ἄλλα μαρμαρέῳ κεκορυθμένα seu mare marmoreum. Item è mare seu albo lapide confectus. Hesiod. in Theog. Ἐνθαδ' ἔ μαρμαρέαι τε πύλαι καὶ λαῖτμα ὀδόεν.

Μαρμάρεος, idem. Athen. l. 5. ζῶα μαρμάρεα τῷ πρώτου ἰσχνοῦ. Et aliquanto post, Μαρμάρεον ἄγαλμα τῆς θεοῦ signũ marmoreum. Μαρμάρεος ἥλιος, sol marmoreo nitore vibrans.
Μαρμαρόεις, εντος, splendens marmoreo nitore & candore.
Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu marmoreum ex me splendorem vibro, Pind. apud Athen. l. 3. λιὼ δ' ἀπὸ. Θεξείνου κατίνας φρεσὶν μαρμαρίζοις δ' ἀκτῖσι.

MAPNAMAI, pugno (* deriuatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν, hoc est, ab irreconciliabili odio, propterea quod olim ὅτε ταῖς ἀλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationibus & fœderibus agnos mactabant. Eust. verò à Μάρη deduci scribit, vt sit propriè ἀπὸ γενικοῦ μάχεσθαι.) Il. π. Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Il. ρ. Μάρναι δ' ἀμφὶ πυρί. Il. υ. οὐ μάρνασθ' ὑποδεξάμενοι πόδας. Et Il. γ. Μαρναμένων Μενελάῳ, pugnãtibus cũ Menelao.

MAPΠTΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod in prosa λαμβάνω, seu συλλαμβάνω. Il. ε. Μάρψεν δ' ἐξείης ὃ τ' ἄριστος ἔσκε καὶ ἀλκί. Il. ξ. Εὖ τε τὸν ὑπτιάσας ἔμαρπτε. Eurip. apud Plut. εἰ γὰρ ἦν βραδὺς ἐπὶ ποδὶ Στοίχοιβος μάρψει τοὺς κακούς. Sic & l. ξ. & γ. ποσὶ μάρπτειν assequi pedibus & comprehendere. Aoris. 2. est ἔμαρψον. Præt. med. Μέμαρπα. Dicitur & sine ρ. ἔμπτω, vnde infinit. μαπέειν & Ionicè μαπίειν. Hesiod. in alp. Τίμωρ μαπίειν, cupientes prehendere.

Composita.

Καταμάρπτω, comprehendo, corripio, idem quod καταλαμβάνω. Il. τότε μὲν κατέμαρπτε δίωκων. Apud Herodot. κατεμάρπτων φεύγοντας ὀρέων τὴν Θεμισκυλέα, in uia premens.
Συμμαρψάω, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Od. ι. ἐκ δ' ἄρα μαρψάς, per tmesin pro συμμαρψάς, duos comprehendens.

MAPΣΥΠΟΣ, ου, ὁ, marsupiũ, crumena, loculus, sacculus. Scribitur, & per ι. μαρσιπος vel (gemino π) μάρσιππος. Xen. in anab. οἱ δὲ τινες ἐν σκύφοις μαρσίπους ἐμάτιον καλαθίσκους. apud Alc. Tral. μάρσιππος ponitur p̃ sacculo quo pars dotis fouetur.
Μαρσύπιον, vel Μαρσίπιον, ου, τὸ, marsupium, sacculus. Poll. ex Apollodoro Carystio. Μαρσυπίον τι μικρόν.

MAPTYP, υρος, ὁ, ἡ. Xen. Pæd. 4. ὑπὲρ ὧν μάρτυρες ἐγένοντο. Plato in Polit. τί ἐστι μάρτυρος. Dem. Μάρτυρας τοὺς ὑβρίσας. Dicitur μάρτυρας καλεῖν & ἐπιγιγνόμενον apud Dem. & Hoc. citare & addere testes. Μάρτυρα παρέχεσθαι testem proferre apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur & Μάρτυρας παρίστασθαι & ἐπιβιβάσθαι & ποιεῖσθαι, testes adhibere & constituere, apud Platon. Plut. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπὶ μάρτυρας ἀφικέσθαι, adhibitis testibus apud Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 1. ¶ Apud Christianos vsus obtinuit vt μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciuerunt. Actor. 22.
Μάρτυρος, ου, ὁ, idem quod μάρτυρ: vnde & derinari putatur, licet alij illud ex hoc deductum velint. Od. ξ. Μάρτυρες ἀμφοτέρωθεν ἐνὶ τοῦ ὀλιγίστου ἔχουσι. Sic & Il. α. & χ. Hinc & Μάρτυς factũ esse voluit per syncopẽ à quo nulli casus vsitati sunt præter nominat. & accus. sing. & dat. pluralẽ. Plat. in epist. νῦν δὲ ἡμεῖς μάρτυς. Plu. in Phoc. μάρτυσι δὲ πολλοῖς ἅμα καὶ θεοῖς. Dem. pro cor. λοιδορεῖν ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούσαι ὑμῖν χρωμένοις.
Μαρτυρία, ἡ, testimonũ, ad ipsum quod à teste dicitur. Plut. de fr. car. Isocr. in Archid. Dem. interdum sumitur pro ipsa dictione testimonij: vt Od. α. & apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Item pro elogio. Syn. Et pro significatione, apud Basil.
Μαρτύριον τὸ, idem testimonium, seu quod testimonij loco affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro argumento seu indicio quo aliquid velut testimonio confirmatur. Aristot. eth. 2. c. 2. Thucyd. l. 3. Vsurpatur & pro loco in quo sunt martyrum reliquiæ, in Canon. 6. concil. Chalced.
Μαρτυρικὸς, ὁ, qui martyrum est. Greg. in Maccab. encom.
Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio, in ep. ad Galat. c. 5. Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ βεβαιούμενος, &c. In testẽ cito, vel in testimonium voco. Plut. in Alcib. χρήματα φέρεται καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristoph. in Plut. ὁρᾶς ἃ ποιεῖ ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te testem voco. Ponitur & absolutè Μαρτύρομαι pro Μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. apud Luc. in Tim. πρὸς ὃ Τίμων, μαρτύρομαι σὲ Ἡράκλεις. Sic & apud Thuc. in l. 6.
Μαρτυρέω, testor, testis sum. Dem. pro cor. Μαρτυροῦσι γὰρ ὅτι πεπρᾶσθαι φασὶ τὸν θεραπαινίδιον, testantur, testes sunt. Plut. in Pericle. ὅτι δὲ ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸν δύσκολον τῆς Ἀθήναισιν συνοίκησιν, ἐμαρτύρησεν αὐτὸς ἐξόριστος. Interdum significat testimoniũ dico, testimonium perhibeo. Demosthenes pro corona. ἐν ἐκείνῃ ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Xen. Pæd. 8. αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ. Pla. de leg. l. 11. ἐὰν δὲ πεπεισμένος τις ἐξ ἀλλοῦ μαρτυρῇ, si insinuetur testis falsi testimonij. Μαρτυρεῖν cum dat. significat etiã laudes alicui tribuere, seu testimonio suo alium ornare. Sic & Gal. 4. Μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν. hoc testimonium laudis vobis impertio. Item assentiri alicui, in alicuius sententiam descẽdere. Nepos. apom. 1. κἀγὼ μαρτυρῶ τούτοις, his & ego assentior. Item

μαρτυρῶ, significo, declaro, sæpe apud Basil. Et sum martyr seu cruciatu in martyrio afficior: vt ὁ κατὰ Στεφανὸν πρῶτος μαρτυρῶν, cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia.

Μαρτυρίομαι, testibus cõprobor, testimonio cõfirmor. Gregor. μαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ νόμου, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. Μαρτυρούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio comprobata. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud eund. τὸ τελώνιον ἐν ὑψηλοῖς καὶ ἐπαινουμένοις, οὐδὲ ἐν ἄλλοις μαρτυρούμενον.

Μαρτύρημα, testimonium, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Ἀμάρτυρος, ον, ὁ ἡ, ὁ, testibus carens, nullo testimonio seu teste probatus. Thuc. lib. 2. Plut. de solert. anim. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Hocr. oratio scripta, vt quum codex recitatur loco testis.

Ἀμαρτύρως, sine testimonio.

Ἀντιμαρτυρέω, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ὥσπερ ὅταν τοὺς ἀντιμαρτυρεῖν τῶν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἀγνοτάτοις, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris fiunt. Idem in Alcib. πάντες οἱ τῶν ἐνομοθετῶν τῆς ὑπογραφῆς ἀντιμαρτυρήσαντες. Apud eũdem ἀντιμαρτυρεῖν φρεσὶ ἀληθίνοις, contra sensum testificari.

Ἀνεμαρτυρόμαι, idem.

Ἀπεμαρτυρέω, attestor, testificor. (μαρτύρομαι.

Ἀπεμαρτύρομαι, idem. Plato in Sophi. καὶ δὴ καὶ τέλειος ἐστὶ ἀπε-

Αὐτεμαρτυρέω, de memetipso testor. Laërt. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Ἀντιγόνου φασὶ τὸν αὐτεμαρτυρεῖν. (Hesych.

Αὐτόμαρτυς, qui sibi ipse testis est, seu testimonio perhibet.

Διαμαρτυρία ἡ, contestatio. Apud Demosth. est genus excepti onis, hoc est, παρὰ γραφὴν, similitur testantis litis summoti ex peritonii hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ a propinquis.

Διαμαρτυρέω, de scripto contestor. Dem. ὁ δεδιαμαρτυρημένος νυνὶ, qui nunc contestatus est. Sic & apud Isæum.

Διεμαρτυρόμαι, testimonium mihi perhiberi: vnde τὰ διεμαρτυρούμενα testimonio comprobata. Polit. Item contestor, deos hominémque contestor. Dem. δεδιαμαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς. Sic & apud Æschin. contra Ctesiph.

Διεμαρτυρόμενος, testibus interpositis reclamo, deos hominésque invoco, do contestor, eximor. Demosth. Philipp. 2. φοβούμενος καὶ διεμαρτυρόμενος καὶ κατεύχομαι θεοῖς. Sic & alibi apud eundem. Item contestor: Idem. δεῖ σε διεμαρτυρήσασθαι ὅτι ἀνὴρ οὐδὲν ὑπόμνημα πρὸς συνθήκας ποιεῖται, oportebat eum contestari quod iam eo pacto non teneretur. Significat etiam, denuntio interpositis velut testibus. Polyb. Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακυνθίοις ἀπέχεσθαι. Sic & apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκμαρτυρέω, testimonium abiciens. Dem. pro cor. & Isæus.

Ἐκμαρτυρίαι, testificationes.

Ἐκμαρτυρῶ, testimonio meo prodo & effero, palam testificor. Æsch. εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρήσει. Isæus. ἀλλ' ὁ μὲν Στεφανὸς πρὸς τὴν ἐπιλογίζεσθαι δὲ ὑπὲρ τοῦ μαρτυρεῖν ταῦτα τοῦ ἐκμαρτυρησάμενος, testatus est coram duobus obiatis testibus. Item absens testor, apud Æschin.

Ἐπιμάρτυρος, qui testis est super aliqua re, qui testis adhiberi vel idẽ qd Μάρτυρος. Zeno. δεῖ δ' ἐμὲ ἐπιμάρτυρος εἶναι. Sic & (Od. α.

Ἐπιμαρτυρία attestatio, Thuc. l. 2.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes cito super aliqua re attestor. Polyb. μὲν μὴν ἐπὶ κοσμικοὺς τὰς φυλακὰς ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς ἐπιόντας ἀπαλλάττοντο, attestans proximos. Item testes invoco, seu testes in iuriæ invoco. Demosth. ἐπιμαρτυρόμενος τὸ πρᾶγμα ἠνιώμην. Item testor, contestor. Demosth. πολλὰ πρόσεστι ἐπιμαρτυρόμενος ὅτι τὰ χρήματα κοινὰ ἐστὶ τοῦ δανείσαντος, multis adhibitis testantor pecuniam aut merces fœneratorem periculosè exportare.

Ἐπιμαρτυρῶ, attestor, testimonium tribuo & perhibeo. Plut. in Lyc. ᾧ δὲ ὁ μάντις ἐπιμαρτύρησε, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo & adscribo. Aphthon. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δ' ἐστὶ τοῦ τὰ, diis attribuere, seu adscribere.

Ἐπιμαρτυροῦμαι, testimonium mihi perhiberi, testimonio perhibeor. Diosc. lib. 4. c. 65. δεῖ τὸ ἐπιμαρτυρούμενον πλεῖον ἐνεῖναι, τοῦ φαρμάκου.

Decomp. Συνεπιμαρτυρῶ, vnà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ ὁ θεὸς ἅπασι.

Κατεμαρτυρέω, testimonium dico contra, testimonium dico in. Demosth. ὃς αὐτὸς αὑτῷ κατεμαρτύρει. Et κατεμαρτυρῶ σου. Plut. in Rom. & Theseo testimonio meo te premo.

Κατεμαρτυρόμαι, testimonio convincor, testimonium in me dicitur. Æsch. contra Timar. κατεμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἐμαυτοῦ βίου καὶ τῶν ἀληθῶς.

Λειπομαρτυρία, τὴ, deserti testimonij dicendi: item actio in deserto testimonij. Poll. τῶν δικῶν. l. 8.

Παραμαρτυρία, præterito, exceptio. Poll.

Προμαρτύρομαι, ante testor. 1. Petri cap. 1.

Προσμαρτυρέω, attestor, seu meo testimonio confirmo, adsipulor. Plut. προσεμαρτυρεῖ τοῦ ῥήτορος.

Συμμαρτυρέω, vnà testor, simul testificor, testimonio meo comprobo. Xen. Hellen. 3. συνεμαρτύρησε τοῦτο ἐπὶ τῷ δόλῳ τῷ λεχθέντι χρόνῳ ἔσεσθαι. Et συμμαρτυρεῖ τοῦτο. Plut. in Rom. huic testimonio est.

Συμμαρτυρόμαι, idem Plato de leg. συμμαρτυρόμενοι σοι, ubi contestor.

Ψευδομάρτυρ, falsus testis. Aristot. in probl. & rhet. l. 1.

Ψευδομάρτυς, idem. Poll.

Ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet. & polit. 4.

Ψευδομαρτύρημα, τὸ, idem. Poll. ex Cratino.

Ψευδομαρτυρέω, ῶ, falsum testificor. Andocyd. ἐψευδομαρτύρει παρ' ὑμῖν.

Ψευδομαρτυρεῖν τὸ, falsi testimonij conuicti sint.

Ψευδομαρτυρία, falsum testimonium dico, falsum testimonium fero, tel unta testor. Xen. & Poll. ex Critia.

Decomp. Κατεψευδομαρτυρία, falsum testimonium dico in, falso testimonio oppugno, & opprimo. Xeno. in apolog. Socrat. τοὺς μὲν δὴ ἀπόντας τοὺς μάρτυρας οὐκ ἐπιχειρεῖ κατεψευδομαρτυρεῖν μὴν, in re falsum dicere testimonium.

Κατεψευδομαρτυρῶμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid.

Μαρμαίρομαι, vide in Μαρμαίρω.

ΜΑΣΑΟΜΑΙ, sive Μασσάομαι, ὦμαι, mando, manduco, comedo, voro. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 9. Μασῶν δὲ ἅπαντες ἐν τῇ γῇ σφάτνον. Et apud Athen. l. 1. Μασάσθαι ἀμυγδάλας. Duplici σ scriptum reperitur, apud Aristoph. in Plut. κοὐκ κατεσθίουσ'. Sic & apud Diosc. l. 4. c. 145. & apud Athen. lib. 12. Sunt qui deriuent à Μάστασθαι significante ἅπτεσθαι.

Μάσημα, sive μάσσημα, id quod mansum sive commanducatum est, quod mandi tur. Theophr.

Μάσησις, manducatio. Basil.

Μαστήρ, seu Μαστητήρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat: vt Μαστῆρες μῦες, apud medicos.

Μάξ, ακος, ἡ, mandibula vel os. Od. ζ. ἀλλ' Ὀδυσεὺς ὀδόντι μάξαι χερσὶ φίλῃσι. ¶ Μάξ quibusdam dicuntur etiam labrum superius & in eo enati pilus: quo autem dicitur μύξ, vt tradit Eust. & Poll. Theocrit. Id. 4. Pindar. de iera mulieris vindicta. ¶ Item esca idem quod Μάγμα. Iliad. 1. ¶ Μάγκες dicuntur etiam locusta. Nicand. in Ther. A Μασσάομαι autem deriuari Μάξ restatur Eust.

Μαξάω, mando, machio, manduco seu commanduco. Nicand. in Ther.

Μαξαρίζω, malè mando, languidè & ignauiter manduco. Hesych. & Eustath. Vide in Μάξω.

Μάξα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάστατος, seu ἀμάσσατος, ον, ὁ ἡ, non mansus seu commanducatus, item, qui nihil commanducaut.

Ἀναμασάομαι, iterum mando, seu remando, ruminor. Aristoph. in Vesp. Μέλις τὸ φάγμα ἐγνωκὼς ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt seu ruminantes seu remandentes.

Διαμασάομαι, hoc est μασσάομαι, cum manduco, mando. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 9. τὰ ξύλα διαμασῶντες.

Διαμάσημα, τὸ, manduratum, i. quod mansum seu commanducatum est. Diosc.

Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, vt μάσησις.

Ἐπιμασσάομαι, super mando, mando post.

Ἡ μιμάστωρ, fœminam os, apud Poll. l. 6.

Κατεμασσάομαι, seu καταμασσάομαι, ὦμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo. Apud Athen. l. 4.

Παραμαστής, ου, ὁ, qui ad latus alicuius mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, vt tradit Athen. l. 6.

ΜΑΣΘΛΗ ης, ἡ, & Μαστλής, ου, ὁ, Aristoph. schol. & Suid. esse dicunt lorum emollitum: vnde hominem Μαστλῆν dici à comico τὴν ἐλεθυρὸν καὶ μεμαλαγμένον καὶ πεπεμένον, vt in Nub. Μαστλὴς εἶναι γλοιός, ἀλαζών. Et in Equit. Ὦ κατ' ἀλαζόνα τὸν μαστλῆν εἰδὼς οἷος ὑπερῴκει. Ab Hesychio exponitur, pellis, habena, item calceamentum punicum.

Μαστλῆς, vide in Μαστλῆ.

ΜΑΣΠΕΤΑ, τὰ, prima silphij folia. Hesych. Sic & Diosc. l. 4. c. 94. scribit silphij radicem dictam à quibusdam esse Μαγουδάρειον, folia autem μάσπετα, idem tamen & caulem ipsius μάσπετον appellari docet. Et Theophr. hist. pl. 6. c. 13. τὸ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὁμοιον τῷ σελίνῳ.

Μασσάομαι, &c. vide in Μασσάομαι.

ΜΑΣΣΩ, vel Μάττω, F. ξω, pinso, tobigo. Aristot. rheth. l. 3. πότερον κυλίοντα ἢ μαλάττοντα ἢ πάσσοντα. Plato de repub. l. 2. μαζοῖς μαλακοῖς ἡμῶν καὶ ἁπτοῖς. Hippocrat. est ex ἀνθίδων (id est exprimo) ut quit Gal. ¶ Item abstergo, vnde μαγδίς. ¶ Item tango, ἅπτομαι, fusi.

¶ Deri-

¶ *Derivata à* Μάσσω, *i. pinso, subigo.*

Μάττομαι, pinsor, subigor: vnde ὅτ᾽ μιμαγμένος, apud Thucydid. Item actiuè: vt apud Aristoph. in Nub. ἀλφίτα μάττεσθαι, pro μάττειν.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina. Aristot. rhet. 3.

Μαγμα, τό, quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa: quasi recrementum. Propriè quidem (vt volunt nonnulli) est vnguenti fex, quæ expressa reliqua liquidioti materia, relinquitur. Plin. lib. 13. c. 2. Ab eius verò similitudine, ipsum vnguentum & spilamentum omne pauco liquore subactum vt non diffluat, etiam Μάγμα dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor: Μαγίς.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur & subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρῆζον σὺ μάκτραν. Item alueus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη. ¶ Apud Nicand. in Ther. pro colo seu mortario.

Περιμακτρίς (comp.) assidens mactræ. Plut.

Μαγίς, ίδος, ἡ, idem quod Μάκτρα. Poll. lib 6. cap. 10. & lib. 10. c. 24. Galenus autem apud Hippocrat. Μαγίδα dici scribit τό, τε τῶν μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χλεροῤῥιζῆ μαγίδ᾽ αλείαν. Μαγίδες dicuntur etiam fances. Plin. l. 33. cap. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & Κύκλοι. Poll. lib. 10. & lib 6. cap. 11. (Suid.

Μαγιδοποιός, ὁ, pistor. Poll. exponitur etiã ὁ ἀπομάσσων, apud Μαγίδια, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in edulijs adhiberi possunt. Athen. li. 14. & 4. qui & à Μάττω deriuat.

Μαγιδάζω, pro Μαγίδας, i. lautas epulas. Athen. l. 14.

Μάζα, Μάζοφι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, idē quod Μάσσω, pinso, subigo farinã.

Ἀναμάττομαι, idem: vt Aristoph. in Nub. ἐν θυείᾳ τρεῖς ἡμίλῃ γ᾽ ἀναματτῆς. Item exprimo, imprimo: Iulian. & Themist. de anim. lib. 3 Item pass. pinsor, subigor.

Ἀνομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. Ἀνομάττει σχήματα ἀπηκριβῶς.

Ἀνομάττομαι, pro eodē, apud Arist. eth. li. 9. & Aristop. in Rã.

Decomp. Ἐναπομάττω, in aliquo imprimo. Phil. de mundo. Metaphoricè apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τῷ αἰσχίστῳ, imprimere dedecus.

Ἀπομάσσω, subigo, pinso, Hesych.

Εἰσμάττω sive ἐσμάττω, imprimo, Epigr.

Ἐκμάσσω seu ἐκμάττω, exprimo, ἀκριβόω, apud Hippocr. Item formo, fingo apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor. vt ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in actiua signif. vt apud Nic. in Ther. -ῥιζοῦν ἐκμάσσῃ ἵππῳ, schol. exp. ἐκτυπῶ καὶ ἐκφαίνει.

Ἔκμαγμα, τό, massa subacta, apud Hippocr. Item expressum rei alicuius simulachrum. Eustath. ex Aristoph. Apud Theophr. ἐκμαγεῖα δ᾽ ἀκύλιον, quidam interpr. magmata & strigmenta passilorum.

Ἐκμαγεῖον, τό, expressũ rei alicui⁹ simulacrũ. Phil. de mũdo.

Ἐκμαγέω ὦ, exprimo, effingo, sicut ἐκμάττω.

Κροκόμαγμα τό, retrimentum crocini vnguenti. Diosc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei vnguenti.

¶ *Derivata à* Μάσσω, *abstergo nulla sunt, nisi* Μαγδαλία, *de quo vide in* Ἀπομάσσω: *at composita hæc habentur.*

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, abstergo sive abstergeo. Interdum metaph. luo: vt Od. vii. τ. Ἐδ ῥοῦα μέγα ἔργον ὁ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod factum capite tuo lues, i. quod factum in caput tuum recidet.

Ἀπομάττω, abstergo. Demosth. pro cor. καὶ καθαίρων τὰς τελωνικὰς καὶ ἀπομάττων τῷ σπόγγῳ καὶ τοῖς πτύοις. In hac tamen signif. frequentior est vox passiua.

Ἀπομάσσομαι pro Ἀπομάσσω, abstergo. Basil. in hexaẽm hom. 11. Ἀπομασσόμενοι τὸ ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. Ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸ κονιορτὸν, puluerem in vos abstergimus. Item passiuè abstergor. Lucianus.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. l. 6. de caus. plant.

Ἀπομαγδαλία sive Ἀπομαγδαλιά, ἡ, buccella quam manibus in eam abstersis, canibus proiiciebant. Eustath. Pol. Suid. Hesych. Vide & plut. in Lyc. Pro eodem legitur & Μαγδαλία seu Μαγδαλιά. Dicitur & Ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, abstersor. Hesych.

Ἀπομάκτρα ἡ, vel Ἀπόμακτρον, τό, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod mensuram certam & legitimam excedit. Latinè radius & hostorium. Poll. Hesych. Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo. Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus) ἐκμάττουσι τοὺς λόγους ἐπιφροδίτους πόδας εἰς τοὺς μίσους.

Ἔκμαγμα, τό, idem quod Ἀπόμαγμα. Theophr. de caus. pl. lib. & cap. vlt.

Ἔκμαξις, abstersio, extersio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω, abstergo. Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Ilia. η. ἐλθὼν δ᾽ ἐπὶ ἑστίῃ ἐπιμάσσετο χεῖρε καὶ ὄμματα φαίδιμα χ᾽.

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Diod. l. 5. c. 94.

Ῥινομάκτρον, ου, τό, (q. d. narium abstersorium) linteolum abstergendis naribus apcum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abstersorium) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. Pæd. 1. Est etiam idem quod Μαγδαλία, schol. Aristop. in Equit. Ponitur & in ornatu muliebri, atque ita videtur vt Herodot. in Eut.

¶ *Derivata à* Μάσσω, *i. tango.*

Μάσσομαι, accipitur etiam pro Μάσσω, tango. Aor. med. Μάσσασθαι exp. ἅψασθαι, ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, ἀεὶ non μάχεσθαι ἀναγκάζεσθαι.

Μασσόμαι vel μασσάομαι, item Μαζός, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Εἰσμάσσω sive ἐσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem. Iliad. p. μάλα γὰρ μοι θυμὸν ἐσμάσσατο θυμόν.

Ἐμμάτλην, pro quo & ἐμματλίειν, apud Nicandrum schol. dicit esse dimittere digitos in locum cauum. Pro eodem dicit idem poeta κατεμματίειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango sive attingo & contingo, ita vt persentiscas. Od. v. Ὡς ἄρα μοι φαιδρὴν ῥάβδον ἐπεμάσσατ᾽ Ἀθήνη, virga contingit. Sic & Od. π. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. τ. Γνοῦ δ᾽ ἐπιμασσάμενος. Sic & Od. ι. Item pro prehendo. Od. τ. Χεῖρ᾽ ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δ᾽ ἐξεπίεζε. Sic & Od. ii. ι.

Προσμάσσω, attingo: poeticè, pro προσμάσσω.

Decomp. Ἀπροτίμαστος, qui attactus nõ est, intactus. Il. τ. Ἀλλ᾽ ἐμὸν ἀπροτίμαστος, ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμεῖνεν, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Euphor.

Χερμὰς ἀδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel vna manu sustolli & proiici. Eust. scribit dici ὅν τ᾽ χερὶ μάσσασθαι, quod est ἅψασθαι. Epig. l. 4. Ἐπικρύψας δ᾽ ἐμὲ λεπτῇ Χερμάδι: & apud Suid. εἰ δὲ τὸν τ᾽ τοίχου πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν κατέχειν.

Χερμάδιον, τό, idem lapis, qui prehendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. ο. Χερμαδίῳ δ᾽ βλῆτο. Sic & Il. ι. & α. Inuenitur & Χερμάδιος, adiect. apud Lucianum. Vide & in deriuatis à Χερ.

-ΜΑΣΤΕΥΩ F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago. Eurip. in Hecuba. Τοῦδ᾽ μαστεύω ἢ πόνου ἄλλου πόνον; hunc ne quærens an alio occupata labore? Apollon. Arg. l. 1. μαστεύοντες ἀπολλήξῃν καμάτοιο. Apud Xen. μαστεύων ζῆν, exp. cupiens, affectans. Et cum accus. vt ἵππον μαστεύειν, & τοῦ τρόπου μαστεύειν, apud eundem Xen. Etymon. vide in Μαστεύω.

Μαστευτής, οῦ, ὁ, inquisitor, inuestigator. Xen. Μαστὴς, idē Hes.

Μαστύς, υος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor seu inquisitor. Μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω, & ex eo factum, per ellipsin literæ σ. aut contrà Ματεύω factum ex Μαστεύω per pleonasmum literæ σ. tanquam à μῶ, μάσω, vt scribit Eust. Iliad. ξ. Ἐγὼ δ᾽ ἀνὴρ, ἡ δ᾽ θεὰ ματεύομεν.

Ματεῖα. Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Ματεῖσθαι, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere: vt est in lex. Gal.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναμαστεύω, idem quod Μαστεύω: vel diligenter quæro, perquiro, pertestigo.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit vnde viuat, mendicus. Ody. υ.

Καταμαστεύω, idem Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστευτὴς, aquarum inuestigator.

Ὑδρομαστευτικὴ, sub τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas. Democr. Geopon. lib 1.

ΜΑΣΤΙΞ, ιγος, ὁ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ξ. ἐμαστιγοῦν μαστιγι φαεινῇ. Ἡ μάστιξ. Plut. in apophth. μάστιγας ἐκπεφευγότας, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaphor. pœna aut malo nolus Deo immissa, seu vltio diuina: vt Μαστιξ Διός, apud Hom. in nouo Test. peculiariter etiam pro morbo: vt Marci c. 5. ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τῆς μάστιγός σου dicitur mulieri quæ sanguinis profluvio laborauerat. Dicitur & μάστις poeticè pro μαστιξ, & dativus μάστι pro μάστιγι, vt docet Eust. Od. o.

Μαστιγοφόρος, ὁ, flagellator. Herodo.

Μαστίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, qui verberibus & vibicibus inscripta terga habet, apud Athe. l. 5. & Plut. de nõ iœnes.

Μαστιάω, ῶ, verberibus, indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Lucian. in Demon. τὸν αὐτὸ εἰκότως μαστιούσῃ.

Μαστιοῦμαι, flagellor, vapulo. Plu. de leg. lib. 8. μαστιούσθω πληγὰς ἑκατὸν μιᾶς.

Μαστίωσις, flagellatio.

Μαστιωσιμος, verberibus dignus. Luc. in Herodoto.

Μαστίω & Μαστίζω, idem quod Μαστιγόω. Il. ρ. Μάστιγι γυῖ, ὅπως κ θεὸς ὄβριν ἕπας ἴκηαι. Plut. in Alex. καὶ τοὺς ἵππους ἐμάστιζον. Sic Μάστιγμα, q.d. flagellamentum. [& apud Luc.

Composita.

Ἀμάστιγωτος, q.d. inflagellatus.

Ἀπεμαστίγου, flagello, vel vehementer flagello.

Διαμαστιγόω, idem.

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. Plut. in apophth.

Ὁμηρομάστιξ, dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeò nomen eius velut vellicaret ac lacerare. Suid.

Ὁμομαστιγία, q.d. conuerbero, i. socius verberum. Item conseruus. Aristoph. in Rau.

Ῥητορομάστιξ flagellum rhetorum.

ΜΑΣΤΙΧΗ, ης, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Diosc. lib. 1. c. 91. Alex. Aphrod. in probl. procem. & probl. 106. lib. 1. Μαστίχη καὶ ῥίπτει καὶ διαφορεῖ καὶ διαβρεῖ, mastiche & abstergit & digerit & firmat. [Diosc. l. c. 25.

Μαστίχινον ἔλαιον oleum mastichinum. oleum è mastiche, apud

Μαστίς, vide in Μαζός.

ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ. siue μαστροπός, ου, ὁ καὶ ἡ. leno, lena, (ἢ ἡ ματέρα ὅτι καὶ ὅτι καὶ θραττόμενοι τὸ τοῦ αἱμύλα κατύλλοντες, quæ matris vocē aut vultū mētiuntur suauibus verbis, quasi Μαλροπός seu Ματροπός, vt tradit Eust. ab Hesych. exp. δυσρεπτοῦ καὶ μαυλίζων, itidemque à Suida exp. Μαυλιστής, quibus expositionibus aliud etymon innui videtur) Athen. lib. 10. Τὰς μαστροπὸς τὰς εὐθυτρίβας προσαγορεύουσι τὰς ἐλεύθερας γυναῖκας. Et lib. 7. ex Diphilo comico. Ἀφροδίσιον ὑπὸ κάλλους μαστροπὸς ποιῶν.

Μαστροπεύω, siue Μαστροπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in symp. ἀγαθὸν ὑμῖν δοκεῖ μαστροπεῦσαι ἔργον εἶναι. ἐγὼ ἂν ἢ ἐν ἀν μαστροπεύω, ἀρίστους τοῦτο ἐκείνους εἰς ἀν συνῶ. Ibidem metaphoricè ἐκεῖνοι μαστροπεύουσι πρὸς τὴν πόλιν ὅτι πρᾶττε τὰ πολιτικὰ καὶ ἀεὶ ἔρωτα ἐν αὐτῇ.

Μαστροπεία, ἡ, lenocinium. Plut. Sym. 2. probl. 1. Xen. in symp.

Διαμαστροπεύω. (comp.) idem quod Μαστροπεύω, produco vel lenocinium concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re eq. Τὰ δὲ λεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτει. ¶ Est etiā prorsus pars eo loco quo est τὸ τριφρον quod vocatur ἀρτίμων. Hesyc. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam foliorum. Aliis quoq; herbis tribui dicitur esseque, caulis ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde siouatim noua proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. vnde Μασχαλιστήρ.

Μασχαλίς, idem quod Μασχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Μασχαλίζω, obtruncō per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrarent, Μασχαλίζειν τὸν φονεύσαντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, eāque connectentes sub axilla ferebant, vt qui putarent defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad se vlciscendos. Soph. in Electra, de Clytæmnestra. Τῷ ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δοῦλος Ἐμασχαλίσθη.

Μασχαλίσματα, dicuntur eiusmodi ἀκροθιγάσματα quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστήρ, lorum ad alligandum equos curui. Æschyl. in Prometh. vincto. Herodotus sub finem li. 1. de Messag. Μαλιστῆρας vocat vincula lata sub axillis quæ ornatus causa gerebantur, vt cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχαλιστήριον, τὸ, canistrū palmeum, vel funis è palma, vtebantur enim olim canistris & funib. plexis à palmarum foliis. Hes.

Composita.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών, tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit. (lib. 5. c. 16.

Ἀναμασχαλιστήρ, sub. κόσμος, mūdus & ornamēta axillaria. Pol.

Ἐπιλαρεμάσχαλος, idem quod ἀμφιμάσχαλος. Pol. & Etym.

Ἑτερομάσχαλος χιτών, altera tantum parte manuleata tunica. vestis fuit seruorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, curus alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΑΤΗΝ, (aduerb.) frustra, incassum, in vanum: vt Μάτην πονεῖν, frustra laborare. Æschyl. apud Plat. de leg. Μάτην ἔστι πόνος pro Μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Isocr. Μάτην ἔστι τὸ μεμνῆσθαι, pro Μάταιόν ἐστι. ¶ Item abs re, sine causa, temerè, vt apud Themist. Μάτην γὰρ λέγεται ἐκεῖνα γίγνεσθαι, εἰς ἃ ἀπλώτατοι τε τὴν ὁδὸν χρῆσθαι παρέχθη, & Xen. Item falsò, vt in Epigr. Τοῖς ἐμοῖς ἔρωσι ἔλεγε μάτην δὲ μοῦσα κλάειν. Dicitur μάτη Doricè pro Μάτην.

Μάταιος, (q.d. frustraneus) qui frustra fit, vanus, inanis: vt apud Platonem in Tim. Μάταιος ἂν εἴη πόνος, frustra suscipiatur labor. Demosth. Olynth. 1. ἐκεῖνο μὴ μάταιον ἡμῖν ἡ στρατεία γένοιτο. Dicitur & aliquis esse Μάταιος, i. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophocl. Item pro Μάταιος, ex proverb. Solomon.

Μάταιος, vanè, ineptè, leuiter. Item pro Μάτην, vt apud Plat. in epist. Μαλακὸς λέγειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: vt Eph. c. 4. & apud Solom. Ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, ἐμάτωσα, ineptè ago, & stultè: vt Reg. l. 1. c. 13. Μεματαιώκαμεν, ineptè & stultè egisti. (ματαιόω.

Ματαιόω, ineptio: vt apud Luc. de luctu, πατέρα τεθνηκὼς

Ματόω, ω, vanè tempus tero, seguiter ago, vel lognis sum. Iliad. Κλῦτε δ' ἄρα μάλιστα θεοὶ ζύγον, οὐδ' ἐμάτωσεν Γηθήσω. Σθένελος. Sic Il. 1. Μὴ τὸν μὲν δ' εἰσάντα μαλιστοῦτον. Æschyl. in Prometh. ἐ μάτῳ τέρψον τὸν.

Ματαιόω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Sophocl. Oedip. tyran.

Μαλαιόω, idem quod Ματαιόω. Exponitur etiam vana iacto.

Ματαιωμός, οῦ, ὁ, stolida actio seu rerum stoliditas: ipse actus τοῦ ματαιοῦν.

Μαλία, & Ionicè Ματία, idem quod Ματαιότης, vanitas, lenitas, stoliditas. Od. κ.

Composita.

Ἀπεματαιόω, idem quod Ματαιόω. Apud Herodot. in Eut. Ἀπεμαλάωσε exp. inepte cauillatus est, seu ineptiuit quidam exp. pedit.

Ἐματαιώθω, vanum fieri.

Ἠλιμαιός, idem quod Μάταιος. Hesychius ex ἡλιός μάταιος compositum esse scribit.

ΜΑΤΡΥΑΛΗ, ης, ἡ, lena: idem quod Μαστροπός. Eust.

Ματρυαλλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suidas ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, κἂν εἰμαξῇ τὴν τρεῖς ἐν ματρυαλλείῳ τ' βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet Ματρυάλλιον.

Ματύω, vide in Μάσσω, pinso, subigo. Μαυλίαι, &c. in comp. ex Αὐλή. Μαυρόω, in Ἀμαυρός. Μάχαιρα, &c. in Μάχομαι.

ΜΑΧΑΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, incōtinens, libidinosus, lasciuus: apud Suid. μάχλόν τινα βιοῦντα βίον. In epigr. Μάχλος ἐς ἀνδρας, vitorū appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλοῦται γυναῖκες. Luc. de calumn. ὑπὸ μάχλων γυναικῶν ἐπιβουλευόμενος. Apud Hesych. inuenitur etiam Μάχλης pro Μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas, lasciuia. Il. ω.

Μαχλὰς ἀδός, ἡ, mulier lasciua libidinosa. Hesyc. Item adiectiuè, apud Nonn. Μαχλὰδι χαίτῃ molli & quasi lasciuiā quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλίς, ίδος, ἡ, eadem quæ Μαχλάς. Hesych.

Μαχλάω, vnde Μαχλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

ΜΑΧΟΜΑΙ (F. Μαχοῦμαι, item Μαχοῦμαι & Μαχεῦμαι: præt. Μεμάχημαι à Μαχέομαι) pugno, prælior bellum gero. Il. α. ἢ ἀνὰ ῥάστα ἔφη μάχεσθαι. Dem. Μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. λιμῷ καὶ βίᾳ μάχεσθαι. Dicitur etiā Μάχομαι ἔφ' τινι, apud Hoc. in Paneg. & in Hel. encom. Item cū variis præpositionib. vt Il. γ. ἐξ ἔριδος μαχέσασθαι ἀεὶ σύν. Ibid. Μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xen. præd. 5. Μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum dativo personæ additur accusatiuus rei: vt Aristoph. Μάχομαί σοι πεπαρφάτιον. Generaliter etiam sumitur Μάχεσθαι pro cōtēdere, litigare, altercari. Il. α. Ὡς τώγ' ἀντίβιοσι μαχεσσάμενω ἐστήσοντ' Ἀνεμώνιω. Μαχέμβια, dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, οῦμαι, (apud poet.) idem quod Μάχομαι, vnde Μαχεοῦμαι, & Μαχεῦμαι apud Hom. F. Μαχόομαι & μαχόεμαι Pr. Μεμάχημαι, in prosa etiam vsitata.

Μαχημών, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax.

Μαχηρμός, οῦ, ὁ, pugna, prælium: ter Τελεμονιμ. [& alibi.

Μαχητής, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: seu pugnax, bellicosus. Il. ε.

Μαχήλιος, oppugnabilis seu expugnabilis. Od. μ.

Μαχηλικός, pugnax, ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Herodot. Thucyd. Xen. & alij. Item contentio, altercatio. Plat. epist. 7. πᾶσα μάχη ἐστὶ τούτων.

Μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item, pugnæ habilis seu bello, ad pugnam aptus: vt τὰ ἴδια τῆς γεωργουντων καὶ τῆς μαχίμων. Aristot. pol. 1. Apud Plut. in Cat. naues Μάχιμοι aptæ ad prælandum.

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, sica, brevis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis, apud Polyb. Plut. & Xen. Tribuitur interdū tonsorib. vnde χρωσθαι δίπλῃ μαχαίρᾳ, apud Poll. & Μάχαιραν κουρεῖον, apud Plut. in Dion. pro nouacula. Apud Plat. pol. lib. 1. terti-

1. scribitur sarmenta vineæ posse abscindi Μαχαίρᾳ.

Μαχαιρωτὸς φυτὸν, q.d. ad formam machæræ facta serra.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus. ¶ Gladiolus. Demetr. Phaler. Item Μαχαίρια, ossa nucleorum persicorum. Gal. ex Archigene lib. 5. κατ' τόπους.

Μαχαιρίς, ίδος, ἡ, idem quod Μάχαιρα. Tribuitur plerunque chirurgis & tonsoribus. Μαχαιρίδες, forcipes. (4. cap. 10.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba quæ & ξιφίον. & Lat. gladiolus. Diosc. li.

Composita ac primitiva cum præpositione.

Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ, ἡ, de quo pugnatur seu pugnandum est, excellens. Soph. in Trach. ἀμφιμάχητον ὄμμα τυφλῶς.

Ἀναμάχομαι, rursum pugno, prælium instauro, Aristot. rhet. 1. Item iterando seu compendio, apud Aristot. de gen. anim. ἀναμάχεσθαι ἡ φύσις τῷ πλήθει τῶν φθορῶν.

Ἀντιμάχομαι, pugno aduersus aliquem. Item repugno, aduersor. Ales. Aphrod.

Ἀντίμαχησις, εως, ἡ, depugnatio aduersus aliquem.

Ἀντίμαχος, q.d. qui pugnat aduersus aliquem.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo, apud Arrian. & Xen. pæd. 5.

Ἀπόμαχος, ου, ὁ, ἡ, q.d. qui est extra pugnam. ἀπὸ μάχης, caussarius, pugnæ inutilis, iam inutilis bello, apud Xen. Ælian. & Arrian.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Aristoph. in Plut. Xen. pæd. 3. Interdum cum præpositione: vt Plat. de repub. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Plut. in Pericle, ὑπὲρ τῆς διαμαχομένων φρεῖς αὐτός. Apud Dem. διαμάχομαι πρὸς τὸ pugno aduersus hanc rem, repugno seu reclamo huic rei. Interdum sine præpos. apud Eurip. διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio, pugna seu depugnatio.

Ἐπίμαχος, oppugnabilis seu expugnabilis. Thuc. l. 4. Item actiuè pro eo qui auxiliatur in pugna. Hesych.

Ἐπιμαχία, societas belli in propulsanda iniuria non item in inferenda. Thuc. Exponitur, & societas subsidiaria & suppetiarum causa instituta.

Ἐπιμαχίω, fero auxilium. Ammon.

Καταμάχομαι, expugno, vinco. Pausan. Eliac. l. 2.

Decomp. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis.

Δυσκαταμάχητος, vix expugnabilis.

Πεῖρμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu certant: qui magna contentione exercitur. Sic Isocrates Helenam vocauit πεῖρμάχητον, de qua tamdiu pugnatum est, & quæ digna iudicata est de qua pugnaretur. Item ἀρχὴ πεῖρμάχητος dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. κάλλος πεῖρμάχητον.

Προμάχομαι, propugnor vt προμάχομαί σε. Aristoph.

Πρόμαχος, ου, ὁ, ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus. Il. 7. Plut. in Othon. Item propugnator. apud Herodian. l. 8. Hinc quidam volunt per syncopen esse factum nomen Πρόμος, quod idem signif. Il. 7. Φαντὶς ἀρίστη πρόμον ἔμμεναι antesignanum fortissimum.

Προμαχίω, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. 6.

Προμαχίζω, idem. Il. 7.

Προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.

Προμαχιών, ῶνος, ὁ, idem. Herodot.

Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. προσμάχομαί σοι, pro Μάχομαι.

Ἀπρόσμαχος, [*Decomp.*] aduersus quem, pugnare tutũ nõ est, inexpugnabilis, inuictus in certamine, apud Suid.

Συμμάχομαι, simul pugno, socius sum pugnæ. Item pro συμμαχῶ, cum dat. apud Herod. & Thucyd.

Σύμμαχος, pugnæ socius seu belli, auxiliator in pugna, cõmilito; item fœderatus. Xenop. Plat. &c. Σύμμαχοι sæpe exp. simpl. socii vt apud Thuc. In fœm. gen. dicitur συμμαχίς, vt συμμαχὶς πόλις, vibs socia vel fœderata. Thuc. l. 1.

Συμμαχία, societas in bello. Frequenter pro ipso fœdere societatis seu cõsociationis armorũ vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, & ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, apud Thuc.

Συμμαχικός, socialis, vt συμμαχικὸς πόλεμος, & ξυμμαχικοὶ θεοί, apud Thuc. l. 3.

Συμμαχέω, pugnæ sum socius, in bello gerendo adiuuo, Plu. de Herod. Interdum ponitur pro, sto à partibus alicuius, defendo, tueor.

Συμμαχοῦμαι, socios belli habeo in bello gerendo adiuuor. vt ὑπὸ πάντων συμμαχούμενος, apud Luc. non cred. cal.

Decomp. Ἐπισυμμαχία, ios contrahendi societatem mutuò in epist. Philip. apud Demosth.

Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios, amans suorum commilitonum: aut qui se libenter belli socium adiungit.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo, vnde fit. ὑπερμαχοῦμαι. Soph.

Ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator qui & πρόμαχος, ex lib. Sapien. cap. 15. Et fœm. gen. Epigr. ὑπέρμαχος εἰσοῖς.

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Solon, ὑπερμαχεῖν τῷ Πεισιστράτῳ. Et cum accus. apud Luc. & Soph.

Composita sine præpositione partim ex Μάχομαι, partim ex Μάχη.

Ἀγχίμαχος, ου, ὁ, ἡ, apud Suid. & ἀγχίμαχος, apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etym. ait: cominus pugnam iniens. Il. 5. & 8. & ἀγχίμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. pæd. 7.

Ἀγχιμαχητής, οῦ, ὁ, qui cominus præliatur seu præliari solet. Exponitur etiam pugna stataria præstans. Il. 8.

Ἀθλομάχος, cum procella seu procellis pugnans vt κύρβ' ἀθλομάχου, lucrum cuius gratia cum procellis certandum est, in anthol. epigr. l. 3.

Ἀεριομαχέω, aëriam quandam pugnã pugno, vel in aëre pugno.

Ἀεριομαχία, aëria pugna, i. inanis quædam & imaginaria. Item pugna in aere. apud Luc. ἀληθοῦς ἐρωτικῆς.

Αἱρεσιομάχος, hæresis, (i. lectæ) propugnator, qui pro hæresi pugnat. Philo de vita M. l. 1.

Ἀκαμαθομάχης, ου, ὁ, pugna indefessus. Pind.

Ἀλκιμάχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans, quasi ἀλκὶ μαχόμενος. in anthol. epigr. ἀλκιμάχου Παλλάδος, strenuæ Palladis.

Ἄμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur seu conteodimur. Item ἄμαχοι, qui pugna abstinent, qui non pugnant. ¶ Item ἄμαχος, pugna insuperabilis, inexpugnabilis. Plat. in Charm. Legitur & super. ἀμαχοτάτος, ἀνίκητος, apud Plut. itè ἄμαχον quod fieri non potest, étique velut quantoliber labore inexpugnabile: vt apud Pind. ἄμαχον ἢ πρόφασιν ἢ συγχύσεις ἔθεν. ¶ Ἄμαχον κάλλος. Ælian. apud Suid. incõparabilis pulchritudo: ἄμαχον πλῆθος immensa multitudo.

Ἀμαχεί, absq; pugna absq; prælio. Xen. Pæd. 3 & Hell. 7. Item absque controuersia, apud Plut. in lib. de defect. orac.

Ἀμάχως, idem quod ἀμαχεί apud Suid.

Ἀμαχητί, idem quod ἀμαχεί, apud Thuc. l. 4.

Ἀνδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans in Anthol. epigram ἀνδρομάχοις χεροί.

Ἀξίμαχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par est conscendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat seu committat cum aliquo. Interdum cum dat. vt apud Thucyd. & Plut. Interdum cum πρός, vt apud Pausan.

Ἀπειρομάχης, pugnandi impetitus.

Ἀρεσιομάχος, strenuus pugnator. Pind.

Αὐτομάχειν, per se pugnare non per alium. Hesych. & Suid.

Ἀψίμαχος, q.d. pugnam leuiter attingens. Exponitur etiam velites, apud Polyb. [bertinas.

Ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Transferitur & ad quasli-

Ἀψίμαχος, pugna velitati, velitando. Dion. Halicarn.

Ἀψιμαχέω, ῶ, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam prælium confero, apud Plut.

Βιομάχος, vi & robore, non arte pugnans.

Βιαιομάχης, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομάχος, vi roboréque corporis pugno, non arte doliseq; & stratagematicis astutiis. Polyb. lib. 5.

Γιγαντομαχία, pugna seu bellum gigantum. Plat. l. 2. de repub.

Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè significare posse vires suas infirmas & aduersariorum robur, ac demum præponere seu resipiscere. Quidam expon. repugnare priori suæ sententiæ & eam præcedente quadam animi quasi lucta mutare. Apud Herode. Pausan. & Isocr. [ερος dicitur.

Γροσφομάχος, qui γρόσφοις pugnat, i. eo teli genere quod γρί-

Διμάχαι, q.d. duplicem pugnã cõmittentes. Ita dicti sunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. lib. 1. & Hesych.

Δορύμαχος, hasta pugnans. Plut. de aud. poëm. (rodian.

Δύσμαχος, qui difficilè expugnari potest, vix expugnabilis. Herodian.

Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto, ita vt vix sim expugnabilis. Plu.

Δυσμαχόεσσα, idem quod δύσμαχος.

Ἐγρεμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam exitans.

Ἐνδομάχης, domi pugnans. Pind.

Εὐθυμάχος, qui recta in aciẽ prodit, nec diuerticula quærit. Exponitur etiam, tumultuariè pugnans, item bellicosus. in Epigr.

Εὐθυμαχία, tumularium bellum & repentinum.

Ζυγομαχέω, ῶ, iurgor, rixor, contendo, dissentio: propriè iurgor cum domesticis & familiaribus: metaphora sumpta à bobus. Plut. in Caton. πρὸς οἰκέτας ζυγομαχεῖν. & cum dat. apud Aristot. rhet.

Θεομάχος, cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. Apost. c. 5.

Θεομαχία, deorum pugna. Θεομάχος & Θεομαχία, poetica sunt pro iisdem.

Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. & Act. Apost. c. 23. Μὴ θεομαχῶμεν.

Θηριομάχος, qui cum feris seu feris vel belluis pugnat, ferarum oppugnator. Luc. in Lexiph.

Θηριομαχέω, ῶ, cum belluis depugno.

Θρασυμάχης, audax in pugna. Pind. [χ. πρὸς αὐτός.

Θυμομαχέω, ῶ, infenso animo belli gero. Plu. in De. & Θυμομα-

Θυμομαχία, pugna cum animo infenso. Eustath.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat Θωρακίμαχος, exp. penula militaris.

Ἰθυμαχία, recta pugna i. ex aperto conserta. Herodotus ἰθυμαχίην ποιέεσθαι, aperte Marte pugnare.

Ἱππόμαχος, ex quo pugnans. Luc. (σε?) ἱππομαχεῖν.

Ἱππομαχέω, ῶ, ex æquo pugno. Xen. pæd. 6. πῶς ἅμα δ' ἱππο-

Ἱππομαχία, pugna equestris. Thuc. l. 2.

Ἰσόμαχοι, pares & æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitiosè pugno, dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. ἵνα κακομαχοῦσας. Sic & apud Greg. ὁρᾷς ὅπως οὐ τοῖς κακομαχεῖν ἐθελοῦσιν τροφὰς διαφθείρομεν;

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est.

Κραδησίμαχος, in pugnis victoriosus. Pind.

Κριομαχία, arietum pugna, in satyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus seu aduersus canes pugno.

Κορυνομαχία, pugna seu lusus qui fiebat, vt apud Hippocr. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. lib. vi. c. vi.

Λεοντόμαχος, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theocr. in Epigr.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, litigator. Greg. Μὴ μοι τοὺς ὑπερεύφωνα ἢ λογομάχους.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio, & loquax contentio. Exp. etiam, rixa. (pag.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor. Dion. Arco.

Δυσμάχητος, ου, ὁ, Lysimachium: herba quædam, de qua Diosc. l. 4 c. 3. Plin. lib. 25. c. 7. dicit vim eius tantam esse vt tumentis discordantibus iugo imposita asperitatem cohibeat: vnde videtur innuere dictam ἀπὸ τοῦ τὰς μάχας λύειν ibidem tamen à Lysimacho inuentore nomen retinere scribit.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, machæra pugno, seu certo. Polyb.

Μελομαχία, malis commissa pugna, seu pomis, pugna quę malis committitur. Eust.

Μονομάχος, singulari certamine pugnans, gladiator. Hean. l. 1. & Luc. in Dem.

Μονομαχία, singulare certamen, duellum gladiatoris, cum gladiatore congressus. Luc. de hist. scrib.

Μονομαχέω, ῶ, singulari certamine pugno. Plut. in Hellen. & apud Herodian.

Decomp. Καταμονομαχέω, ῶ, singulari certamine vinco seu supero. Plut. in Thesco.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno. Plut. de frat. am. πρὸς ἀλλήλους διαμονομαχοῦν.

Ναυμάχος, ου, ὁ, & ναυμάχος, ὁ nauis dimicans, nauale prælium cõmittens. Chrysost. & Suid. Ναυμάχος, quo dimicatur ex nauibus, nauali prælio aptus. Il. ο. μέγα ναυμάχειν ἐν φαλάγγεσσι.

Ναυμαχία, certamen seu prælium nauale, pugna naualis. Thuc. lib. 1. Plut. Dam. Aristot. de art. poet. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam persoluit is qui prælio nauali nõ interfuit, apud Suid.

Ναυμαχέω, prælio nauali confligo. Et simp. pugno. Xen. Hel. 1. Thuc. lib. 1. ἐναυμαχήσαντες ἐπ' Ἀθηναίους.

Ναυμαχέομαι, nauale certamen inire gestio, nauali prælio concurrere cupio. Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντες.

Decomp. Ἀναυμάχητον dicebatur desertio pugnæ nauis, i. quum quis ad nauale prælium non venerat vt debebat. Poll.

Διεναυμαχέω, nauali prælio decerno, nauali prælio decerto. Isocr.

Ἐναυμαχέω, pugna nauali dimico in.

Καταναυμαχέω, nauali prælio oppugno: vel nauali prælio supero, aut expugno, apud Suid. τὴν βασιλικὴν κατεναυμάχησε φίλον.

Προναυμαχέω, prior nauale prælium ineo, nauale certamen auspicor, vel etiam nauali certamine propugno. Herodot. προναυμαχήσας Πελοποννήσῳ.

Συναυμαχέω, vnà nauali prælio decerto, naualis belli seu certaminis socius sum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna, pugna quæ noctu conseritur. Plut. symp. 3. Paus. in Attic. νυκτομαχία Μαλοντὶς νεκάδες.

Νυκτομαχέω, nocta pugno, nocturnum prælium committo. Appian. συνεκτομάχησεν αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ φυλακῇ ἐς ἕω.

Ὀδονταμάχος, ου, ὁ, dentibus pugnans: vnde ὀδονταμάχαι ὕες, apud Eustath.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat seu pugnat, bellator armatus, seu qui armis militaribus & scuto depugnat. Polyb. l. 1.

Ὁπλομαχία, pugna seu certamen quo armis decertatur. Est & genus exercitij.

Ὁπλομαχέω, armis pugno, seu certo, vel decerto. Plut. in Cat. οὐδ' ὁπλομαχεῖν οὐδ' ἱππεύειν δεδιώκειν τὴν ἡλίκ.

Ὀστομαχία, vel ὀστομάχιον, quum osculis certatur ludendo, osculorum certamen, seu ludus. Auson. in epist. ad Paulin.

Ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Hesch. locustarum genus non habens alas, pro quo Suidas dicit ἐφημάχης.

Παμμάχος, qui omni genere certat.

Παμμαχία, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedestri prælio certo, seu terrestri, pugnam pedestrem committo, sum pedes. Thuc. 1. Κλεῶν ἐπεζομάχησαν ἅμα ἱππεῖ ἐπεζομάχησαν.

Πεζομαχία, pugna pedestris seu terrestris apud eundem.

Πυγμάχος, pugil, pugilatu decertans cum aliquo. Od. θ. Οὐδ' πυγμαχέειν εἴμβρι ἀμείμονες.

Πυγμαχία, pugilatio, pugilatus, certatio pugilica. Il. ψ. Epigr. lib. 2. (μαχέω.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apol. l. 2. Ἀτρ. ἀπεκαίνυτο πυ-

Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno. Xenoph. pæd. 6 ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic & Polyb. l. 2.

Πυρομάχος, ferũs in pugna, qui tam acriter depugnat, vt ei resisti nequeat, non magis quam igni ferenti. Hesych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de causa (vt putatur) quod ab igni expugnetur, ipsa nimirum πῆξις. Aristot. meteor. c. 6.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugna cum vmbra: *vt ex consequenti* inaniter laboro. Plat. in apol. Socr. ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον. Sic & Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio eiusmodi quæ cum vmbra fit non pugnante vllo aduersario. Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pila certo, pila pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pila: propriè de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo. Accipitur & pro pilari lusione. Poll. lib. 3. ex Aristomene.

Τειχομάχος, siue Τειχομάχων, ὁ, muri oppugnator, apud Aristoph. & Chrysost.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thuc. li. 1. τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι.

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τελέμαχος, cunnus pugnans, vt qui iaculis & tormẽtis pugnat.

Τοπομαχέω, ῶ, varis in locis prælior, i. modò hoc modò illo in loco. *prout hosti iniquum esse videtur: aut etiam prout ab hoste lacessor.* Exponitur etiam, per locos oppugno, non aperto acie: Plut. in Demetr. ἐμπεδῶς προσκαρτερῶν καὶ τοπομαχῶν.

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: feruidè & incautè prælior. Plutarch. de Marcello. φιλομαχοῦντος δεῖ πρὸς τὴν Ἀγγίβαν.

Φυλόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, ὁ δ' αὖ θάνατον ἐφέει καὶ τὸν φυλόμαχον.

Φυλομαχέω, ῶ, fugio pugnã, detrecto pugnã. Itẽ cessim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocib. pugno, i. vocabulis, de verbis disceptio.

Χειρομάχος, manibus pugnans. Apud Eust. ex Athen. χειρομαχαπλοῦς, est vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Christi oppugnator. Basil. & Greg. Nyss. in oratione de S. Steph.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum vsque spiritum depugno. Polyb. de Carthag. μόνοι ψυχομαχοῦντες ἕως ἂν ἀφῇ τὸν ἐκπνοῶν.

Ψυχομαχία, eiusmodi animosa concertatio, acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum vsque spiritum producta acris dimicatio. Idem.

composita ex Μάχαιρα.

Ἐγχειρομάχαιρον appellauit Hipponax Hippomedontem quẽdam vorantem ἐγχειρίδιον.

Πελεκομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius. Hesych. [Poll.

Σπυλομάχαιρα, ensis ligneus. vt ξυλομάχαιρα ἐλεφαντίνη, apud

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excindendis radicitus verrucis formicisque vsus erat.

Μ Α Ψ, frustra, incassum μάτην. Il. υ. ἀλλ' ἄρ μιν ἔφαν μὰ ψ αὖτις ἀνιστάμεν. Et Od. π. ἢ ὅτε δὴ οὔτε μὰ ψ αὖτις ἀπέλεγον ἀπλυτον ὑπὲρ ἔργον.

Μάψιος, ου, ὁ, inanis, vanus μάτηος. Hesych.

Μαψιδίως, inaniter, vanè, incassum, faustra. Od. ξ. Μαψιδίως φόνδ' ἐδόμεν. Od. η. Ἠ ἔστ' πρῆξιν ὑμαψιδίως ἀλλάσσειν, an negotij alicuius causa, an temerè & nullo proposito fiat.

Μάψιστος, apud Hesych. idem quod μάτηος.

Μ Α Ω, ῶ, vehementer cupio, supra modum cupio. Expon. etiam præsenti animo cupio, flagro cupiditate. Puericum est à quo hæc derivat tempora. Fust. Μίμαμεν & Μίμαμεν. & Μίμαα. vnde Μιμαώτιτεν Μιμαώτος, à quo fœm. g. Μιμαῶσα. Dicit autẽ Μίμαμεν factũ esse, per syncopẽ ex Μεμάαμεν, quæ præt. perf. habet significationẽ præsentis, vt & alia quædam. Il. κ. ὁ δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότερα μίμαεν πολεμίζειν, ardenter cupiebãt. Il. υ. Ἀλλ' αὖ' αὖτ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἔτω μιμάτω ἐς μάχεσθαι. Il. κ. μιμάασιν Αὖθι μένειν ἐν νυκτὶ νομοὶ ἀπὸ πρόσθι. Frequẽti est in vsu participiũ Μιμάων præsentis itidem significationem habens, pro, prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il. ο. Ἀλλ' ἔστ' οὐ μιμάων ἐπιδίμεν, cũ infinit. Il. ε. Μιμάω τε μάχεσθαι. Sic Il. γ. Ἐνθυμῷ μιμάωτες ἀνάξιον. Interdũ cum genit. Il. ι. Μιμάειν ἱππῶν. ¶ Λάω, ab Eustathio exp.

etiam ζητῶ, quæro: inde deriuante μᾶα μάτηρ, & μῦῶ.

¶ *Deriuata ex Μάω, i. cupio, &c.*

Μαιμάω, idem quod Μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Eust. Il. ι. Μαίμασι δ' οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoc. in Aiace, ἐπίσχε χεῖρα μαιμάσας φόνου. ¶ Μαιμᾶν, est etiam impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. & ex Herodoto.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens: vnde Μαιμάσσει, apud Hesyc. προθυμεῖται.

Μαιμάκτης, ὁ, furore percitus. Harpocr. ex Lysimachide. Item contraria significatione Hesychio est Μειλίχιος, καθάρσιος. Plut. in lib. περὶ ἀστρολογ. διὸ καὶ τῆς θυσίας τὰ βασιλεῖα μειλίχια, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτια (εἶμα) καλοῦσι.

Μαιμακτηριών, dicitur quintus mensis apud Athenienses. ἀπὸ τῆς Διὸς μαιμάκτου. Harpocr. ex Lysimachide de mensibus Atheniensium. In lexico Suidæ dicitur esse Ianuarius. A Græcis Alalcomenius dicitur, vt Plut. docet.

Μαιμαξ turbulentus, impetuosus. Hes.

Μαιμάω, idem quod Μαιμάσσω, impetu feror: Il. ο. Αἰὲν μὲν ἔφεσσι διάτορον μαιμάασα. Πρόσσω ἐπιβήσω. Sic & Il. ρ. Μαιμάασι δὲ νέρθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhiofo: apud Apol. Arg. l. 1. cum genit.

Μαιμάσσω, idem quod Μαιμάσσω, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μαίομαι, idem quod Μάω & Μαιμάω, cupio, gestio ἐρεθίζομαι, προθυμοῦμαι. Apol. l. 2. Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ αὐτὸς ἐς Ἑλλάδα μαιόμεσθα Κῶας ἀγὴν ἀνέμοισιν ὅπῃ βέλος ἠὲ κεν ἄμμι πέλεται. Item pro ζητῶ, quæro. Μαίω autem Eust. προθυμοποιῶ, promptum & alacrem reddo, instigo, incito.

Μαίομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à Μαίω, μαιόω, & Μαίομαι.

Ἀναμαιμάω, lutum, deorsumque impetu furibundo feror, vel fero per. Il. ν. Ὡς δ' ἄνεμος μαῖαν βάλῃ ἀνὰ πόντον ἀήτας, Οὔρεσι δ' ἀμφὶ ἄλσεα.

Ἐμμαιμάω, gliscens, cupiens. Hesiod. in asp. (de petra prægrandi è loco decliui auulsa, Πικρὴ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλινδέται, ἠδ' ἐπὶ τε ἠχὴ Ἐρχέται ἐμμαιμαῶσα, gliscens & vlcerius pergere cupiens. Sæpius significat ira accensus, iracundo impetu concitatus. Il. ι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ὁπόρουσε. Apol. Arg. l. 1. ἔνθεν μετὰ Ἐμμεμαὼς βίη Ἡρακλῆος. ita concitatus aduersus Bebrycas, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐπιμαιόμαι, instigo, incito προθυμοποιῶ. Il. θ. μάστιγι ἐπιμαιέσθαι ἵππους. Item cupio, percupio. Il. κ. μεγάλων δ' ὀίων ἐπιμαιόμεθ' ἡμῖν. Vide & in Μάω, quæro.

Ἀμαιμάκετος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Deriuata à Μάω, i. quæro.*

Μαῶσαι, dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν. Hesychius.

Μαιστωρ, ορος, ὁ, quæsitor seu inquisitor.

Μαιμάων, quærens, ζητῶν. Hes.

Μαίω, quæro, scrutor. Eust. Μαίομαι, idem. Od. ι. Μαιόμην κεν ἀθρόος ἀνὰ ἄντα, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti. Μαιόμενος οὖν καλεῖς τίς Hermogenes respondet, ἴσως τοῦτο βούλει.

Μαῖα, Μάτηρ, Μῦῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐπιμαίομαι, Eustathius annotat accipi communi lingua pro ζητῶ, aliàs pro contrecto, palpo, tactu exploro: vt Il. ι. Μαίσατο ἐπιμαιόμενος ἵππους. Od. ι. οὐδ' ἐπιμαιόμενος ἰδοῦσα.

Καταμαιόω, apud Hippocratem exp. comparatus ad quærendũ.

Πιμαιόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΜΕΓΑΙΡΩ inuideo, φθονῶ. (Ἀπὸ τοῦ μέγα inquit Eustat. quia magnis inuideri solet aut ob diuitias & gloriam aut ob virtutem.) Il. ω. Τόων οὔτοι ἐγὼ πρὸς ἔγαμαι, οὐδ' μεγαίρω. Et cum infinitiuo. Odyss. α. Μνηστῆρας ἀγλαΐας ὅτι μεγαίρω Ἐρέειν ἔργα βίαια κακοῤῥαπίσι τοῖσι, non equidem inuideo procis quod. Cum dativo persona. & genit. rei. Apoll. Rhod. ἀμέγαρε μοι τόσσον, parum mihi inuidit. ¶ Item curo, respecto. Od. θ. ὅτι μεγαίρω Πάντων φαίνων. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, prouoco, orbo.

Μεγαίρομαι, inuideor. In Epigr. ἄστασιν μεγαιρομένη, cui inuidetur ab oppidanis.

Μεγαιρέω, inuidia. φθονῶ. Hes.

Μεγαιρός, inuidiosus: eidem Hes.

Ἀμεγαρτος, [comp.] inuidia carens, ἀφθονος: vt ἀμέγαρτε συβώτα. Od. φ. Item multus, & magnus, κατ' ἀντίφασιν ἄρα: vt φθόνον δ' ἀμέγαρτον ὀφελε, apud Etymol.

ΜΕΓΑΣ (genit. Μεγάλου, dat. Μεγάλῳ, irreg. tanquã à Μεγαλὸς accus. Μέγαν. Fœm. gen. Μεγάλης, Neut. Μέγα) magnus, ingens: vt Μέγας σῦς, μέγας βοῦς, μέγας ἀνὴρ, μέγα δῶμα, apud Hom. Ab Hippocrate Μέγας ὁ δακτυλος vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: vt Μέγας χειμὼν, μέγα κῦμα, μέγας Ζέφυρος. Interdum dicitur Μέγας habita ratione potentiæ: vt Μέγας Ζεὺς, μέγας βασιλεύς. Sic Μεγάλως πεποιηκὼς, apud Xen. Hell. 5. Μέγα interdum variis verbis iungitur, vt apud Plat. de rep. li. 5. Μέγα φρονῶ, magni facio, magni æstimo. Interdum Μέγα ponitur adueri bialiter, pro Μεγάλως: vt apud Xen. Μέγα δὲ αἰμνᾶς ἡγεῖσθαι, & Μέγα βεβλάφθαι, sic Μέγα δηωθῆναι, seu Μέγα δηωμένους. Et cum cõparat. aut superl. vt Μέγ' ἀμείνονες, & Μέγ' ἄριστος, multò præstantiores longè præstantissimus. * Eust. dicit Μέγας compositum esse ex Μὰ & γῆ, vt qui non sit amplius ἀφὶς γῆς, sed ὑπερβεβὰς τὴν γῆν.

Cõparat. est irreg. Μείζων, maior. Superl. Μέγιστος, maxim*.

Μεγάλως, magnifice, apud Demetr. Phal. Item, valde, vehementer. apud Arist. rhet. l. 1. Pro Μεγάλως dicitur etiam Μεγαλωστί, addita particula τί, vt in ιωστί, apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus sum, superbio. Il. κ. μετὰ μεγαλίζετο θυμῷ.

Μεγαλυνῶ, interdum idem quod Μεγαλίζω: vt Μεγαλυνόντων ἑαυτόν. Xen. efferre sese. Frequenter ponitur pro, extollo verbis, prædico. Thuc. lib. 8. καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δυναμιν πρὸς τὰ Τισσαφέρνους. Plut. in Alcib. Μεγαλυνόντες αὐτὸν καὶ στρατηγόν. Item magnum, i. potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, η, ὁν, magnificus, venerandus, sublimis. Xenop. Μεγαλεῖον κτῆμα. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, maiestas. Greg.

Μεγαλειως, magnificè. Apud Polyb. Μεγαλείως ἰσχύουσι exp. magnoperè gauisi sunt: & Μεγαλείως παρεληλυθέναι, insigniter contemni.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia. item maiestas apud Lucam & apud Petr. epist. 2. c. 1.

Μέγεθος, ους, τὸ, magnitudo. Luc. πλησίον τοῦ μεγέθους. Idem in Herm. εἶδος δὲ κατὰ μέγεθος. Ité proceritas. Theophrast. διαφέρουσι δὲ φασὶ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ σχήματι. ¶ Μεγέθος, seu Μεγέθος σώματος, statura. Hippocr. Herod. Hom. Od. ι. & ζ. ¶ Ité magnitudo, vehementia. Plat. epist. 7. Μεγέθος χρόνου ἐξαίσιον καὶ ἀφόρητον ἔσεσθαι. ¶ Ité gravitas, maiestas, dignitas amplitudo, ἀξίωμα. Arist. pol. 5. ¶ Item Μεγέθος τοῦ λόγου, seu Μεγέθος, apud Demetr. Phal. Hermogen. Dionys. Longin. grandiloquentia, granditas orationis.

Μέγαθος, Ionicè pro Μέγεθος, magnitudo, ex Herodot. Ἐκ μεγάθους πεσόμενος, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, maiorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, cresco, maior fio, increscо.

Μείζων, maior, amplior, procerior. Interdum præstantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thuc. Xen. Plut. &c. Ponitur & Μέζων Ionicè pro Μείζων, apud Herodot. & Hippocr.

Μεζόνως, maiorem in modum, magis, amplius, apud Thuc. Paus. Et pro eodem Μεζόνως Ionicè.

Μέγιστος, η, ὁν, maximus, amplissimus, potentissimus, procerissimus. Hom. Thuc. Plat. &c.

Μέγιστον, aduerb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρει, plurimùm differre.

Μεγιστᾶν, ανος, ὁ, vel potius in plur. Μεγιστᾶνες, megistanes. Exponitur etiam primates, item proceres. Daniel. c. 3. Mar. c. 6. & Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, η, τὸ, domus: domicilium: propriè domus ampla, augustum ædificium. Od. υ. οἰκοδόμεον μεγάροιο. Ponitur etiã pro dei æde seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quauis domo. Il. ζ. Πῇ ἔβη ἐν μεγάροισι, Odyss. ζ. ἀξιόλογοι μεγάροιο. Dicitur accipi & pro stabulo, in Epigr.

Composita ex Μέγεθος.

Ἀμεγέθης, ες, ὁ, ἡ, magnitudine carens, non magnus.

Ἐτερομεγεθὴς, inæqualiter crescere. Attenuidor.

Εὐμεγεθὴς, q. d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo nõ deest, procerus. vt Εὐμεγέθης κατέκεισο, Luc. in somno. Ité valde magnus, ingens, vt, Εὐμεγέθης λίθος, apud Aristoph. in Pluto.

Καταμεγεθὴς, superiorem esse, dominari. Suid.

Γεωμεγέθης, æquè magnus, qui paris & æqualis est magnitudinis.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus. Xen. Παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμεγέθης, supra modum magnus, vel magnus suprà quàm dici possit, immensus. Xen.

Ὑπερμεγαθὴς, supra modum magnus, ingentes.

ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ medimnus: mensura aridorum Attica, quæ continet choenicas quadraginta octo: vt Suidas & alij ante eũ tradidere. Est & Manus δ' ἀνὴρ μεδίμνου, apud Aristot. hist. an. l. 8. Nota eius fuit μ. cum ι supra posito.

Μεδιμνᾶος, medimnum æquans. Hes.

Composita.

Διμεδίμνου, exp. mensura capiens duos modios. Hes.

Ἡμιμεδίμνος, semimedimnus, dimidia medimni pars mensura 24. choenicum. Poll. lib. 4. Apud Athenæum l. 4. ἀλφίτων τρία ἡμιμεδίμνα.

Πολυμεδίμνος, Cæteris epith. apud Pind.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum est. Poll. At πεντακοσιομέδιμνος, apud Thuc. exp. qui quingentis medimnis cenũ erant. Et πεντακοσιομεδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos.

ΜΕΔΩ, impero, imperium teneo. Frequens est particip. Μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. α. Φόρκυνος θεοπάτορος ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. Il. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Exponitur etiam curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod Μέδω regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero. sæpè apud Hom. v. Od. λ. & μ. εἰ νόσφιν μέδοιμι. Od. γ. Κεῖθι μεδόμεσθα.

Μεδέων, idem quod Μέδων. Il. γ. Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων.

Μεδέων, apud Hesych. idem quod Μέδων seu Μεδέων.

Composita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐρυμέδων, latè regnans, latè rex. Hom.

Παμμέδων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœmigen. παμμεδώσα.

Πεντεμέδων, idem quod ἁλιμέδων, in Epigr. & Eurip. in Hippol.

Ὑδρομέδουσα, aquarum reginæ nomen propriũ fuit, in βατραχ.

Ὑψιμέδων, in alto regnans, vt ὑψιμέδων Ζεύς, apud Hesiod. in Theogon. & Aristoph. in Nub.

Μέγας. vide in Μεγάς.

ΜΕΘΥ, τὸ. vinum. Od. γ. Μέθυ τοῖμες Πάσιν ἀνα μέγαρον. Od. ξ. ἡ μὲν ἐδ ὠδ ἡ δ' μέθυ γλυκύ. Plut. in symp. lib. 3. quæst. 2. scribit Μέθυ esse τὸ ἀντικεῖσθαι ἀκρασίᾳ. * Eust. vult dictum esse à Μεθίημι, quod nos Μεθιέντας, i. negligentes reddat: vel quoniam homines eo vsi Μεθίεσθαι εἰς ὑπερβολὴν καὶ ἄνοιαν, quod posterius etym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine Μέθυ vel à Methymna insula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μέθη, vinolentia, temulentia, ebrietas. Plato in Minoë. Aristot. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. sympos. l. 3.

Μεθυσκός, ἡ, ὁ. ebrius, temulentus. Item, ebriosus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. Μεθύσκη, apud Atticos vsurpatur vt apud Aristoph. in Vesp. & in Nub.

Μεθύων, ebrius sum. Od. σ. Ἠῶς δ' ἐκ λέχος ἀῖξε κεφαλῇ μεθύοντι ἐοικώς. Aristoph. in Plut. Μεθύων γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐξιστάναι βλέπειν. Dicitur etiam Μεθύειν μέθῃ apud Philon. Metaphoricè etiam vsurpatur. Cum genitiuo Theophr. ἱματίων μεθύοντες ἡδονῶν. Cum dat. Demosth. Philipp. 1. Philippum dixit Μεθύειν τοῖς μεγίστοις τῆς πεφοιτηκυίας. Sic & taurina pellis. Il. ρ. dicitur Μεθύουσα ἐλαιῇ madens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epigr. Μεθύω τὸ φίλημα.

Μεθύσκω (f. ύσω, aor. 1. ύσα, tanquam à Μεθύω) ebrium reddo, inebrio. Plut. sympos. l. 3. διὰ τί τὸ γλυκὺ ἥδιστα μεθύσκει; Luc. οἶνον ἑαυτῷ μεθύσαι. Item metaph. Plat. de leg. ἵνα δὴ ἡδονῆς μεθύσκοιεν πᾶσαν ἀφθόνως ποιοῦν. inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo seu largè perfundo, vel imbuo vt in anthol. epigr. l. 2. τέφρῃ τὸν μεθύσκων.

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plu. in sympos. διὰ τί γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται; Luc. ἔνιστε ἐμεθύσθη τῷ νεκτάρῳ.

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. id quod inebriat seu inebriare potest. 1. reg. c. 1.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀμέθυστος, siue ἀμέθυσος, ον, ὁ, ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Dioscor. l. 1. c. 177. (de amygdalis) ἐστὶ δὲ καὶ ἀμέθυστα πρὸς λαμβανόμενα ὀλίγα ὀζ. ebrietatem prohibet si quinque aut septem præsumantur. Sic ἀμέθυστα φάρμακα & ἀμέθυστοι πόσεις, quæ inebriari non sinunt. * Ἀμέθυστος est etiam nomen gemmæ cuiusdam, sic dictæ, quod ebrietati resistat. vide & Plin. l. 37. c. 9. & l. 14. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum. Vtitur Plin. l. 37. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. extinebrior) ebrius esse desino, ebrietate liberor. Etymol.

Ἐκμεθύσκω, idem quod Μεθύσκω: minus tamen vsitatum. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum, seu inebrior in vel inter.

Ἡμιμεθυστὴς, semiebrius. Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, ebrio, ebrium facio.

Πολυμεθὴς, multum ebrius.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior; aut etiam suprà quàm dici possit.

ΜΕΙΔΙΆΩ. (aut Μειδιῶ, secundum alios) ῶ, rideo leniter seu molliter, subrideo. Eustath. annotat esse multò σεμνότερον quàm γελᾷν. Il. α. Μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Il. ζ. Μειδήσας δ' ἐν παιδὶ ἄνωγε. * Etym. deducit à nomine Μεῖον, quod dicatur de minore & leuiore risu quàm γελᾷν.

Μείδημα, τὸ, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog.

Μειδιάω, & Poëticè Μειδιόω ῶ, idem quod Μειδάω, ex eóque factum Hom. hymno. 1. in Ven. ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ Ἀλεὶ μειδιόῳ. Il. ψ. Ἀτὰρ ὁ γε δ' ἄρα δ' ἀλεωθέντ' ἐπορεν' ἄθλον Μειδιάων. Μειδίαμα, τὸ, idem quod Μείδημα. Lucianus, Μειδιασμὸς Hesych.

Composita.

Ἀμειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, qui talis est, vt nunquã rideat, risus expers: id eoq; tetricus, tristis. Suid. Ὀργῶν οὐδ' ὁπωσοῦν ἀμειδὲς ἦν. Item actiuè, faciẽs ἀμειδῆ seu tristem, tristificus. Oppian. lib. 3. de venat. Ἀμειδὲς ὄσσε, idem: vnde ἀμειδὲς ὄσσε νίκυες, in Epigr. qui non rident & ἀμειδὲς ὄσσε νίκυες, in isdem l. 3. tristitiæ & tetrificæ. Hesych. Ἀμειδὲ ὄσσε, sine risu, vultu tetrico & tristi, vultu ridere nescio.

Διαμειδιάω, subrideo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδιάω ῶ, subrideo in vel propter.

Ἐπιμειδιάω, subrideo. Exponitur & arrideo. Ἐπιμειδιόων, idem: vnde participi. ἐπιμειδιόωντες apud Hom. Il. θ. & alibi.

Προσμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Ὑπομειδιῶ, arrideo.

Φιλομειδὴς, subrideo, aut clàm subrideo.

Φιλομειδὴς (pro quo apud poëtas φιλομμειδὴς, μ geminato metri gratia amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. δ. & alibi passim. Τὸ φιλομειδὲς amor seu studium risus.

Μείζων. vide Μέγας.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, f. ίξω, p. ιχα, propriè dulcedinem quãdam melleam indo, mellitum reddo. (* Deducitur enim à Μέλι, vt dicatur quasi Μελίσσω) sed metaphoricè potiùs vsurpatur pro verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, & mihi conciliò: vt apud Herodot. πρηκτίζω μαλίξαντες. Iliad. α. (de mortuis) ἐπεὶ οὐ θάνατος ψυχὰς μειλίσσεται ὧκα.

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Vsurpatur etiam actiua significatione & quidem metaphorica: vt Odyss. γ. Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο. Propria autem significatione, apud Plut. de Alex. fort. lib. 1.

Μείλιγμα, τὸ q. d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum. Plutarchus in Pomp. vita, & Odyss. κ.

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis & veluti mellitis demulcendi. Suid.

Μειλικτὸς, ὴ, ὸν, qui talis est vt mulceri possit, seu leniri. Aut qui [lenitus est.

Μειλικτήριος, ία, ὸν, ἡ, mulcendi vim habens vt demulcendi seu leniẽdi, aptus ad mulcendum seu leniendũ aut placandum.

Μείλικτηρον subit. placamentum, seu placamen.

Μείλιχος, ία, ὸν, ἡ blãdus, placidus: vel mitis mãsuetus: placabilis. Il. ρ. πάσιν γὰρ θνητοῖσι μείλιχος εἶναι Ζεύς ἐστιν. Sic & ἔστιν μείλιχα. apud Hesiod. in Theog. Vtitur & Synes. in li. de insomn.

Μείλιχος, idem vt Μειλίχιος ἔστιν. Od. α. & alibi. Et Μείλιχος Ζεύς, apud Thuc. l. 1. & Paul. in Argolicis. Fœm. Μειλίχια, & Ionicè Μειλιχίη. blandè, &c. vt αἰδὼς μειλιχίη. Hesiod. in Theog. Est interdum etiam substantiuum & sumitur pro mansuetudine. Il. ν.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλιον, ία, τὸ, seu Μείλια, τὰ, munera quo aliquem demulcemus, seu demulcere possum*. Apol. Arg. l. 4. apud Hom. Il. ἠδ' ἄρα μείλια δώσω, quidam exp. dotem aduentitiam, seu dotalia dona vltra dotem, alij simpliciter, dotem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam τιμωρία, apud Apoll. Argon. l. 3.

Μειλινὸς, blandus, suauis. Eurip. Exponitur & melleus, vel mellitio: à Μέλι. Item fraxineus, pro Μίλινος, à Μελία.

Composita.

Ἀμείλικτος, ία, ὸν, ἡ, qui mulceri seu leniri non potest; asper, durus, crudelis, rigidus. Hesiod. in Theog. Philo de vita M. lib. 1. Synes. de insomn.

Ἀμειλίχος, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus difficilis: vt αἰδὼς ἀμείλιχος. Il. ι. & ἀμείλιχον ἦτορ, apud Hom. hymno in Mineruam.

Ἀπομειλίσσω, demulceo, delinio, placo. Ἀπομειλίσσομαι, idem.

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis, & blandus, siue blanda quadam dulcedine præditus. Hom. l. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter seu vix mulceri potest. seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exponitur etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐνμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Basil.

Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Iliad. ι. legunt, sed rectiùs diuisim scribitur ἐπὶ μείλια.

Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

Μείων, μειοῦν, &c. vide in Μείω.

ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adolescens, puer vel puella, qui vel quæ iam ea est ætate vt fari possit. Aristoph. in Pluto. ἀπὸ τοῦ χαίρω κυλλαίνων τοῦ μείρακος. Et Luc. ὡς τότε κοιδᾷ ἐκείνης τῆς Ἀρχολικῆς μείρακος. * quasi εἴρακξ, ab εἴρω, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Arr. (stoph.
Μειρακιώδης & Μειρακιόεις, adolescentulus & adolescentula. Ari-
Μειράκιον, adolescens, seu adolescentulus, puer seu puerulus: Aristoph. in Neb. Plat. in apologia. Plut. de frat. char.

Μειρακιεύομαι, (q.d. adolescenturio vel adolescentior) adolescentis more ago. Luc. ἀφροπαίζειν ὡς γέρων καὶ μειρακιεύειν πρὸς τὸ γελοῖον ita mortem horres vt adolescens. Item adolescentis more lasciuio & exulto. Athen. Μαγίστιν τοῦ μειρακιεύεσθαι πρὸς αὐτάς [κλόμβου.

Μειρακιεύομαι, pro eodem apud Plut. φροντίζειν καὶ μειρα-
Μειρακιόομαι, ὤμην, adolesco, adolescens euado. Xenop. in Poll.
Lac. ὅταν γενόμενος ἐκ παιδὸς εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσιν.
Μειρακιώδης, iuuenilis, puerilis Halic. Luc. & Aristot. rhet. 3.
Μειρακύλλιον, [diminut.] adolescentulus. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀντιμειρακιεύομαι, aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero, vel vicissim iuueniliter ago.
Διαμειρακιεύομαι, idem quod Μειρακιεύομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ Γοργίας καὶ Ἀναξιμένης φοιτᾶς διαμειρακιεύεσθαι, quasi apud sophistas glorians & sese iactans adolescentis licentia.
Φιλεμειροξ, adolescentum amator.

Μεὶς, vide in Μῆν.

M E I P Ω sive potius Μείρομαι, diuido, partior, Μερίζω. Eustat. Item participeps sum, participor, sortior. Λαγχάνω λαμβάνω, κληροῦμαι. Hesych. ¶ Item priuor, στέρομαι, eidem Hesych.

Præt. Med. ἴμμορα [quod Eustat.] per hypethesin literarum factum esse dicit pro Μέμορα apud Poëtas significat. participeps sum, nacta sum, sortitus sum: vt Il. α. ἴμμορε δῖος Ἀχιλλεύς. ἔτυχε, ἔλαχε.

Præt. pass. Μέμαρμαι & Attice εἵμαρμαι (sicut εἵλημμαι pro Αἵλημμαι) vnde tertia persona εἵμαρται, fato decretũ est, fato destinatum est, fatũ est. Od. ι. Νῦν δ' με λάβοιτο θανάτου εἵμαρτο ἀλῶαι hinc particip. εἱμαρμένος, fato decretus fato assignatus, fatalis: vt εἱμαρμένοι νόμοι apud Plat. leges fatales & necessariæ. Et εἱμαρμένα βουλεύματα, apud Plut. de audiend. poëm. Fœm. εἱμαρμένη (substantiuè) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ θεὸς γοῦν μόνον γενόμενον τεμεῖν, τὴν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὴν αὐτόματον θάνατον ἀφῆκεν. Vide & Alex. Aphr. in libro quẽ inscripsit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducũt hoc nomen à Μορσιμος. Alij ab ἔιρω nectoit vt εἱμαρμένον dicatur quasi εἰμαρμένη, quod etymon sequi videtur Cicero quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem seriémq; causarũ, quũ causa causæ nexa rem ex se gignit. Aristoteles de mundo scribit dictã εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τι καὶ χωρεῖν ἀκολούθως. hinc συμμαρμένα (comp.) fato connexa. q.d. confatalia. Plut.

Μέρος, εος, τὸ, pars. q.d. quod facta diuisione obtenit. Aristot. Rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρος τινός. Dicitur καὶ ὅσα μέρος, apud Phil quæ vulgò particularia: & aliquando καὶ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Gal. & Glauc. καὶ κατὰ μέρος ἐνεργείας, singulas operationes. Apud o reg. ἐν μέρει πολλαχοῦ τίθεμαι, ceteris loco duco. Apud Demosth. ἐν οὐδενὶ εἶναι μέρει, nullo loco esse nullo esse in numero. Τὴν ἐμὴν μέρος pro mea virili parte, quantũ in me est. Sic τὸ σὸν μέρος. Eurip. quãtũ in te est. Sic & Τὸ ἐκείνου μέρος. Dem. pro quib. dicitur & ὃ καθ' apud Itarũ, τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος. & τὸ καθ' ὑμᾶς μέρος: itidémq; apud Plat. epist. 7. καθ' τὸ σὸν μέρος. Ἐν μέρει, vicissim, per vices apud Xenoph. & Thuc. Item sigillatim & deinceps. Apud Aristoph. & Aristid. Ἀνὰ μέρος itidem pro vicissim seu per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος apud Aristot Oecon. pro rata parte pro proportione.

Μερικός, ὴ, ὸν particularis. Μερικῶς, particulatim.

Μέτοχος, ὁ, participeps. Suid. ex Polyb.

Μοῖρα, ἰδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demosth. in Mid. Μοῖραι κατὰ μέρος peculiari signif. dicuntur fercula quæ vnicuique in conuiuio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item Μοῖραι, partes, (sicut dicuntur partes Syllæ, partes Cæsaris) apud Demosth. pro coron. & Plut.

Μοιρίζω, partior, distribuo, diuido. Item separo. Synes. ep. 57. ἀρχὴ καὶ βίον καὶ θήκας μοιρίζων τὸν βίον.

Μοιρίζομαι, diuidor, distribuor. &c. Athen. lib. 4. αὗται δὲ εἰς μόνους σπουδαιοτέρους μοιρίζονται. Apud Matth. c. 12. Marc. 3. Paul. 1. Cor. 3. Μεμερίσθαι est in varias factiones velut scissum esse, dissidere. Apud eundem, 1 Cor. 7. Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, exp. discretæ sunt ea quæ est vxor & ea quæ est virgo. Exponitur etiam actiuè participio, participem facio, apud Herodian. l. 3. Item particeps fio, partem accipio. apud Aristot. Ethic. l. 5.

Μερισμός, partitio, diuisio, distributio. Est & nomen figuræ cuiusdam Rhetoricæ, de qua Hermog. & Rutil. Lup.

Μεριστὴς, qui diuidi potest. Item separabilis.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, diuisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος, ου, ὁ, sortio. Plerunque sortio fatalis, seu fatum, vt Il. τ. Εὖ γὰρ τοι τόδε οἶδα καὶ εἴπερ ἔμοιγε μόρος θανέεσθαι. Sic & Od. μ. & alibi apud Homer. ¶ Sumitur & pro morte, apud Phalar. in epist. ¶ Exponitur etiam infortunium, exitium. Iliad. φ. & Od. α. ¶ Item pro supplicio. apud Phalar. in epist.

Derivata ex Μέρος, portio.

Μερίζω, Hes. exp. Μερίζω διαλεῖν, partiri, diuidere: Μερίς, pars, idem quod Μοῖρα. Sic dicitur etiam ἥμισυ ἔλαβε, teste Pol. Hes. & schol. Aristoph. vide & Suid. & Etymol.

Μέριος, partialis. Epigr.

Μερίς, ἰδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μέριον, ου, τὸ, particula, portiuncula. Interdum & pars. Thuc. lib. 1. ἐν βραχεῖ μεριῷ τῆς ἡμέρας, in exigua particula dici. Sæpe de parte seu membro corporis dicitur apud Aristot. Galen. & cæteros medicos: & peculiariter interdum, de membro genitali, apud Ægin. l. 3 & alibi.

Μέρος, ου, in Lacedæmoniorum rep. dicebatur certum quoddam militum συνταγμα, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, vt habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Aristoteles etiam testatur Lacedæmoniorum totam gentem in Μόρας sive Μοῖρας distributam fuisse, hoc est, in tribus quasdam quæ Μόραι dicerentur, quasi Μοῖραι. Sic vitus Xen. Hell. 9. & alibi.

Derivata ex Μόρος, fatum, exitium, &c.

Μορόεις, εντος, ὁ, fatalis, exitiosus, mortiferus. Nicand. in Alexiph. Ibidem Μορόεν ποτὸν dicitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item Μορόεις, multo labore confectus. Iliad. ξ. & Od. ε.

Μόρσιμος, ου, ὁ, ἡ, fatalis. Il. α. Od. κ. Item Μόρσιμον aliquid alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum. Il. α. & τ. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali seu diuina quadam sorte sese nobis offert. Od. π. & φ. Item Μόρσιμος mortali, fato obnoxius. Od. χ.

Μορμος, ου, ὁ, ἡ, idem cum Μόρσιμος. Il. ε.

Μορμύω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo vnde Μόρμυκα ramentum, cumulus, apud Etymol.

Μοῖρα, ἡ, pars, portio. Od. α. κρεῖα δ' ἀμφὶς κατέθηκε, νέμε μοῖρας. Sic & Od. γ. υ. & alibi. Philo de mundo, τῆς ἀϊδίου φύσεως τὸ ἡμέτερον νῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι. In cœlo per Μοῖρας intelliguntur partes seu gradus in quos ipsi circuli sunt distributi. Ptolem. in Georg. & apud Damas. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum συνταγμα, vt Μόρα supra: qualis est decuria, manipulus, cohors. Ælch. contra Ctes. Item sors, conditio: vt plurimùm sors diuinitùs tributa. Plato in Crat. ἐπειδὰν τὴν ἀγαθὴν τὴν τελευτὴν μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχῃ. Apud eundem, ἀγαθῇ μοῖρα πράξαι. bona & felici sorte, pro quo & simpliciter Μοῖρα dicitur. Od. ν. ¶ Item fatũ, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, quòd ex partibus constet. Xen. Hell. 7. θεία τινὶ μοίρᾳ φροσλθών. Plerunque in malam partem, vt & fatum apud Latinos. Iliad. ζ. χ. Od. λ. ν. & c. In Plur. num. Μοῖραι, exp. Parcæ quarum nomina recenset Hesiod. in Theog. & Aristot. in lib. de mundo. Μοῖρα sumitur etiam pro θάνατος. Il. μ. & alibi.

Μοιραῖος, ου, ὁ, fatalis. Alciphr.

Μοιρίδιος, ου, ὁ, fatalis, fato quodam immissus aut euenienis Athen. l. 2. ex Eurip. & Plut in consol. ad Apollon.

Μοιράω, diuido, partior. Hes.

Μοιρόομαι, sortitò partem capio. Philo de mundo, ὅσα ψυχῆς μεμοιρωμένα, quæ animam sortita sunt Μεμοιρωμένος ab Eust. & cæteris grammat. exp. etiam fato destinatus.

Μορμαίρω, Μορδάω, Μορὶς, Μόρσιμος, quomodo hu pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm Μείρω seu Μείρομαι.

Ἀμείρω, priuo & q.d. non impertior. Hes. Ἀμειρόθυμος, exp. στερεόθυμος.

Decomp. Ἀπαμείρω, partem seu portionem suam alicui aufero, priuo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione impertior, idem quod Μείρω.

Ἀπαμείρομαι, priuor. Hesiod. in Theog. Ἐνοσίχθων δ' θεῶν ἀπαμείρετο. Item priuo. Homer. Ἤμυσε γὰρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρετο κυδάνειρα Ζεύς. Item impertior.

Ἀπομείρομαι, exp. distribuo, prædeo, propriè partione demptum alicunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἠ' ὅς γάρ τ' ἐξῶν πρόσθεν ἀπομείρεται ἄλλον.

Composita ex Μέρος & Μείρω.

Ἀδρομερής, ὲς, ὁ, ἡ, crassis particulis constans, vel crassam substantiam habens. Gal. & Diosc.

Ἄμερος, q.d. parte seu partibus carens: qui in partes diuidi seu secari non potest. Luc. Greg. [illegible]

Ἀμερής, idem. Plat.

Ἀντιμέρεια, partis vnius pro alia positio: nomen figuræ apud Gramm. scribitur & ἀντιμερία.

Βραχυμερὴς, q.d. cuius partes sunt breues & exiguæ, tenuis.

Βραχυμέρεια, breuitas, partium tenuitas.

Διαμερίζω, partior, distribuo, Act. 2. διεμέριζον αὐτοῖς πᾶσι. Sic Marci 15. διαμερίζοντες ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, diuidor, distribuor. Apud Luc. cap. 11. διαμεμερισμένη significat in varias factiones velut diuisum & scissum esse, dissidere.

Διαμερισμὸς, partitio, distributio. Item dissidium. Lucæ 12.

Δίμερος, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex.

Διμερῶς, bipartitò.

Ἐπιμε-

Ἐπιμερὴς ἀριθμός, numerus superparticularis. Hesych. vide ἐπιμόριος, in comp. ex Μέρος.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἑτερομερής, qui est alterius partis, vel in alteram partē inclinans

Ἡμιμερής, vnde decomp. Ἑφθημιμερής, vt ἑφθημιμερῆ μέτρα, quę ex septem constant pedibus & syllaba, i. ex septem semipedibus. Et ἑφθημιμερὴς, cæsura in heroico versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba quæ breuis est producitur.

Πενθημιμερὴς, cæsura dicitur, quum quintus in versu semipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. Et πενθημιμερὴς μέτρον, in quo eiusmodi sunt cæsuræ: seu quod duobus pedibus & parte constat, vt definit. Quintil. l. 9. c. 4.

Καταδημομερίζω, in populum distribuere.

Καταμερίζω, partior, distribuo. Καταμερισμὸς, partitio, diuisio.

Λεπτομερής, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis. Aristot. lib. 3. de cœlo.

Λεπτομέρεια, tenuitas partium seu exilitas. Gal. itē subtilitas.

Λεπτομερῶς, subtiliter executiēdo singula quæq. licet minuta.

Μεγαλομερής, magnis partibus constans, qualis à philosophis esse dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis seu grandibus. Item pro lautē & splendidē apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, constare ex magnis partib. Aristot. metaphy. l. 1. Item magnitudo & potentia, seu amplitudo. Polyb. scribitur & μεγαλεβρεία.

Μακρομερής, paruis partibus constans seu minutis, aut tenuibus. Aristot. de cœlo.

Μακρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερής, vnius partis.

Ὁμοιομερής, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant. Aristot. de part. anim. l. 2. & l. 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt esse quorum totum nihil à parte differt: vt aqua, aurum, lapis, lignum.

Ὁμοιομέρεια, similitudo partium, vel (vt alij) similitudo partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς dissimilibus partibus constans, quas quidam dissimilares vocant.

Παχυμερὴς, crassis partibus constans, crassus. Aristot. Item metaph. crassus.

Παχυμέρεια, crassitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, crassè & metaph. pro eo quod Lat. crassa Minerua. Παχυμερέστερον, crassiore Minerua, crassiùs, rudiùs. Gel. l. 14. cap. 1.

Πενταμερὴς, quinque partibus: i. in quinque partes diuisus.

Πενταμερῶς, quinquepartitò.

Πολυμερὴς, multis partibus constans: vel in multas partes diuisus. Aristot. & Plut. de defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in ep. ad Hebr. c. 1.

Πρωτόμερος, primus mortuus. Aeschyl.

Συμμερίζομαι, (q. d. compartior) vna partem accipio.

Συμμερεστὴς, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τεμερὴς, tripartitus triplex.

Τεμερίζω, in tres partes diuido.

Ὑποτεμερίζω subdiuido. Ὑποτεμερισμὸς, subdiuido.

Composita ex Μόρος ac primum retinentia ο.

Δυσμορος, ου, ὁ, ἡ, infortunatus, infelix, qui graui & crudeli fato premitur. Iliad. χ. & Odyss. ι. Exponitur etiam, cui misera sors contigit.

Ἀλεξίμορος, depulsor mortis, auxilians aduersus mortem. Soph.

Ἄμορος, expers, infelix. Hesyc. Ἄμμορος, non particeps. Ody. ι. Item infortunatus, calamitosus. Hesych.

Ἀμορία, infortunium, fatum calamitosum. Od. υ.

Δυσάμμορος, (*decomp.*) infelix, infortunatus, calamitosus. Il. τ. & Apoll. Argon. l. 2.

Γεωμόροι, οἱ, coloni propriè qui agrum inter se diuidunt. Apud Apoll. Arg. lib. vlt. γεωμόροι μύρμηκες, exp. οἱ θεοὶ τοὺς γῆν καταδεικνύντες.

Γεωμόροι, pro eodē. Plato de leg. l. 8. Callim. hymno in Iouē.

Δύσμορος, cui difficilis portio & fatum obtingit, infelix, calamitosus. Iliad. χ. Oppian. de venat. lib. 3. Luc. Exponitur etiam κακοδαίμων & δυσδαίμων, qui tetro mortis genere perit. Hesych.

Δυσμορία, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur. Item mors infelix, in epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppositum τῷ ἄμμορος. Od. δ. Ἔμμορον. Hes. exp. εἱμαρμένον, quod in fatis est.

Ἐμμορεῖν, esse dicuntur aduenæ, coloni. Hesych.

Κάλμορος, infortunatus, cui malum & asperum fatum est: pro κακόμορος. Od. λ. & β. Item κακοδαίμων. Eust. Κάμμορον, exp. aconitum, videlicet κακὴν μόρον ἀναφαίνει, inquit schol. Nicand. Sic & apud Diosc. l. 4. c. 77.

Ὀλόμορος, citò moriens & lentè. Nonn.

Ὑπόμορον & ὑπίμορα, pro ὑπὲρ μόρον, siue ὑπὲρ μοῖραν, contra quam in fatis erat. Il. α.

Τελεσίμορος, mortifer, funestus.

Ὠκύμορος, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit. Ody. δ. & ρ. Item subitam mortem afferens. Il. ο. & Od. χ.

Composita ex Μόρος in quibus mutatur ο in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda hasta exercitatus, bellicosus, apud Hom. Il. β. & alibi. Sic dici volunt quasi ὁ ἀεὶ τὰ ἐγχεα μεμορημένος, i. πεπονημένος, mutato ο in ω. vide in comp. ab Ὤρα & à Μωρος.

Ἰόμωρος, ου, ὁ, ἡ, iaculator, bellator. Iliad. δ. & ξ. Sic dicitur ὁ μέγας ἐμπαιῶν ἐν ἰοῖς, vel ὁ ἀεὶ τοὺς μεμορημένος, id est κακοπαθοῦς ἔχων. Eust.

Σινάμορος, cui in fatis est nocere aliis, qui ad id natus est vt alios lædat & detrimento afficiat. Anacr. carmin. li. 1. σινάμορε Πολεμίζουσι θυρωροί, pestiferi & exitiales ianiitores. Scribitur & σινάμορος, apud Herodot. in Terpsichore. Exponitur, & πορνικὸς scortationi deditus. Suid.

Σιναμορία ἡ, maleficentia, seu natura noxia & praua. Aristoth. eth. 7. c. 6. Scribitur & σιναμορία.

Σιναμορίω, ῶ, damno seu detrimento afficio, deperdo, vasto. Herodot. Σιναμορῶ, ῶσι dicitur etiam mulier quæ marem patitur. Aristoph. in sub. Γυνὴ δ' σιναμορουμένη χαίρει.

Ὑλακόμορος, ad latrandum fato quodam natus: vel latrando se exercens & fatigans. Epitheton canum apud Hom. Od. ο.

Composita ex Μέρος.

Γειμέριον, ου, τὸ, tertia portio. Hesych.

Δεκατημόριον, decima pars. Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον, vndecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, sexta pars, sextarius. Item ἑκτημόριον, apud Athenienses οἱ πελάται, Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuisse vocati ab Athenienibus qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur & ἑκτήμορος, quasi per syncopen. Hesych.

Ἐπιμόριος, q. d. superparticularis: sic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipsum semel continet, & aliquam præterea eius partem, tertiam puta, vel quartam, aut deinceps: vt ternarius est ἡμιόλιος, binarij. Aristot. in probl. vide & Philoponum.

Decomp. Ὑπεπιμόριος, numerus obuersaria serie respondens τῷ ἡμιολίῳ, vulgò appellatur subsuperparticularis.

Ἑπταμόριον, septima pars.

Ἡμιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θύμελα. Dei pars. *hoc est.* primitiæ, vel caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur. Hesych.

Θυμελαίζω. Deo munus effero. Idem.

Μυριοστημόριον, decies millesima pars. Aristid.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat.

Πολλοστημόριος, multesimus, vnicam ex multis partibus habens: vnde accipitur etiam pro minimus. Aristot. poll. 5. l. uc. Τὸ πολλοστημόριον, subst. multesima pars. Plut. in Themist.

Ποστημόριος, (q. d. quantesimus) Ποστημόριον, interrog. quotæ partis.

Συμμορία, decuria apud Athenienses. Demosth. in Aphobum, & alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum societas.

Συμμορίτης, qui est eiusdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans. Galen. περὶ κρ. τόπων, lib. 3. Item oboli quarta pars. Dicitur & τετάρτημόριον per syncopen. Poll.

Τεττημόριον, tertia pars cuiusliber rei, triens. Aristot. metaphor. lib. 4.

Τεττημορὶς, tertia portio, i. vna de tribus. Herod. in Clione.

Composita ex Μοῖρα.

Ἄμοιρος, ου, ὁ, ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil sorte obuenit. Plato de leg. lib. 9. κινδυνεύω ἐὰν καὶ ἄπαιδα καὶ ἄμοιρον κείσομαι. Et cum genit. Isocr. in Euag. & Xen. Pæd. 7.

Ἀμοιρῶ, exors & expers sum, portio mihi nulla tribuitur, destituor, careo: vt ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας. Hermog. Et ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortē esse. Philo de vita M. l. 1.

Ἀμοίρημα, nulla sors vel infortunium.

Ἄμμορος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Hesych.

Ἀμμορία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀπόμοιρα, ἡ, pars, portio, sors, participatio. Gregor. EZ. 45. 20.

Δωδεκαμόρος, in duodecim partes diuisus. Epigr.

Διαμερίζομαι, dispertior, in partes dirimo, diuido. Ody. ξ. Καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς τὰ δὲ διεμοιρᾶτο δ' ἑκάστῳ.

Δίμορος, duas habens partes, bessis. Plu. in Tiberio. Δίμορον propriè significat rei cuiusliber partes duas, sed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, secundum quosdam: quod hoc esset δίμορον drachmæ. Plato in Axiocho.

Διμορία, duæ partes, duplum. Xen. Hell. 6. Luc. in Tim. Et in hereditate, bes. Est etiam vocabulum militare, significans ἐμβολεῖον.

Διμορίτης, ου, ὁ, qui duplam portionē capit, cui dupla portio datur. Et διμορῖται milites quibus duplex annona datur, aut duplex stipendium. Arrian. Item διμορίτης, qui διμορίᾳ præfectus est. Luc. Syn. de insomn.

Decomp. Ὑπόδιμος, bes alter.

Δύσμορος, cui difficilis fors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte perieus, vt δύσμορος.

Ἐπιμερίω, seu ἐπιμεροῦμαι, impertio, seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocy. Γαῖαν ἐπιμεροῦσθαι ἀνθρώποις τεκούσαι. Et cum genit. particeps fio, sortior. Philo de mundo. Μηδ' ἐν μέρει ὑπολειπόμενον τῆς ἐκείνων ὁ τάφος ἐπιμερίσεται, quæ sepulturæ particeps fieret.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem sortitum esse, felicitas. Philo de vita M. l. 1 Herodian. l. 1. & 2.

Εὐμείρως, bona & felici portione, seu fato bonam tribuente portionem, i. feliciter. Ioseph.

Εὐμοιρῶ, vnde εὐμοίρησεν, prospera fortuna vsus est. Hesych.

Θείμορος, diuinitus sortem adeptus.

Ἰσόμορος & ἰσόμοιρος, cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2. καὶ τοὺς ἡμῖν ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας, ἰσόμορους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Soph. in El. τῶν ἰσόμορος ἀεί.

Ἰσομερία, æqualis portio. Thuc. l. 7. Philo de vita M. lib. 3.

Ἰσομοιρέω, æquam portionem capio. Thucyd. l. 6. Isoc. in Paneg. Ἰσομοιροῦσι φορὰς ἀλλήλοις.

Μεμψίμορος, q. d. qui de sorte sua quæritur, qui sortem suam incusat, querulus. Isocr. in Paneg.

Μεμψιμορέω, conqueror, seu crebris querimoniis sortem meam incuso. Philo de vita M. lib 1. καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμορεῖν, iterum suas fortunas conqueri cœperunt. Item simpl. conqueror, seu queror, incuso. Luc. τῆς Ἀτίμου μεμψιμοιρούσης ἐστί. Item expostulo, succenseo. Demosth. pro cor. κ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος κἀν ἐν ἀυτῷ. (satio.

Μεμψιμοιρία, cõquestio, querela: vel querlæ suæ sortis incu-

Πεντέμορος, quintarius, quinque habens partes.

Decomp. Ἐπτεντέμορος quintarius alter.

Πρόμορος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit, vel ante fatum accidens. apud Sud.

Τετρεμορία, quadrupla portio, vel quarta pars. apud Xenophon. Hellen 6.

Τριμορία, tripla portio, dodrans. Xenoph. ibidem.

ΜΕΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, minor. Comparatiuus est irregularis nominis Μικρός. Τὸ μεῖον, minus. vt μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xen. ¶ Item meon, herbæ genus apud Dioſc. l. 1. c. 3.

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo.

Μειοῦσθαι, plerunque significat inferiorem esse, deteriore esse cõditione, quod & μειονεκτεῖν dicitur: vt οὐδὲν ἠξίουν μειοῦσθαι τῆς μεγάλης δυνάστου, at hirabatur suum sacrificium non minus esse quã eorum qui magna fecissent. Item passiuè. Xen. μειοῦμαι τῶν δικαίων mente minuor, in delirium vergo.

Μείωσις, minuitio, extenuatio. Μειωτικός, ή, ό, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Μειδάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμείωτος, ον, ὁ, ἡ, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Πόλεμος & Ζήμια quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. ζ. Πρὶν μὲ κατὰ φρένας βαλέειν Πειράσιος μέλαθρον. * Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dicitque ἀπὸ τοῦ μελαίνειν ἀπὸ τοῦ καπνοῦ.

Composita.

Πολυμέλαθρος, ον, ὁ, ἡ, multas habẽs ædes, seu multa atria. Nõn.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens atria. vt ὑψιμέλαθρον αὐλίον, apud Hom. hymno in Mercur.

ΜΕΛΑΣ, αινα, ὁ, niger, ater. Fœmininum Μέλαινα, nigra, atra. neut. Μέλαν, nigrum, atrum. Comparat. Μελάντερος, superlat. Μελάντατος. Il. γ. ἄρκ' ἕτερον λόφον ἐντίθει ὃ μέλαινον. Sic apud medicos Μέλαινα χολή & Μέλαινα χολή. Apud Homer. Μελανόδον εἰδώλον & Μέλαινα φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, τὸ, etiam substantiuè accipitur. vt τὸ μέλαν τῆς ὀφθαλμοῦ, nigrum oculi, id est nigra pars. sic Μέλαν τῆς δρυός, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramẽto, seu pigmento atro. vt τὸ μέλαν τρίβειν, Poll. Idiplum vocant & Μέλαν ζωγραφικὸν atramentum pictorium. Apud Medicos μέλαν Ἰνδικόν, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν Ἰνδικόν. Cyprius cinis Gal in lex.

Μέλαν τὸ Κύπριον, nigredo, nigrities, nigror. Galen. ad Glauc.

Μελανότης, ητος, ἡ, idem. Dioſc.

Μιμανία, ῶ, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω sive Μελάνω, nigrum reddo, denigro. Μελαίνομαι, interdum neut. nigrescо.

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu atrum quo coma denigratur.

Μελασμός, οῦ, ὁ, q. d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula. Greg. Naz.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria, succus quidam niger in metallis concrescens, vnde quidam atramentum metallicum nominarunt. vide Dioſc. l. 5 c. 118.

Μελάνθιον sive μελάνθιον πόα, melanthium, herba de qua Theophr. hist. plant. l. 1. c. 22. & Dioſc. l. 3 c. 93.

Μέλας, Aeolico pleonasmo dicitur pro Μέλας, vt Θέλας pro Θέλας autore Etym. (Phœn.

Μελαίχιμος, idem quod μέλας, vt μελαίχιμοι πίνακες. Eurip. in

Κελαινός, ή, ὁ, ater, niger. vt κελαινὸν αἷμα, ater cruor. Il. μ. & alibi apud Hom. κελαινὸν κῦμα, ater fluctus. κελαινὴ νύξ, atra nox, apud eundem, & κελαινὸν ἔπος, apud Hesiod. in aspide. Sic Soph. κελαινοῦν ξίφεσι, atro cruore imbuere, seu cruentare. Aliquando exp. horrendus, obscurus, quia talia sunt atra.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινόω, ῶ, nigrico, fum niger. A quo participium κελαινόων, nigricans, pro quo Iones dicunt κελαινέων, apud Hom.

Μέλαθρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιμέλαινα, vtrinque nigræ, sic dicuntur φρένες. Il. α. quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ρ. easdem sic appellari scribit Eust. ὅτι τῷ ὀφθῆναι αὐτῇ θυμοῦ.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Aristot.

Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigrescо, vel in superficie nigredine inficior.

Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Προμελαίνομαι, prænigrescо. Nicand.

Ὑπομέλας, subniger, nigricans.

Ὑπομελανίζω, fio subniger, nigrico. Dioſc. lib 5. cap. 84. (de pom holvge) ἐὰν δὲ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα δοκῇ τὸ πλεῖστον, ἐξ.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Pausan.

Ὑψιμέλαινα, alte nigra, vel alte & nigra, epitheton navium Il. α.

ΜΕΛΑΔΩ liquefacio: seu macero, cõsumo. Exponitur et λύω, coquo. Propriè signif. membra exedo & consumo * ἀφ' τὸ μέλη ἐδεῖν inquit Etym.

Μελδόμαι, liquefacio, ἐξ. Item pro μελδάω, vt Ilia. φ. (de lebete) Κύκτο μελδόμενος.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, meleagrides: Africanarum gallinarũ genus. Aristot. in hist. anim. Vide & Plin. l. 10. c. 26. & Varr. l. 3 c. 9.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, cuio ἐπιμελοῦμαι: Herodot. τοὺς νοσεοντας κατέλιπον ἐν τῇσι Θήβῃσι μελεδαίνειν τε καὶ θεραπεύειν. Hippocrates prorthet. 2. ὡς τε μὰ πάμπολλα δεῖ ἐξαπατᾶσθαι μέλλοντα τὴν μελεδαίνουσαν. eum qui curat. Item metaph. ficut & Lat. cura. Theocr. idy. 10. οὐ μελεδαίνει τὸν τῶ πόσιν ἐγγυάσας, non curat eum qui potum ministrat, id est, non desiderat. Etymon vide in Μελέδημα. (ἐν ἔθ.

Μελεδαίνομαι, curor. Hipp. lib. de nat. infant. ἐὰν μὰ μελεδαίνῃ.

Μελέδημα, τὸ, cura, curiosa & anxia cogitatio. Il. ψ. Od. ν & ψ. (de somno) Αὐτὰρ μελεδήματα θυμῷ. Dictum voluerit ἀφ' τὸ μέλειν ἔδ ψ. Sic Latini curas dictas aiũt quasi cor vrẽtes.

Μελεδήμων, ονος, curator, seu qui se exercet. in Epig.

Μελέδη, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Μελεδών, ὁ, cura, idẽ quod μελέδημα. Hesiod. in Erg. Hesychio est etiam rex, curator, præfectus, quã significationẽ dicitur & μελεδωνός, & μελεδωνός teste eodem. Apud Herod. legitur fœm. gen. μελεδωνοὶ δὲ τοῦ οἴκου εἰσὶ αἱ τῆς ἀρετῆς, curatrices seu procuratrices. Alioqui ponitur & masc. gen. pro, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδών, cura. Hom. Od. ν. Hesiod. in Erg. Apud Hippoc. γυναικ. lib. 1. καὶ δ' ἔστιν πολλὰς μελεδώνας pro cura, curatione.

ΜΕΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur arcus. Oppian. in Cyneg.

ΜΕΛΕΙ. (imperf.) curæ est. Il. β. εἰς ὅτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἐστὶ μελήσει πᾶσι. Aristoph. in Pluto, τῷ μόνῳ ἄλλων μοι θεῶν ἄτλητον μέλει. Dicitur & μέλει μοι περὶ τούτου, apud Isocr. & Plat. Et μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cũ infinit. vt apud Soph. τοῦ γὰρ ἐμοὶ μέλει χρῆσθαι. partic. τὸ μέλον, quod curæ est. Plat. in Apol. εἴδετε μέλον γε ἡμῖν, nostri tibi curæ esse. fut. μελήσει. Od. μα. μνῆσθαι δ' οὐδ' ἔστι μελήσει. Pr. μεμέλησει, apud Xen. & per syncopen μέμελε, apud poetas: vt Il. β. & alibi. Et μεμέλεν, curæ erat. Particip. μεμελῆς, qui curæ est, cuius cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, qui curat: vt Il. ι. μέγα φαίνετο μεμελῆς. Sunt & qui μέμελε medium præteritum esse volunt, βέβηλα pro βεβήλωκα.

Μέλομαι, curam gero, curo: vt μέλομαι ἀγλαΐας, apud Apol. Arg. 1. Sic in epigr. l. 4. μὰ τί μέλεαι λόγων.

Μέλεται, etia dicitur pro μέλει. Hesiod. in Theog. ἔστιν ἀοιδῆς Μέλεται. Fut. μελήσεται tanquam à contracto. Ilad. α. ἀλλ' ἄ τοῦτο

ις ταῦτα μελήσει). Et particip. Μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. ité actiuè, sollicitus: vnde adverb. Μεμελημένως, sollicitè cura adhibita, elaboratè: apud Plat. in Protag.

Μέλημα, τὸ, cura. apud Theoc. idyll. 14. Μέλησις & μελησμὸς pro eodem. (est. Soph.

Μελήτωρ, qui curam gerit alicuius rei, cui negotiũ aliquod curæ

Μέμελε), per syncopen & pleonasmum ᾧ β pro Μέμελε), curę est. Iliad. τ. μὴ φροτὶ μεμβλετ' Ἀχιλλεῦ, itidémque Μέμβλετο pro Μέμελε. Odyss. χ. φίνε ᾧ εἰ ἐν θυμῷ Μέμβλετο. Inuenitur etiam Μεμέλεσθε, apud Apoll. Arg. 2. tanquam à Μέμελεμαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Hesiod. in Erg. Μελέτη δ' ἔστι ἔργον ἐσθλόν. ¶ Item in soluta oratio, meditatio, exercitatio, præmeditatio. apud Thucyd. lib. 2. & 5. item industria apud Synes. Item declamatio: quòd sit exercitatio & velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρός, exercitatus.

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. Μελετᾶν βίον. In soluta oratione, meditor, exerceo: Thuc. lib. 1. Μελετῶμεν ἡμεῖς ἐν πολέμου τέχνῃ τὰ τοιαῦτα. Et cum infinit. apud Plat. in Phæ. Interdum sine adiectione, me exerceo, apud Thucyd. Hinc & Μεμελετηκώς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cicer. & epigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceor: vnde Μεμελετημένοι τέχναι, apud Xenoph. artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τὸ, idem quod Μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xenophon.

Μελετητικός, ad meditationem aptus seu exercitationem, aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετήριον, ου, τὸ. q. d. meditatorium locus meditationis seu exercitationis: apud Plut. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Μέλω, Μόλ@, Μέλει, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Μέλει, & μέλομαι.

Ἀμελὴς, ές, ὁ, ἡ, qui curam non gerit, negligentia vtens circa quidpiam. Ἴσοτ ὥστε ἀμελὴς ἢ καὶ κακῶς ἔχει ἐκείνου ἐπιμελοῦ. Et cum genit. apud Xenoph. Τὸ ἀμελὲς, quod negligitur, quod curæ non est.

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura & studio. Isocr. in Panath. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινός, neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι. Xen. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xenoph. Pæd. 8. Demosth. 1. Dicitur & ἀμέλειαν ἔχειν τινός, aliquid non curare, apud Eurip.

Ἀμέλω, ῶ, fut. ήσω, curæ non habeo, negligo, contemno. Il. ρ. Μενελάου φρένας ἀμέλησε, neglexit nulla Menelai. Isocr. in Busir. encom. τῶν χαίρειν προσποιουμένων ἀμελεῖν. Dicitur & ἀμελεῖν περί τινος, apud Demosth.

Ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeor. Plato in apol. εἰ δὲ ἀμελοῦμαι ὑπὸ θεῶν τῶν τοιούτων πεπόνθαμεν. Ἀμελεῖται impersonaliter, cum nulla est vnde ἀμελοῦμαι, cura nulla fuit. Æschin. Ἠμελημένος (particip.) neglectus, aut qui negligitur, vt ἀμελημένη ἐστὶν. Xenoph.

Ἠμελημένως non habita vlla cura, negligenter, interdum actiuam interdum passiuam significationem habere traditur.

Ἀμελητέος, negligendus. Et ἀμελητέον, negligere oportet. apud Isocrat. in Euag.

Ἀμελητί, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία, idem quod ἀμέλεια.

Ἀμέλει, adverbium factum ex imperatiui modi secunda persona. q. d. ne cures, ne sis sollicitus. Quidam exp. atqui: certè, nimirum apud Demosth. & Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & pro, itaque à Suid. & Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atque quomodo, vtique apud Luc. & alios.

Decomp. Ἀπαμελίω, ῶ prorsus negligo, vel simpl. negligo.

Ἀπαμελέομαι, οῦμαι, negligor. Ἀπημελημένος, neglectum.

Ἐξαμελίω, ῶ, negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμελοῦμαι, negligor vt ἐξημελοῦτο τῶν θεῶν αὐτοῖς. Plut.

Ἐξημέλη), impersonaliter etiam sumitur, apud Aristotel. ethicorum 10. cap. 9.

Καταμελίω, ῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. Κἀξεπράξατο αἰσχρὰ καταμελήσας ἐμοῦ. Interdum negligo, i. neglectui habeo seu contemnui: vnde pass. καταμεμελήθη, apud Plut. Et καταμεμελημένος, neglectus contemptus. Item vilis apud Isocr. (remptim.

Κατημελημένως, cum neglectu. Quidam exp. neglectim. ἐ-

Παραμελίω, ῶ, q. d. iubnegligo, iubaspernor. Exponitur etiam simpl. negligo, spernio. Thucyd. lib. 1. ἐνὶ αὐτῷ παραμελοῦσι ἐπιτάσσουσι. Plut. in Cam. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honestas contemnentes.

Παραμελοῦμαι, negligor, spernor: vnde παραμελούμενος, negligebantur, contemnui erant. Plut. in Thes. Παραμεμελημένως, neglectim contemptim.

Ἐπιμελὴς, locor. s, ἐπιμελὲς, ἐπιμελὲς, apud Synes. Vide & in comp. Μέλω, curæ.

Ἐπιμελὴς, ές, ὁ, ἡ, qui curam agit. Xenoph. Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, curę habes amicos. Exponitur etiam, sollicitus, diligens, apud eundem. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum subitantiuè pro, diligentiat: vt τούτων πάντων ἐπιμελὲς ἐστι τῷ συγγράφοντι. Interdum (passiuè signif. quod curæ habetur, quod curæ est. Plato epist. 7. ἐπιμελὲς ἐστι πολλοῖς. Et cum infinit. Dem. & Aeschin.

Ἐπιμελῶς, cura adhibita, sollicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ἐπιμελέστερον, diligentius ἐπιμελέστατα, diligentissimè.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium: vt ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo: vt ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦμαι περὶ τινος, apud Dem. &c. Exponitur etiam curatio, procuratio. Item curatio monetis.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curo, curam gero, studeo, operam do. Xenop. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τῆς χώρας. Plato de leg. ἐπιμελεῖσθαι εἰκὸς ἡμᾶς. Et cum acc. Xenop. Hell. 5. ἔφη τὰ ἄλλα ἐπιμελεῖσθαι. Dicitur & ἐπιμελεῖσθαί τινος ὅπως, vel ὡς ἂν πραχθείη, date operam vt negotium aliquod effectum reddatur, apud eundem Xen. Item exequutor sum testamenti. Laert.

Ἐπιμελοῦμαι, idem Xeno. ἐπιμελοῦνται τῆς θηρᾶς, curam gerunt venationis. Et Ἐπιμελούμεθα τῶν πραγμάτων, Isocr.

Ἐπιμέλημα negocium cuius curam gerimus, res quæ curæ est. Xen. in Oecon.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator qui curam rei alicuius suscipit. exponitur etiam procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter exequutor testamenti Laert.

Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad curam gerendam alicuius negoti. Et pro, diligens & peritus curator. Xen. in Oecon.

Decomposita.

Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Xen. Pæd. 4.

Ἀνεπιμέλητος, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero, insuper curo.

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curot vel vna cum alio curam gero aut curo. Xen.

Μεταμέλει, (impersonale) pœnitet. Plato in apol. ὅτε τοῦ μοι μεταμέλει ὧν ἀπελογησάμην. Isoc. Μεταμέλει ὧν εἰς ζῶντας ἐξήμαρτον. Herodo. in Erat. καὶ τὸ ἀεὶ ὧν τὸ εἰρημένον μετεμέλετο, pœnitebat eum sui dicti.

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. l. 4. Μεταμέλει τῷ τῶν ἀστῶν ἃ ἐξήμαρτον. Sic apud Xen. Pæd. 4. Inuenitur & Μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epist. (sumitur.

Μεταμέλεια, ἡ, pœnitentia. Thuc. l. 7. Apud Plat. adiectiuè

Μεταμέλεια, pœnitentia. Exponi etiam potest, mutatio consilij. Aristot. eth. 3. Thuc. l. 3. Dicitur & λαμβάνειν μεταμέλειαν apud Thuc. & ποιεῖσθαι μεταμέλειαν πολλάς. Isocr.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμέλεσθαι, Hesych. Μεταμελήσεται.

Decomp. Ἀμεταμέλητος, cuius non pœnitet, aut pœnitere non potest. 2. Corinth. c. 1. Rom. c. 11.

Πεπιμέλω, ῶ, epithetum quo Argo nauis ornatur ab Hom. Odyss. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis & historicis, teste Eust.

Τιμελῶ, peculiariter significat, curam habeo seu gero in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plutar. in symp. sept. sap. ἢ τὴν πεδίωσιν φύδιν Ἀνάχαρσον ὥστε τιμελεῖ φιλοσόφους. Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epistol. καὶ τοῖς ἄλλοις φιλοφροσύνας τιμελεῖν.

Τιμελὴς, exp. diligens, studiosus.

Τιμέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτιμελῶ, non curo, abiicio. Ἀτιμέλητος, incuratus, inornatus, neglectus, Aeschil. in Promet. Ἀτιμέλητος, incuratus, inornatus, neglectus, Aeschyl. in Prometh. Ἀτιμέλητος idem cum Ἀτιμελῶς, incuriosè, negligenter interdum & inculté, insciteè.

Ἀτιμελὴς, idem quod ἀτιμέλητος. Plut. in Ant. ἀτιμέλεια, negligentia, incuria. Dicitur & ἀτιμελία, apud Agath. ἀτιμελῶς, negligenter, inornatè. Et pro eodem ἀτιμέλεως, Ionicè & poeticè.

Composita ex Μελέτη.

Ἀμελετησία, ἡ, q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus imperitus, indoctus. Lucian. in somn. cum genit.

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione.

Ἐπιμελέομαι, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. maiore. ἵνα ὅτι μάλιστα μὴ ἐπιμελητὴς. Plut. ἐπιμελητὴς ἦν λόγον πρὸς τὰς γραπτὰς εἰπεῖν, meditatus fuerat orationem habere ad mulices.

Ἐμμελέτω, ῶ, exerceo in aliqua re. Et simp. exerceo. Plat.

Ἐμμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat. de leg. & Demost. in Mid.

Προμελέτω, ῶ, præmedior. Προμελέτησις præmeditatio.

ΜΕΛΕΟΣ, ου, ὁ, vanus, inanis, fluitus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton apud poetas. Hesiodus in Erg. Οὐκέθ' ἁμῶς μελέοισι πορὶς μόλις ἀκαμάτοις θεοὶ τοῖς ἀθανάτοισι. Il. φ. μίλεον δ' ἐ εἰ δύνοις ἐν ἀπαξ Νηπύτιοι, i. nihil efficies, μάλεον vtur

patus

parat etiam aduerbialiter pro Μεταίως, in cassum, otiosè & sine vllo effectu, Iliad. ν. νό ἑ τι σε χρὴ Ἑκτόρ μαλ μέλεον ἐνὶ θυμῷ. Iliad. ω. μάλιστα δ' ἠκέστισαν ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt Μάλ pro μάλεα, vt ἠλί pro ἠλεί. Aristoph. Ἀλλ' ὦ μαλ' ἐξωλεκας. ὁ miser, seu, ô stulte.

Μαλίζω, &c. vide in Μάλα.

-ΜΕΛΙ, τοῦ, mel. Il. λ. μέλι γλυκερόν. Paul. in Att. ἄτε κηρόν, ὥστε μέλι ἀπ' ἄκρης πεπόνται. Athen. lib. 2. ἄρτος μὴ μελίζας. De natura & vsu mellis vide Diosc. li. 2. cap. 101. & Plin. l. 22. c. 24. Metaphoricè Alexis apud Athen. lib. 13. Ἡ γὰρ γὰ ἀπὸ ῥῶν ὅστ' ἀφὸς κείνου μέλει. * Eustath. deducit ἀφὸ τὸ μέλω.

Μελιτόεις, εντος, ὁ, melleus, mellitus. Metaph. Μελιτόεντα γαλήνη, placida & quasi melleam iucunditatem imitans. Ἀμελίτοεσσα per contr. fit Μελιτοῦντα, vt αἰνοῦσα ab οῦς, teste Eust. qui ὅτι μελιτόεντων, vsurpari id vocabulum tradit. Aristop. in auibus. Ἡ ῥαπλοῖ τις βοῦν (θύν) λάρῳ νάρκης θεῖον μελιτοῦσα. Sic & apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 9. Scribitur & Μελιτοῦντα: apud Luc. in Lexiph. & alios.

Μελιτώδης, ες, ὁ, ἡ, melleus, mellitus: idem quod Μελιτόεις: vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. aut. Plutarch. symp. 5.

Μελίνεων, scilicet ποτόν, potus melleus, seu mellitus, potus ex melle, mellina. Plutarch. symp. lib. 4. Scribitur & Μελίτεων apud Hesych. At μελιδ' ἔεον, fauus. Suid.

Μελίτεον, fauus vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίτιος, mellitus. Laërt.

Μελίτινος, ἡ, ὄν, melleus, mellitus, vel mellarius: vt Μελιτηρὲν ἀγγεῖον, mellarium vas. Athen. lib. 11. Μελιτίνεος χυλός, succus melligenus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτωμένος, fouac, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, melitites: vt Μελιτίτης οἶνος, vinum melitites, seu vinum ex musto & melle. Diosc. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo, vnde pass. apud Thuc. lib. 4. κολυμβῶντες ὕδωρ μετ, καὶ ἐν ἀσκοῖς ἐφέροντες μάκωνα μεμελιτωμένον.

Μελίτωμα, τος, opus dulcoarium ex melle, placenta mellita. Dioscor. l. 4. c. 69. Hom. in batrachom.

Μελιχρὸς, ῶ, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus. Synes. epist. 164. Exponitur etiam qui est mellei coloris, apud Theocr. idyll. 5. (pl. lib. 7. cap. vlt.

Μέλιος σῖτος, mel frugum, vt Gaza exponit, apud Theophr. hist.

Μέλινος, ὁ, legumnis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Diosc. lib. 2. c. 120. & Gal. l. 6. simpl. pharm. Plin. lib. 22. cap. 25. panicum à Diocle medico mel frugum appellatum esse scribit ad etymon alludente: hac enim voce Μέλινα melleum quid significatur. Pro eodem dicitur & Μέλινος, masc. gen. apud Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 1. Μελίνη verò apiastrum est, teste Varrone l. 3. de re rustica, c. 16.

Composita.

Ἀερόμελι, ἄτος, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Biblis manna dicitur. Athen. l. 11.

Ἀκόμελι, Gal. comment. 2. in lib. de fracturis suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocauit ὀξύλευκον: esse autem cremorem & decoctũ fauorum aceto mixtorum. Diosc. lib. 6. cap. 17. Δεκόμελι, dici scribit aquam eam quæ elotis fauis paratur & reponitur, & alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δροσόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ἐλαιόμελι, elæomeli, q. d. oleum mellcum, quod in Syriæ maritimis ex quodam candice manat. vide Diosc. lib. 1. c. 37.

Θηλαστόμελι, portionis genus ex duabus aquæ matinæ partibus ad singulas mellis additis & vase conditis. vide Dioscoridem lib. 5. cap. 20.

Μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis & melle fit. de quo Diosc. lib. 5. cap. 19. Idem alio nomine appellatur Κυδωνόμελι teste Diosc. ibidem.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur, i. vinum melle conditum: de quo Diosc. l. 5. c. 16.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex vuis immaturis & melle: de quo Diosc. lib. 5. cap. 31.

Ὀξύμελι, oxymeli, seu oxymel: portionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aqua pluuia. Exponitur etiam, acetum mulsum. vide Diosc. l. 1. cap. 22. Plin. l. 14. c. 7. & l. 23. c. 2. Gal. lib. 4. de sanit. tuenda & in consilio puero comitiali scripto.

Ῥοδόμελι, mel rosiceum, de quo vide Aet. lib. 3. c. 74. Diosc. l. 5. c. 35. Pallad. mensis Maij c. 16.

Ὑδρόμελι, aqua mellita seu aqua melle mista: quam Latini aquam mulsam appellant: de qua Diosc. lib. 5. c. 27. Plin. l. 22. c. 24. & l. 14. c. 27.

ΜΕΛΙΑ, ας, ἡ, fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Iliad. ν. ὁ δ' αὐτ' ἔωτον μελίης, cecidit vt fraxinus. Sæpius, pro fraxinea hasta. Iliad. υ. ἐν δὲ δόρυ Πηλιάς ἤιξε μελίη. Sic & Il. χ. & alibi. vide & Diosc. l. 5. c. 109.

Μελίνεος, fraxineus: vt Μελίνεον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βουμελίων, ωνος, ὁ, & βουμελία, ἡ, q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Vide Theophrast. de hist. plant. lib. 3. c. 11. & lib. 4. c. 9.

Εὐμελίας & Ionicè δ' μελίης, ωνος, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ, Iliad. δ'. & ρ.

-ΜΕΛΙΣΣΑ, siue μελίσσα, ης, ἡ, apis. (* dicta à μέλι, cuius est opifex. Eustathius tamen scribit ita vocatam esse, quoniam μελιτοεργεῖται, vt fit μελίσσα quasi μέλισσα ex μέλιτος & ἔργω. Alibi deducit à μέλω sicut & μέλι.) Od. ν. -ἔνθα δ' ἔσαντο τριβῶ βοάσκοντο μέλισσαι. Hoc. ad Dem. τοὺς μελίσσας ἐρῶμεν ἐφ' ἅσσοντα μὴ τὰ βλαστήματα καθιζάνοντα. &c. Vide Aristotel. hist. an. lib. 9. c. 40. & Aelian.

Μελισσαῖος, cognomentum Iouis. Hesych.

Μελίσσειν, alueare. Hesych.

Μελισσοῦς, apiarius.

Μελισσών vel μελισσῶν, ῶνος, apiarium, mellarium, locus in quo sint aluei apum.

Μελισσώδης, ὁ, ἡ, ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est: vt τὰ μελισσώδη τῶν ζώων, pro ipsis apib*. Expon. etiam melleus.

Composita.

Ἀγριομέλισσα, apis agrestis seu siuestris.

Εὐμελίσσοι, ἄνω, apes meæ bene mellificant.

ΜΕΛΛΩ, ῶ, μελλήσω, apud Thuc. l. 5. aorist. 1. ἐμέλλησα, tanquam à verbo cõtracto (cum infinit. sæpe exp. fum, infinitiuus autem exponitur participio futuri temporis: vt μέλλω πέμψειν. Thuc. fum missurus. Et cum fut. vt Syn. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα πλεῖστον τοῦ χρόνου. futurum erat vt à ventis tranquillitatem desideraremus. Et cum aor. vt Il. ω. Μέλλον μὴ πω τις κῆρ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Cum inf. exponitur etiam debeo, item paro: vt apud Dem. pro cor. τί ἐμέλλον κελεύειν ἢ τί συμβουλεύειν αὐτῷ ποιεῖν; quid ipsum hortari, quid autor ipsi esse debui vt faceret? Thuc. l. 2. καὶ καθίστας τὸ στρατόν ἐμέλλε δῃοῦσθαι τοῦ χωρίου, parabat vastare agrum. Apud eundem, μέλλω καὶ αὐτὸς τι, quidam exp. in animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλουσα κτενεῖν, destinas interficere. Particip. μέλλων, futurus: vt ὁ μέλλων χρόνος. Et οἱ μέλλοντες (subaudito infinit.) interdum pro designatis magistratibus. Huic partic. sæpe additur infinit. ἔσεσθαι, vt μελλόντες μάχης ἔσεσθαι. Pro eodem dicitur & μελλήσων, vt apud Xen. in Præd. μελλήσων τι πάθοιν. ¶ Μέλλω, cunctor, moror, differo. Item cesso. Thuc. οὐδὲν μελλήσομεν τιμωρεῖν. Dem. Philip. 4. τί οὖν οὐ νῦν ὑμεῖς, ἃ τί μέλλομεν.

Μέλλομαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. 6.

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, prolatio, procrastinatio, mora, dilatio, Aeschin. Μέλλησις, pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem, Thuc. l. 1. Gregor. Chrys.

Μελλητής, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. Item cessator. Aristo. ethic. 4.

Μελλητικὸς, qui natura est cunctabendus, & q. d. promtus ad cunctationem seu procrastinationem. Poll.

Μελλητιῶ, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur, sunt ex Μέλλω, cunctor.

Ἀμέλλητος, cunctatione carens seu procrastinatione, qui non differtur seu procrastinatur. Luc. in Nigr.

Ἀμελλητί, (q. d. incunctanter) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam ἐξαίφνης.

Ἀντιμέλλω, vicissim cunctor, vel contrà cunctor.

Διαμέλλω, idẽ quod μέλλω. Nic. διαμέλλω πρὸς τοῦ κάθαρσιν.

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. lib. 5.

Διαμελλητής, cunctator, procrastinator.

Ἐπιμέλλω, cunctor.

Decomp. Ἀντεπιμέλλω, contrà cunctor aliquo in re, seu vicissim cunctor. Thuc. l. 5.

Καταμέλλειν, cunctari, procrastinare. Polyb.

Μελίζω, μελιστὸς, vide in μέλι.

Μέλομαι, vide in Μέλει.

ΜΕΛΟΣ, εος, τὸ, membrũ. Od. ε. & ω. -μελ' ἅλδ' ἀνὰ πάντα λύθη. Od. λ. -χεῖρ δ' ἰδὲ ῥοῦς ἔφαγον ἀπὸ μελέων. Sic & alibi apud Hom. ¶ Item carmen, vt Lat. metros. Theocr. id. 1. Καὶ τὰ κέρας φόλκεον μέλη ἀμέλγεν. Herodian. l. 4. σημεῖα μέλη ἐν θαλάσσῃ ἐφορμοῦντα. Παρὰ μέλη, metap. significat incoerenè, apud Luc. in Enn. & Plat. Apud eundẽ & Aristot. exp. etiã dissentaneè, importunè, ineptè. Τὰ μέλη, propriè quæuis carmina: vt τὰ κρεῖττω τῶν μελῶν, Aristot. pol. 8. Interdum dicuntur de carminib. Lyricis: vt apud Plut. Μάρτυς ἡ Ἀτθὶς ἀοιδὴ τραγῳδῶν μελῶν. Tribuitur etiam μέλη ouibus & capris apud Aristoph. in Pluto.

¶ *Deriuata ex Μέλη in priori significat. sunt.*

Μελαδὸν, membratim, per membra. Athen. lib. 4.

Μελαίρω, idem Iliad. ω.

Μελίζω, membratim concido, trunco.

Μελισμὸς, membrorum diuisio. Suid.

Composita.

Ἀρμελής, ὁ ἡ ὴ, qui membris est integris & absolutis, nulla parte mutilus aut distortus. Plat. l. 7. de rep.

Διαμελίζω, idem quod Μελίζω. Διαμελισμός, concisio in mēbra.

Ἔκμελος, Hesych. viribus carens, invalidus.

Ζαμελής Hesychio est, Μέγα μέλος ἔχων.

Λυσιμελής, soluens membra somni epitheton, Od. ψ. Alij tamen dictum putant λύσιν ἐν λύσει τῶν μελῶν καὶ τῶν μελῶν ὕπνου.

Ὁλομελής, qui integris membris est, omnibus suis membris constans. Athen. lib. 12.

Ὁλομελής, idem. Hesych. Ὁλομελία, omnium membrorum perfectio, integra & absoluta natura cuiusque rei. Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἀρθρων.

Πηρομελής, qui mutilatus est membris, mutilus.

Τηξιμελής, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr. (neg.

Τρυφομελής, habens mēbra τρυφερά, i. tenera & flexibilia, Xen. in Cy-

Ἁρμαλιά & Πημελιά, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Derivata ex Μέλος, i. carmen.

Μελικός, qui scribit Μέλη, lyricus.

Μελίζω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ὁ ψυχὴ μέλης ἀκούει ὅθεν καὶ μελίζειν. Pro eo Dores dicunt Μελίσδω: vt apud Theocr. idyll. 11. ἀ δ' ὑποκυψὶ μελίσδω. Κἀν αὐλῷ λαλέω.

Μελίζομαι, & Doricè Μελίσδομαι, idem. Moschus in epitaphio Bionis. ἀ δὲ τὸν Κύκλωπα μελίσδετο. Dicitur & pinus ἀδὺ μελίσδεται, dulcè sonare. Apud Theocr. idyll. 1.

Μέλισμα, Ἑλικωνίτικον quod modulamur, carmen, cantilena. Theocr. idyll. 14. & 17.

Μελισμάτιον (diminut. paruū canticū cantiūcula. Epigr. l. 2.

Μελίδιον. (diminut.) parum melos, parum carmen, cantiuncula. Theocr. idyll. 7. & Bion. Smyrn. idyll. 5.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιμελίζω, contrà modulor, seu vicissim modulando occino. in Anthol. epigr.

Ἐκμελής, qui est extra modulationem, modulationi repugnans. Exponitur etiam, absonus, inconcinnus, discrepans: apud Aristid. vide aliam signif. in comp. ex Μέλος.

Ἐμμελής, ἐῶν ὁ ἡ ὴ, cui inest modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur & harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, scitus. vt ἐμμελὴς Γνάθαινα. scita, vel lepida. apud Athen. item aptus, conveniens. Plut. in Demetr. πρὸς εὐφυΐαν καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptissimus, & accommodatissimus. Exponitur etiam, modestus, continens, temperatus, qui est concinnus, seu compositus moribus: apud Plutarch. & Synes.

Ἐμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modestè. Plut. pro eodem dicitur ἐμμελέως: apud Apoll. Rhod.

Ἐμμελεία, modulatio, seu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio à concinnitate, seu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas, & elegantia.

Εὐμελής, cui bona modulatio inest, canorus.

Εὐμελεία, apta modulatio. Plut.

Ἡδύμελής, suauem canorem habens. in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀοιδάνες, fœmineum & molle modulantes melos lascivæ, molliter cancres. In Epigr.

Κολλομελῶν, carmina conglutino & concinno, concinnè & compositè congmento. (cab.

Πανμελίστατον ὕμνων, hymnis ex omni carminū genere. l. 3. Mac-

Πλημμελής, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. Item immoderatus. Exponitur etiam incondītus, incompositus. Item vitiosus, culpabilis, mendosus: Plato de leg. l. 5. Aristot. & Philo de mundo. Compositum est ex particula πλὴν & Μέλος.

Πλημμελῶ, immoderatè. Plato in Tim. Exponitur etiam, inconcinnè, incondītè, incompositè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè, improbè. Gal.

Πλημμέλεια, ἡ, vitiositas, improbitas, improbum factū, peccatum. Item erratum, error. Plato in Apol. Plut. in orac. Pyth.

Πλημμελῶ, incompositè me gero, vel inconcinnè, immoderatè me gero. Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto. Chrysost. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, in nos peccasti. Xen. apomn. l. 1. εἰ τε ἐπλημμελοῦμεν. Aristot. de mundo. πλημμελοῦντες ἀεὶ τῶν πλείστων ἢ ἀφρὸς ἀπολλαχθῆναι δεόμεθα, aberrantes. Dicitur etiam de fluvio qui cum violenta inundatione secum rapit segetes & ruguria.

Πλημμελές, id in quo peccatur, seu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖσθαι dicitur is, in quem peccatur, seu qui iniuria afficitur.

Πλημμέλημα, τό, quod improbè geritur, peccatum, delictum. Plutarch. de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Numer. cap. 15.

Μέλπω, canto, cātu celebro. Il. α. Μνῶμαι τοῖς ἐπέεσσι τοῖς οἷς νῦν μέλπεται οὗτος. Eurip. in Troad. Μέλπετ' ἐμὸν γάμον τὸν ἀνόμφευτον, οἷον ἐμοῖ. Dictum videtur Μέλπω quasi Μέλος seu Μέλη ἕπω.

Μέλπομαι, idem quod Μέλπω, cano seu canto, hymnos decāto. Od. ι. - μὴ δ' ἔστιν ἐμέλπετο δῖος ἀοιδός. Significat etiam tripudio & salto ad cantum: vnde metaph. Il. ι. Ἀρεῖ μέλπεσθαι dicitur, bellicas choreas desaltare, i. pugnare.

Μελπή, ἡς, ἡ, cantus, hymnus: vel chori, cum cantu. Il. π. δύω δ' κυβιστητὴρε κατ' αὐτοὺς Μελπῆς ἐξάρχοντε ἐδινήσετον ἠὲ μετ' ἀλλους. Il. ρ. Μελπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sic & alibi apud Homerum.

Μελπάζω, cāto, decāto, celebro, Aristop. τῇ φωνῇ μελπάζων.

Μελπαστής, οῦ ὁ, cantor. Pro quo & Μελπιστής, in Epigr.

Μελπάστρια, ἡ, cantrix.

Μελπαδόν, cum cantu. Aeschil.

Composita.

Ἀναμελπῶ, decanto, hymnum exordior. Theoc. id. 17. Οὐδὲ Διωνυσιὰς ἀνὴρ ἱερὰς κατ' ἀγῶνας Ἀνὰ τὰ δεσπόμενα λιγυρὰν ἀναμέλψει ἀοιδάν.

Decomp. Προαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapientiæ 18.

Ἀντιμελπής, scholiastæ Eur. est ἀντίφθογγος. & ἐναντίος τῇ μελπῇ.

Ἀρχεσίμελος, μῶλα, multa quæ cantui præesse seu quæ cantum incipit. Athen. lib. 4. ex Stesichoro.

Ἐπιμέλπω, accino. Aeschyl.

Ἐρασίμελος, cantus amans. Pind.

Εὐμελπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Hesych.

Εὐμελπέω, ῶ, eleganter cano, Hom. hymno in Merc.

Λιγύμελπος, suauiter canens, Hom. hymno in Pan.

Μεταμέλπομαι, simul cano, Hom. hymno 1. in Apoll. Τῇσι μὲν ἠὲ Λητὼ Μεταμέλπεται ἠδὲ Λάχεσις.

Συμμελπής, qui cum alio canit. Eurip. in Ione.

Φιλοσύμμελπος & φιλόμελπος, cantus studiosus. apud Pind.

Μίμβλεμαι, vide in Μέλω. Μεμιγμένος, in Μείρω. Μεμιγμένος, in Μίγνυμι.

MEMNONES, aues sunt apud Aelia. & Oppia. in Ixeut. § Hesych. Μέμνων est etiam asinus. & Μεμνονία, asinina carnes.

MEMΦOMAI, ῷμαι, obqueror, expostulo. Interdū & accuso. Aristoph. in Pluto. τοῦ δὲ λοξίᾳ Μέμψιν ἀτεκνίαν μεμφόμαι ταυτί. Xen. in Oecon. Μέμψεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Accipitur etiam pro incuso, vitio vertere, reprehendo vitupero. Gemg. l. cont. in Helen. encomio. ἐπὶ γὰρ ἁμαρτίᾳ μέμφεσθαί τε τῷ ἐπαινετῷ καὶ ἐπαινεῖν τὸ μεμπτόν. Plato l. 2 de rep. οὐδὲν ἔχει τὸ τεκεῖν μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. οὐκ εἰς ἐμέμψατο, quos nullus vituperavit.

Μεμφή, ἡ, questus, querimonia: seu ipse actus conquerendi & inculandi. Hesych. & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ questus, hoc est ipsa querendi & inculandi actio, seu reprehensio. Demosth. Philipp. 4. ἀξίᾳ μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. Et Μέμψιν μέμψασθαί τινι. & Μέμψιν ἐπιφέρειν τινι. idem quod Μεμφεσθαι. Aristoph. in Plut. & in ran.

Μεμπτός, ή, ὁ, incusandus, qui reprehensionem meretur. Thuc. l. 2. & 7. Item actiuè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sop. in Trachin.

Μεμπτέος, culpandus, incusandus, accusandus.

Μεμφή, ἡ, querela, querimonia. Plato in epist. Aeschil. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Composita.

Ἀμεμφής, ἐς, ὁ ἡ ὴ, idem cum ἀμέμπτος, quod sequitur in Epi. & apud Nonn.

Ἀμεμπτία, ἡ, nulla querela, nulla culpa & reprehensio. Aeschil. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἄμεμπτος, ὁ ἡ ὴ, de quo conqueri nemo potest, irreprehensus inculpatus. Xen. in symp. δεῖπνον ἄμεμπτον παρεσκευάσας. Et ἀμεμπτὸς φίλος, idem Pæd. 5. Item act. non querulus, minimè queribundus. Xen. Pæd. 8.

Ἀμέμπτως, ita vt conqueri nemo possit, inculpatè, sine crimine. Herodian. l. 6. & 7. Et act. sine querelis, ita vt nemo conqueratur. Herodian. l. 6.

Ἀντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo.

Ἀπομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo. Plut. Ἀπεμεμφόμην δ' ἑτέρων αὐτὸν ὅτι τοῖς ἀφεστῶσι τῆς ὀργῆς.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuso. Hoc. in Nicocle. διαμέμφονται τὴν φιλοσοφίαν.

Ἐπιμέμφομαι, cōqueror super aliqua re, incuso. Od. ω. Οὔτε κατοιχνίσας ἐπιμέμφομαι. Il. α. Ἀχιλῆς ἐπεμέμφετο εἴδ' ἐκάλεσσε. Item reprehendo, vitupero. Diosc. in præfat. l. 8.

Ἐπιμεμπής, culpabilis, reprehensione meritus.

Ἐπιμεμπής, pro eodem: seu culpandus, accusabilis.

Ἐπιμέμψις, conquestio, reprehensio.

Καταμέμφομαι, conqueror, accuso, incuso. Xen. Pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epig. l. 2 ἰδίᾳ καταμέμφετο χειρί, propriæ succensebat manui. (satio. Thuc. l. 2.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incu-

Πτερεμέμφης, querulus, contentiosus. Arat.

Πλη-

Πολυμεμφής, querulus: qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Φιλομεμφής, qui libenter conqueritur & expostulat, qui inculare & reprehendere amat. Plut. in symposi. sept. sap.

ΜΕ'Ν, quidem. Solet hanc particulam excipere δέ. Xen. ἐγὼ τοί σε μὲν δίκαιον νομίζω, σφόδρα δὲ νῦν ἀπωκτεινῶ. Varij sunt autem vsus harum particularum. Interdum enim omnino aduersatiuam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla sunt passim obuia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subiicitur δέ, nec alia particula eius loco: ac tum μὲν locum particulæ δὲ aut alius huiusmodi obtinet, vt initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: vt, μὲν γὰρ idem quod γάρ, enim. Od. σ. Thuc. lib. 7.

Μὲν δὲ, quidem. Aristoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, vtique item profectò, item verò.

Μὲν οὖν, quidè, quidem certè. Exponitur etiam, itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur etiam Μενοῦν γε) imò verò. Μὲν τοι, quidem, quidem certè, sanè, vtique nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Platone polit. l. 2. Μὲν ἐν ποιεῖν, pro μὲν, sequente δέ, vt initio. Il. θ. Μὲν τοι, vel μέντοι, coniunctim, varios vsus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. Interdum exp. verò. Item porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' ἄν (ex μὲν τοι & ἄν) quidam expon. scilicet, nempe: aut quidem certè. Interdum μὲν, apud poëtas particula expletiua esse, ideóque pro enclitica debere haberi videtur. Inuenitur & præfixum habens particulam γε.

Μινὶ pro μὲν ponitur apud Aristoph. præcedente νῦν.

ΜΕ'ΝΑΗΣ, Ægyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrique sancte colebat Panopoli.

Μενδήσιον Θαῦμα, sive Μύρον, Mendesium oleum sive vnguentum dicitur quod in ea vrbe fieri consuetum. Vide Diosc. l. 1. c. 73. & Paul. Ægin. lib. 7. c. 18.

ΜΕ'ΝΟΣ, ἡ & τὸ, animus, animi ardor quidam seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere minimèque ei cedere. Aristot. eth. 3 cap. 11. Μένος & θυμὸς pro iisdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo sæpe copulantur: vt Il. λ. & κώτιμον μένος καὶ θυμὸν ἐκάστῳ. & alibi, Μένος καὶ θυμὸν ἐνῆκα, adeò vt Μένος esse videatur impetus quo quis ita percitus in aduersarium feritur. Iliad. γ. (de Hectore) ἀστράβιζον ἔχων μένος οὐ ὑπεχώρει. Il. ρ. Εἰ μὴ γὰρ τοῦ Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖη Ἀτρεΐδαι. Il. π. Μένος ἐμβάλλῃν θυμῷ, sic & apud Xen. πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, inijcere seu immittere animum: & ἐμπνεῖν μένος. Odyss. ω. inspirare animum: & εὕτε Μενέλῳ μένος, Il. ο. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπνεῖν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur Μένος etiã pro robore & virtute. vt Il. ο. Ἡ κοῦφος ἀνὴρ μάχῃ χειρὶ ἢ μένει τε. Il. υ. Παντοίῃ τοξεύειν ἀνὴρ ὀστῶν τε καὶ μένει τε. Il. λ. τὸ γὰρ μένος δοῦ καὶ ἀλκή. Item vis: vehementia, vt Il. ξ. Μένος ἀνέμοιο. Il. ρ. πυρὸς μένος. Item ira. ἀρχὴ θυμοῦ. Il. α. Ἀχιλεῦ ἢ σοὶ γε πάλαι τόδε μένος. Od. κ. ἀτὰρ ἔμπας οἶ ἐδίδη θυμὸν μένος ἀφοῦτυφι. * A μένω deriuatũ esse grãmatici tradũt.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor, ποθοῦμαι. Il. υ. Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατὰ μένος μενεαίνων. Il. ο. τῆς ἐνιπῆσι μενεαίνω. Sic & alibi apud Hom. Item iratus sum, iratus sum. Iliad. ω. Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκεσι μενεαίνων. Odyss. ξ. Ἀθηναφίλοις μενεαίνων Ἀντιόῃ Ὀδυσῆι. Sic & Il. ο.

Μενεός, ὁ, impetus seu cupiditas animi qua ad aliquid agendum ferimur. Apoll. Argon. 1.

Μενεαίνω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Soph. in Aiace, Τί πεῖν μενεαῖν quid vult, qd cupit? Od. β. εἰ δὲ ἄλλα μενεαίνει, aliud in animo habet vel agitat. Et cum infin. Il. ν. πολέμου μενεαίνε Ἀντιάνειρα. Sic & Il. τ. & μ. Pro eodem dicitur & Μενεαίνω, & Μενεαίνω. Il. ν. & μ.

Composita.

Ἀλκὴ κεμενεαιδὲ, ἡ, auxilians cum robore, & fortiter ἡ ἀλκὴ μενεαίνουσα. Epitheton Mineruæ apud Hom. Il. 1. Apud alios verò Iunonis etiam teste Etymol.

Ἀμενής, ἐς, ὁ, imbecillus inualidus. Hesych.

Ἀμενηνός, ὄν, ὁ, idem Il. 1. Quã defunctorum manibus, somno & fumo tribuitur, exp. etiam, lenis, euanidus. Od. κ. & τ.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac virib. priuo. Iliad. ν. ἀμενηνώσειν γὰρ οἱ Ἀχιλῆϊ Κυκνοκτόνῳ Πατρόκλοιο.

Δυσμενὴς, cuius animus malè erga aliquem affectus est, maleuolus, inimicus. Plerunque accipitur pro hoste: vt Iliad. 1. Ἀνδράσι δυσμενέεσσι δόλον καὶ κύματα πήξεσθαι. Xen. Hell. 6. δυσμενεῖς ἐστε ὑμῖν Θηβαῖοι. Grammatici δυσμενῆ propriè esse volunt eum qui adhuc ante amicum inimicitias exercet & vix reconciliari potest.

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item hostiliter. Isocr. in Archid.

Δυσμενεία, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philipp. Herodian. lib. 7.

Δυσμενοῶ, animo erga aliquem malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam aduersor. Demosth. pro cor. Δυσμενοῦσι δὴ κοινοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμένων pro δυσμενέων. Od. β. & alibi.

Εὐμενὴς, cuius animus bene erga aliquem affectus est, beneuolus, amicus, benignus, clemens. Plutarc. de Herodoto. Synes. Τὸ εὐμενὲς pro εὐμένεια. Demosth. Philipp. 1.

Εὐμενῶς, animo bene affecto, beneuole, amicè: aut etiam benignè. Isocr. in Euag. in Paneg. poeticè pro eodem dicitur εὐμενέως, apud Apoll. & Theocr. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, beneuolentia, clementia, placabilitas. Herodot.

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, beneuolus sum. Phocyl.

Βέλτερον αὖτ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλῳ εὐμενέοντι. Et cum datiuo. apud Apoll. Argon. 1. (amicus. Od. ξ.

Εὐμενέστερος, ὁ, animo bene erga aliquẽ affecto beneuolus.

Εὐμενίζω, beneuolum reddo, placeo: pro quo frequentius vsurpatur εὐμενίζομαι. Xenop. Pæd. 3. καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἱκεσίαις εἰκότως εὐμενίζω.

Εὐμενίδες, dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & antiphrasim, quum sint immites, teste Seruio & Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω, apud Basil.

Πρόμενος, (comp. ex πρὸ & μένος) beneuolus: benignus, mitis placidus. Πρόμενεια, beneuolus & propensus animus, beneuolentia. Eurip. in Oreste.

Ζαμενὴς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemẽs. Apollon. Argon. l. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς: apud Sopn. in Aiace.

Ζαμενέω, iratus sum, vel valde iratus sum. Exponitur etiam magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog.

Περιζαμενῶς. (*decomp.*) vehementer. Hom.

Πραυμένιος, apud Hesic. exp. πραυθυμοῦσι φόβῳ τῷ μὴ χρῆσθαι.

Ὑπερμενὴς, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimium violentus. Il. β.

Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello & supero. Od. τ.

Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενὴς. Hom. hymno in Mart.

Ἀμὲς, Δεμὲς, Σευδ μαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕ'Ν Ω, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. Plat. ep. 10. μένε οὖν ἐν τοῖς ἔθεσι τοῖς οἷς καὶ μένεις. Herodot. l. 1. μαθόντες ὅτι τῷ φόβῳ ἐκείνων ἀνοίκοις. Isocr. de pace. μηδὲν ἔτι τυτθὸν ἐθέλωσι Herodian. l. 7. μέχρις εἰκείας ἔμενον ἡ συμφορά, ea calamitas extra ipsius familiam nõ egrediebatur. Dicuntur etiam μένειν quæ immotæ & fixæ manent: vt Herodian. l. 7. ὡς ἡ στρατιὰ ἔχουσα σταθερῶς καὶ μένοντα. Aristot. eth. 9. c. 6. τὸ γὰρ μὴ ἐν βουλήσει καὶ μὴ μεταβάλλει ὥσπερ ἄφρων. ¶ Itẽ maneo, expecto: Il. τ. Δεῦτε δὴ τὸν μενέω καὶ λύσομαι ἔμπαιν. Thu. l. 5. δύο μὲν ἡ πρότερον ἡμέρας ἐπίσχον τοὺς Γλουσιωνίους μένοντες. In bello quoq; μένειν τινὰ dicitur qui in statione & loco suo manẽs cũ expectat, sustinet & excipit irruentẽ. Il. 7. οὐκ ἐθέλω μένειν ἀρὴ φίλον Μενέλαον. Xen. pæd. 3. οὐκέτι ἐδύνατο μένειν, ἀλλὰ τραπόμενος ἔφευγον. Herodian. l. 1. ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνευ ὅπλων πρὸς ὁπλισμένους καὶ ἐμένομεν, minimè autẽ resistere. Dicitur etiã μένειν ἐν ἔχῃ. in ep. Phalar. vt apud Tibul. te penes manet. ¶ Preteritũ medũ μέμονα significat apud poetas cupio, volo: vt Od. ε. καὶ γὰρ πολλὰ ἄεσσος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Πατρὶ ἑῷ γαμέειν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo.

Μενετὸς, ὄν, ὁ, qui manere potest aut solet. Thucy. l. 1. ἢν δὲ πολέμῳ εἰ ἡμῖν ὁ μενετὸς, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in auib. μενετοὶ θεοὶ dicuntur qui nec fallunt nec fallunturi vel qui non statim iniurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio. Polyb. l. 4. Μονὴ καὶ στάσις. Apud Plut. oppon. Μονὴ ἐν τῷ βίῳ & ἐξαγωγὴ, mãsio in vita & excessus e vita. Accipit. e etiam in malam partem, pro desidia & mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ὁ, ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis: vt Μόνιμα ζῶα, quæ stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et Μόνιμοι milites qui in stationibus suis permanent. Xenop. Pæd. 8. Et Βάρος μόνιμον, constans gravitas, Plut. in Pericle.

Μίμνω, idem quod Μένω, ex eoque factũ, sicut γίγνω à γένω. Il. τ. κοῦφα Ἀχαιοὺς Μίμνοντ', &c. Res etiã aliqua Μίμνη dicitur, quæ nõ diuitur. Il. ω. ἵνα περ θεὸς εἰν ἑνὶ μίμνει. Iẽ maneo, i. expecto. Ilia. β. ἐνθάδε μίμνον. Hesiod. in Erg. Αὐτὰρ ὁ ἀρήϊος μίμνεν πλέον εἴσοκεν ἕλῃ. Et qui hostẽ irruentẽ sustinet & excipit Μίμνειν etiã eum dicitur. Il. ρ. Μίμνον δὲ ἔξω Ἄρηος. Sic Il. χ. Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἄντα τύχῃσι.

Μιμνάζω, idẽ cũ μίμνω, ex eoq; factũ. Il. ε. Μιμνάζεν παρὰ νηυσί.

Μίνυς, Μίνυθος, Μίνυνθα, Μίνυν, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita. ac primum cum præpositione.

Ἀναμένω, expecto. Xen. Hell. 7. ἧκον ἀνεμείνατο, iudicũ calculũ non expectastis. Herodian. l. 5. οὐκ ἀν ἀνεμείνατον τὴν τοῦ στρατιωτικοῦ πολιορκεῖσθαι, quum oppugnationẽ non expectarent. Apud Eurip. ἀνάμενε τοῦτο τὸ κακὸν, exp. patienter tolerabis & perferas. Item permaneo, constans mano. Isocr. ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum

ἀναμένειν

ἀναμένουν aliquentur Philo de vita M. l. 1. Θλιψιμωρίας, καὶ τὰ ἀτα-
κτοῦντα κλίνοντα ἰδίους ἀναμένουν, alios manebunt.

Ἀνάμονή, patiens tolerantia. Hes.

Ἀνάμενον, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀντεναμένω, vicissim expecto.

Ἐπαναμένω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπαναμείνατέ μ' ἐλίγον εἰ-
κάθων χρόνον, expecta me paulisper.

Ἀντιμένω, contra perduro, permanco resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομένω, permaneo in. Nazianz. ἐναπομένω τοῖς ἀγαθοῖς, permane in iis, quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xen. Pæd. 8. νῦν γὰρ εἰκὸς τὸ μανθάνειν ἔτι διαμένειν. Plut. in Publ. διέμενον εἰς ἡμᾶς, ad nostram vsque memoriam perdurauit. Isocr. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένειν.

Διαμονή, permansio, perseuerantia.

Ἐμμένω, permaneo in. Isocr. in Euag. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσι. Plato polit. 1. εἰ δὲ οὕτως ἐμμένει τούτοις, Idem de leg. ἐμμένειν ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις παθήσεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moueri.

Ἐμμενής, ἐς, ές, permanens seu constanter permanens, constans, stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς constantia, stabilitas. Sumitur & aduerbialiter pro, constanter, firmiter, &c. Od. ρ. τῷ ἐμμενὲς αἰεί. Sic & Od. ρ & Il. ν.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενῶς aduerbialiter sumptum. Hesiod. in Theogon.

Ἐμμενετικός, ή, ό, qui permanere & perseuerare potest aut solet, constanter permanens in. Arist. eth. 7. c. 1.

Ἐμμενέων, ό, constanter permanens, stabilis, perseuerans. Hes.

Ἐμμενίας, ἡ ely. esse dicit συνθήκας, quòd iis vtraq; pars ἐμ-
μένει.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. Plut. ταῖς δεήσεσι ἐπιμένοντες, in precib. perseuerantes. Phalar. in epist. ἐπιμένω τῇ προαιρέσει, persto in pertinacia. Itē maneo 1. expecto ob rem aliquā. Basil. Greg. ἐπιμένειν ἐν εὐθυμίᾳ. Et cum accus. Philo de mundo, οὐδὲ μέρος ἔκφυγον τὴν κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mūdi quæq; pars interitū expectat. Plato l. 2. de rep. οὐδ' ἔστι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τὴν λόγῳ οἵα ἑκάτερος βίος ἐπιμένει, qualis vtriusque vitæ futura sit.

Ἐπιμονή, permansio, perduratio, firmitas, perseuerantia. Plato in Cratilo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. 2.

Ἐπίμονος, constanter permanens, perdurās: vt ἐπίμονος γραμματεύς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseuerantes.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo.

Καμμένειν, dicunt Lacones pro καταμένειν, teste Hes.

Καμμονή, pro καταμονή, perseuerantia vel etiam victoria quæ fortiter constantérque permanendo paratur. Il. χ. & ψ.

Παραμένω, maneo, apud Plat. in apol. ἀλλὰ μοι παραμείναντες τοῦτον τὸν χρόνον, apud me tam diu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Isocr. in Hell. encom. τοῦ δ' ἀγῶνος ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένει. Gal. ad Glauc. l. 2. παραμένει τοῖς νόμοις τὸ ἀεὶ, mos ille in nepotis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam παραμένειν πρός τι, perseuerāter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένειν ἄλλῳ τῷ Λυκούργῳ, exp. assistens Lycurgo.

Παραμένω, idem. Od. θ.

Παραμενεῖν, constanter apud aliquem manent. Xen. Itē qui constanter & fortiter in re suscepta permanet.

Παραμονή, constans permansio apud aliquem.

Παραμένημος, ό, ἡ, ον, qui constanter apud aliquem permanet nec ab eius quasi latere discedere solet. Exponitur & constāns, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen pro παραμένω. Il. ο.

Περμένω, expecto. Synes. ep. 104. εἴθε φθάσῃς ἂν εἰς τὴν πόλιν περμένομεν. Et cum dat. Plut. in Galba. ἤκειν ἔφη καὶ περμένειν αὐτῷ οἴκοι τὸν ἀρχιτέκτονα, venisse dixit architectos & eum domi expectare. Interdū accipitur in malam partem pro, otiosè expecto. Isocr. in Archidamo, μὴ περμένωμεν ὡς ἄλλων τινῶν ἐν τοῖς παρούσαις ἀτυχίαις ἀπορήσοντες. Aliquando περμένειν significat expectare & requirere: Plut. in apophth. σχολαζόντων φιλοκύνων περμένουσι feriatas aures poscunt. ¶ Item περμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plato lib. 2. de rep. μὴ θύσαντας δὲ ἀνοσιά περμένει, qui non sacrificārint, eos horrenda manent.

Προμένω, maneo vel expecto: Matth. 15. ἤδη ἡμέρας τρεῖς προμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non discedūt. Item προμένειν ταῖς ἐντεύξεσι, 1. Tim. 5. assiduum esse in precibus. Et προμένειν τῷ Θεῷ, Deo adhærere. Act. 11. Exponitur etiam, acquiescere: dicitur μένω & ἐμμένω suprà.

Προμονή, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem vel perseuerantia & assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, vnà maneo vel conniuentes maneo, pertinaco. Synes. ep. 46. σὺ δὲ ἡμῖν, ὡς μὴ οἱ προσπόλεμοι τὴν τύχην συνέμφασιν. Item συμμένω ἐν ἕδρᾳ, stabilis in fide maneo: vel conniūtus maneo. Dicitur & de re quæ suis quasi viribus coniunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. 7. δεῖ σοῦ μοι χρῆναι ἐκεῖνον τὸν τρόπον ἐφ' ὃν ἐστὶν ἐν τῷ πλοίῳ τὸν χρόνον συμμένειν. vt cōiuncta maneat. Apud Thuc. lib. 8. εἰς τὸ ζῆν μένειν, id est, exp. μέχρι οὗ πρὸ μένειν, vel, ἐν τούτῳ τυχεῖν μένειν.

Συμμονή, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q. d. subtus maneo & expecto: sustineo: pleruncque significat, impetum hostilē sustineo & irruentem accipio. Il. π. οὐδ' ὑπέμενε Πηλεΐδαν γυμνὸν πυρὶ δῆϊν. Plut. in Alcib. εἰς ἐκεῖνον ὑπέμενον αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, subeo: vt ὑπομένειν κινδύνους, Isocr. in Archid. Et ὑπομένειν συμφορὰς, apud eundem ibid. Sic dicitur ὑπομένειν αἰκίας, apud eundem Paneg. Et ὑπομένειν παιδεύειν, sustinere castigationem, in ep. ad Hebr. 11. Apud Isocr. de pace ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Construitur & cum infinit. vt apud Dem. pro cor. πολὺ πολὺ ἐκλιπεῖν ὑπομένει, animum inducere potuerunt. Item expecto, præstolor. Plato. φοβοῦμαι γὰρ ὑπομένων, timeo enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. lib. 5.

Ὑπομενετικός, qui sustinere & sufferre potest. Arist. eth. 3.

Ὑπομονή, sustentatio, qua impetus & incursus alicuius rei sustinetur. Arist. rhet. 3. Item tolerantia, patientia. Aristot. rhet. 1. Est & in hac signif. frequens in nouo Test.

Ὑπομονετικός, ό, patiens, ex Can. 10. Conc. Sardicensis. καὶ ὑπομονεῖς, idem.

Composita sine præpositione.

Ἀγρομένος, ου, ό, in agro manens, seu commorans. Hesych.

Ἀμενεῖ, impatienter χωρὶς τοῦ ὑπομένειν, Suid.

Ἀστυμένης, in vrbe commorans.

Αὐθεμένης, indigena, natiuus.

Θρασυμέμνων, qui audacter & fortiter irruentem hostem accipit & sustinet. Il. ε.

Composita cum præpositione.

Προμνηστῆναι. Od. λ. Αἰεὶ δὲ προμνηστῆνες ἐπιστεῖν, exp. alis ante aliam. Sic Od. ν. Ἀλλὰ προμνηστῆνες εἰσέλθετε οἶκον ἅμα πάντες, alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμνηστῆνες ἀλλήλους, innuens deriuari à μνάω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna prælium. (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν, vt est apud Etym. & Eust.) Il. θ. δῆριν κραδίης ὑσμίνας. Et Il. λ. κρ. κραδίης ὑσμίνας. Et Il. ν. τὸν δ' ἐν ὑσμίνῃ. in stataria pugna. Pro ὑσμίνῃ ponitur & ὑσμίνι: vt Il. θ. μιμνάζεν δ' ὑσμίνι μαχησάμενοι, cupiebant prælio cōmittere. Ibidē est aduerb. ὑσμινηδόν, ad pugnā.

Λίμνη, Λίμνη, Πιμνεῖ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΜΕΐΡΑΩ. Fut. ήσω, priuo, vnde μεμρθίζω, apud Hes. μεμρθίζω, ἀμμερθίω. ¶ Itē intueor, obtueor, βλέπω. vt Eust. ex veterū grammaticorū autoritate, exponit. Idem deducit à μερίζω. ex quo per syncopen fit μίρζω, & Doricè μίρδω, versio ζ in δ: vt μερδω fit τῷ παντὶ χρῷ μερίζω καὶ διαπορεύομαι τοῦ ὅλου.

Ἀμέρδω, priuo visu. excæco. Compositum ex μέρδω, video, & α privativo vt Eust. & Etym. tradunt. Quum genit. adiunctum habet, simpliciter pro σκοτόω capitur, vt Od. θ. Ὀφθαλμοὺς μὲν ἄμερσε. Hesiod. in Theog. ἀμφὶ δ' ἀμερδὲ κέ οἱ ἰφθίμοιο κάρηνον, obscurabat & obtundebat. Item obfusco. Od. ν. Τῷ μοι νῦν εἶπον ἀκηδὲς ἀπτῶκ ἀμέρδει. Ἀμέρδειν ἀνέμους, priuare vis, Hesiod. in asp.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, primo seu ἀμέρδω.

Ζμερδνός, intueor, idem quod μερδω vox Achaica, teste Eust. qui & addit videri hoc ζ esse ex ζα ὑπερθετικῷ, vt ζμικρός.

Ζμερδνὸς siue Σμερδνός, ή, ό, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ο. Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοᾶν Δαναοῖσι κέλευε.

Ζμερδαλέος, ου, ό, idem cum σμερδνός. Iliad. β. ν. & φ. Et σμερδαλέον (aduerbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il. C. & alibi.

Μαρίζω, μαρικός, &c. vide in Μείρω.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diuersas velut diuidit. (* nam grammatici deriuant παρὰ τὸ μερίζειν τὴν νοῦν, quod solicitudo animum, vt inquit Vergil. nūc hoc, nunc illuc, & rapiat in partes varias.) Synes. πῶς ἀρκέσω μεριμνῶν ἐχούσας συνοικεῖν; quomodo par esse potero curis perpetuitate cōsertis? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. Dem. μεριμνᾶς τὸ δίκαιον λόγῳ. Exp. & curo, curæ habeo, vt Matth. 6. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῶν τοῦ παντὸς φύσεως μεριμνᾶν, contemplari seu commentari.

Μεριμνητής, οῦ, ό, curiosus contemplator & cogitator. Eurip. in Medea.

Composita.

Ἀμέριμνος, ου, ό, ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis & solicitudinibus liber, securus: vt ἀμέριμνος βίος. Herodian. l. 1. & 3. τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία. apud eundem l. 5. & 7.

Ἀμεριμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ securitas, animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. lib. 1.

Ἀμεριμνάω, securus sum, sum animo curis solicitudinibúsque libero. Nazianz.

Λυσιμέριμνος, curas soluens, curas adimens, curis soluendis idoneus. vt λυσιμέριμνος βακχος, in anthol. Epigr.

Ὀξυμέριμνος, acuta cura inuentus, acutè excogitatus. Aristoph.

Περιμέριμνος, diligens, scitus.

Dec. Ἀδιαμέριμνος, q. nullas animo curas versat, aut inconsideratus. Ἀδιαμεριμνως, inconsideratè. Aristoph. in nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Aristo. de mundo.

Προμεριμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè & anxiè cogito, priùs curiosè contemplor & commentor.

ΜΕΡΜΑΙΡΩ, & Μερμηρω, curo, anxiè cogito, curiosè cogitor: hoc apud Hesych. illud apud Suid. *Eiusdem cum Μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à Μόιρα per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ὁ, curiosus, anxius percunctator & exquisitus indagator, vel interrogator. Plat. in Hipp. maiore. Μέρμερα dicuntur quæ solicitum reddunt, quę aliquos anxia cura persequitur. Il. κ. Ἐτ Μέρμερα ἔρζειν, siue Μέρμερα ἔργα ἐρίζειν, magna & egregia facinora edere, & quæ quasi anxia cura deliberauit aliquis secum facere. Il. ρ, & κ.

Μερμέρος idem cum Μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέριμνα, ἡ cura, vel anxia & solicita cura. Hesiod. in Theog. Ἠδὲ somnus leuis qui sub auroꝶ occupat hominē, Schol. Aristop.

Μεριμνίζω, ἔ. ίζω, anxiè cogito, curio, è in animo verso. Il. θ. Οὐδ' εἴθ' ὡς ἢ δευτέρῃ μεριμνίζειν Ἕκτορ τε τρῶας καὶ ἀντιθέους μαχεσασθαι. Od. κ. πολλὰ φρεσὶ μεριμνίζων. Dicitur & θυμός τινι μεριμνίζειν τι ἐν φρεσί. Od. υ. Ἐτ μεριμνιζέμεν ἢ φρένα. Od. κ. Et cum περί. Il. υ. περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μεριμνίζεις. Item cum accus. rei & dat. personæ Od. δ. Ἕκτορι τοῦ καὶ ἐγὼ ἀδινὰ μεριμνίζων. Vtitur & Luc. de hist. scrib. Item excogito, anxia cogitatione inuenio. Od. π. Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαι τὸν ἀμείνονα μεριμνίζειν φράζεσθαι.

Composita.

Ἀμεριμνεί, citra curam & solicitudinem. Suid. & Eust. Ἀμέριμνα. Laconibus esse τὰ πολλά, docet Hesych.

Ἀπομεριμνίζω, depono curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ὅτι θυμῷ ἐμοιγὲ ἀπομεριμνίσας.

Πολυμέριμνος, anxium, solicitum. Hesych.

ΜΕΡΜΙΣ, ιθος, ὁ, funiculus, filum. Od. κ. κατὰ δὲ μέρμιθι φαινῇ. *Eustathius scribit deriuari ἀπὸ τοῦ εἴρειν, pleonasmo τοῦ μ. quasi ἐρμίς.

Μέρ, & c vide in Μείρω. Μερόψ, in Ὀψ.

ΜΕΣΟΣ, η, ὁ, medius: Plut. ad Col. ἢ, ὁ μέσος θεὸς ἀρχαῖός τε καὶ μέγας καὶ τελευτῶν ἔχων τὸ πᾶν. Interdum exponitur mediocris, apud Aristot. ἢ δὲ ὀφθαλμία εἰ μὲν μεγάλη εἰ ἢ μικρὰ εἰ ἢ μέση. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quod aliquando exp. inter: vt apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, inter ignem & terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interiecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios εἰς μέσον παρίεναι, prodire in medium, & φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν aut προάγειν, proferre vel adducere in medium. Interdum Μέσον (subsant.) est spacium quod in medio relinquitur, interuallum, spacium: vt πολὺ τὸ μέσον apud Eurip. magnum est interuallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου sæpe apud Thuc. i. interiecto temporis interuallo, interim interea. ¶ Item Μέσον, medius, i. neuter, qui est neutrarum partium: vt Μέσον ἐκεῖνο φυλάττειν, apud Luc. medium reseruare, quasi in medio manere ad neutram partem magis inclinando. Item Μέσον, medium quod est in medio veluti gradus: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Item Μέσα (quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honestorum & turpium sunt de quibus vide Gell. l. 2. c. 7. ¶ Apud Gramm. dicitur Μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdũ in malam partẽ capitur. Et Μέσον συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoque quod nec actiuum est, nec passiuum, sed velut medium inter vtrumque Μέσον, tridēmq; eius χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpe dicitur pro τὸ μέσον ἄκρον, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item Μέσον, dimidium: Thuc. l. 4. ἔτυ ἢ χρυσὸς τῷ πολέμῳ τῷδ' ἐπὶ πλεῖον ἐλίω καὶ ἐνεκοῦν ἐν μέσῳ.

Μέσον τοῦ, superl. q. d. qui est maximè in medio. Exponitur etiam simpl. medius, apud Aristot. de mundo. Accipi & pro ὑδρία tradit Suidas. *Dicitur autem Μέσον ἀπὸ τοῦ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd eius partes æquales sint, ἢ ἀπὸ τοῦ μερίζειν καὶ συμμετρεῖν, vt scribit Etym.

Μέσως, aduerb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum Arist. eth. 2. c. 5. & l. 3. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interiectum. Plato in Timæo, ὥστε τὸ ἑκάστου διαστήματος δύο εἶναι μεσότητας, vt in singulis interuallis essent bina media. Item mediocritas, modus. Aristot. Eth. 4. c. 5. τοιαύτης δὴ μεσότητος οὖσης ἀρετὴ ἐστι. Sic & alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, sum in medio. Eurip. in Medea, ἐν ἀρχῇ τῆμερ' οὐδέπω μεσοῖ. Aristoph. Μεσοῦν τὸ θέρος οὐδέπω. Sic Ὥρας μεσούσας, media iam æstate, Thuc. l. 6. Et Μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herodot. Et cum particip. apud Plat. in symp.

Μεσάζω, idem Hippocr. ἢ πότερον ἀρχομένου τοῦ παιδὸς ἢ μεσάζει, ἢ λήγει. Herodian. Μεσάζουσα ἡμέρα.

Μεσεύω, medius sum, i. vtriusque particeps, ambigo ad vtrumque. Arist. pol. 7. τὸ γὰρ Ἑλλήνων ἡγεῖσθαι ὥσπερ μεσεύει τοῖς πολλοῖς. Μεσηρεύω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interuentor, intercessor, vel conciliator, item internuncius, interpres. Philo de vita M. l. 3. c. 1. ep. ad Tim. c. 2. & alibi in nouo Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item interuenio vel interpono me: vt in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, interposuit se cum iureiurando. Item in medio interiectus sum, inter. Damasc. οὗτος ὁ Θεσπιεσίου τῆς πόλεως διαδόχος, μεσιτεύων τῷ τε ἔθνει καὶ τῷ μεγαλοφείρῳ.

Μεσιτεία, ἡ intercessio.

Μέσσος poet. idem quod Μέσος, & ab eo factum: vt ἐρίσσος ἐρίου. Theocr. id. 7. Κ' ὅπου τῶν μεσσῶν ἐδ' ἀνάμμες. Scribitur & Μέσσος metri causa: Il. θ.

Μεσσάτος idem quod Μέσσος. Pro quo poëticè Μεσσάτος, apud Dionys. de situ orb.

Μεσσοειδής, ὁ, poet. mediocris. Il. μ.

Μεσσηγύ, seu Μεσσηγύς, aduerbium in medio, seu inter. Scribitur sæpe & Μεσσηγύ & Μεσσηγύς: vt Il. α. & θ. Item, pro interim seu interea. Od. θ.

Μέσσος, poetica geminatione dicitur pro Μέσος, medius, passim apud poetas.

Μεσσόθι, in medio. Arat. Μεσσόθι seu Μεσσόθεν, è medio.

Μεσσόπυρος σίτος, medius siticus. Eurip.

Μέσσα, τὰ, pudenda, genitalia membra. Ionicè sic dicta quasi Μέσσα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς ὥρας, inquit Etym. Hesiod. in Erg. ὥρας δ' ὑπὸ μέσσα ἐθείσῃ.

Μέσσαι, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Od. ι. Per epēthesin syllabę σα pro Μέσαι, inquit Eust.

Composita.

Ἄμεσος, η, ὁ, ἡ, medio carens. vt ἄμεσος ἀποδείξεις, sæpe apud Arist. in analyt. Exponitur etiã, immediatus apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio immediatè. Exponitur etiã nullius interceptum.

Ἀνάμεσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Ἀνάμεσον, interdum cõiunctim scriptum reperitur: vt apud Theophr. pro ἀνὰ μέσον, in medio.

Ἀμμέσον, per syncopen, pro ἀνὰ μέσον, apud poetas: vt apud Hesiod. in asp.

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἔμμεσος, qui est in medio, intermedius, interiectus, vel etiam qui medium in se habet.

Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παράμεσος, qui est iuxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μεσαῖον sequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, mespilus, arbor de qua Theoph. hist. pl. l. 3. Dioscor. l. 1. c. 170. & Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus mespili arboris.

Μεσπιλοειδής, ὁ, ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟΣ, ὁ, plenus, refertus: apud Athen. lib. 4. Interdum cum gen. Isocr. ad Philippum, πολλῆς οὐσίας μεστός. Demosth. in Mid. Μεστὰ ὑπερηφανίας καὶ ὑπερβολῆς.

Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antigon. πρὶν ὀργῆς κἀμοὶ μεστῶσαι λίχνον, define antequam & me tuis verbis iram impleas.

Μεστός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάμεστος, η, ὁ, ἡ, plenus, refertus. Aristoph. πατάξων ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in ran. ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματίων ἀναμεστώθη, repleta est scribis.

Διαμεστός, plenus refertus. Διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo.

Ἐμμεστοι, impleti, referti, pleni. Plat. epist. 7. ἄλλοι παρακαταθέμενοι τινῶν ἐμμεστοι τῆς τε φιλοσοφίας, philosophicarum quarundam auditionum pleni.

Ἐπιμεστός, q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡμιμεστός, semiplenus. Pol. l. 5. c. 18.

Καταμεστός, idem quod Μεστός, plenus. Nicand.

Καταμεστόω, impleo. in lib. Macchab.

ΜΕΣΦΑ, poeticum aduerbium pro Μέχρι, dum, donec, vsquedum. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ἠγόρευον Μεσφ' αὖτις ἐ ὅτου κεν ἐκόμεν κατὰ κόσμον. Cum genitiuo, vsque ad, vt Il. β. μεσφ' οὗ ἡμ-

ἀεκζωνίες. Aratus verò dixit, μέσφα πάρ' αὐτὴν Οὐρὴν, vsque ad ipsam caudam.

ΜΕΤΑ' præpositio est quæ variis casib. iuncta, varia significat.

Cum genit. significat cum, vnà cum. Plat. γῆρας μετ' πενίας, senectus iuncta cum paupertate. Interdum exponitur per adverbia: vt μετ' δικαιοσύνης, pro δικαίως, iustè: & μετ' ἀδικίας, pro ἀδίκως, iniustè. μετ' ἀνδρείας, cõsiderate μετ' θαρρύνων, audacter. Μετὰ Πλάτωνος & μετ' Ἀριστοτέλους, sequendo Platonis sententiã vel Aristotelis. Μετά τινος εἶναι cũ aliquo esse, i. ab alicuius partibus stare. Isocr. in Archid. Apud Liban. μετ' τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ τοὺς γνωρίμους ἀφελῶμεν, pecunia iuuamus amicos. Μετ' ὅπλων, cum armis, seu in armis, Thuc.

Cum datiuo, apud poëtas interdum idẽ quod μετὰ cum gen. vt Od. ι. atque alibi μετὰ καὶ τόδ' ὅρκοι γηθήσω. Et Apoll. Arg. 2. ἀρθμὸν ἔθεντο μετ' ὄρκοι. fœdus cum iis inierunt. Sæpe significat, inter, Il. α. μετ' ἀθανάτοισι, & Il. β. μετὰ δ' ὄρκον ἔασα δ' ἔπος, inter eos rumor pereresceba. Interdum pro ἐν: vt Il. γ. Ἀλλ' οἱ μὲν ζώουσι μετὰ γραπτῇ. Od. λ. μετὰ φρεσὶ βαλέσθαι. pro ἐν φρεσί. ¶ Interdum pro διὰ: per. Il. ε. μετὰ χείρων ἐρύσαντο Φοῖβος.

Cum accusatiuo itidem, apud poetas sæpe pro ὅδε, seu εἰς. Il. β. Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. π. Βῆ ῥ' ἴμεν ἀγρὸν μετ' ὄμπνιον. ¶ Nõnunquam signif. in: vt Il. ρ. Πῶς κε δὴ οὐ χείρονα φῶτα ἐόντα μετ' ἄμμορον Σκύλλῃ, &c. Il. β. Ὃς με μετ' ἀφρονέων ἔριδι κρὶν νείκεα θέλοι. pro εἰς. qui me in contentiones irritas & iurgia conicit. Item, in. i. aduersus: vt Hesiod. in asp. ὅλετο μετ' ἀθανάτοις μάκαρας. peccauit seu deliquit in deos. Aliquando signif. inter: vt Od. κ. ἐν δ' ἔσαν Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὁμιλήσας ἐμεῖο ἀείσω. ¶ Aliquando propter: vt Od. λ. πλείστοι Ναῦλοι Τηλόθι νῶν μετὰ κοῦλα. ¶ Interdum significat, post secundum: Thuc. l. 2. καὶ ἐλφὶ ὄντα καὶ μέγιστον μετ' ἐκεῖνον δυνάμενον, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Sæpe etiam signif. post, *in significatione temporis*: vt μετὰ τὸν πόλεμον ἔκεν apud Plat. item μετὰ δ' ἐνὶ φρονίμοισι, post mala prudentior. Dicitur etiam μετ' ὀλίγον, paulò post, & μετ' ὀλίγον τούτων, breui post hasce res gestas tempore. At μετὰ μικρὸν, raucis interiectis, paulò pòst, apud Plut. Et μετ' ἡμέρας δύο, Dem. in Mid. duob. dieb pòst. Μετ' ἡμέρον interdiu. Dem. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manib. habere. Thuc. l. 1.

Μετά, sine casu, idem apud poetas quod in prosa. μετὰ ταῦτα vel εἶτα, ἔπειτα, postea, deinde. Hom. Il. κ. Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπαναΐξας μετ' μὲν ἔπος ἔφατο.

In compositione interdum significat mutationem: vt in μεταγενέστερος μεταδιδόναι. Interdũ abundat: vt in μεταλαμβάνω.

Μετα (tetracto in priorem accentu) dicitur pro μετέστι, sicut πάρα pro πάρεστι, vt docet Eust. ex Euripide.

Μεταξύ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεται ἄν, sit amborum medium seu in medio amborum μεταξὺ λόγων, inter cõfabulandum, interea dum loquimur. Cõstruitur etiam cum participiis vel genitiui vel alius etiam casus, & tunc exp. interim dum, interea dum: vt μεταξὺ λουόμενος, interea dum lauaretur, μεταξὺ ὀπτωμένων, inter assandum. Sæpè sine casu ponitur: Il. α. πολλὰ μεταξὺ Οὐρέα, multi interiecti mõtes. Arist. in Rhet. φίλος & ἐχθρὸς ὁ μεταξὺ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmisso articulo adiectiuè significat, medius, intermedius. Isocr. in Panath. τὰ δὲ μεταξὺ τί δεῖ λέγειν τὰ διατείβοις; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος, apud Dem. & ἐν τῷ μεταξὺ, sub χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ substantiuè interdum exp. intercapedo, interstitium, subaudito substantiuo διάστημα.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλός, metallum salis. Interdum cum genitiuo accipitur etiam pro fodinis seu locis in quibus metallum aliquod reperitur: vt apud Suid. μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ. Et apud Diosc. l. 5. c. 84. ἐν μετάλλοις φασὶ λιθίνοις ὀρύσσειν, ἐν in lapidũ fodinis. ¶ Metalla aliquando sunt cuniculi ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκεῖν ὀρύττων μετάλλοις, actis cuniculis cœpit obsidere. ¶ Eust. deriuat à μετὰ & ἄλλῳ ὀρύσσω τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ὀρυττόμενον. Plin. quoque ab eadem deriuat origine, lib. 33. c. 6. Vbicunque (inquit) vna inuenta vena est, non procul inuenitur alia: hoc quidem & in omni ferè materia, vnde μέταλλα Græci videri dixisse.

Μεταλλικός, ή, ὁ, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur siue sponte naturæ, siue per fornacem producantur. vide Aet. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, εύσω, metalla eruo. Luc. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλῆς ἅλοις μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ τὰ ὅσα μεταλλεύεται. Sic & apud Luc. Strab. Ità cur iosè scrutor: *metaphora sumpta à metallicorum indagatoribus*, in Epigr. Τοῦ τε μεταλλεύοντος ἄτον μυχὸν ἠδὲ φιλόχρυσε.

Μεταλλευτὸς, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Arist. l. 3. meteor. Μεταλλευτικὸς ή, ὁ, metallicus: vel pertinẽs ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt. Plato, Ἡ μεταλλευτικὴ τέχνη ars metallica, seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum. Aristot. eth. 1.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, metallorum scrutator & effossor, metallicus, qui circa metalla & fodinas versatur. Poll. & Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio. Poll. Metaphoricè dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur. Diod. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor & exquiro, sumpta metaphora à metallorũ scrutatione, qua nihil est ἀφεμερώτερον, vt tradit Eust. Il. ι. ἔστιν δ' ἀπιστεῦσθαι ὡς οὐ μεταλλᾷς. quæris & indagas. Od. ο. - ἐπεὶ οὔ τοι ὁ ταῦτα με εἴρεαι οὐδ' ἀμείλλᾳς. Od. π. Οὐκ ἔμελεν μοι ταῦτα μεταλλήσας καὶ ἐρωήσω. Sic & Od. γ. & alibi apud Hom.

Μεταμώνιος, vide in comp. ex Ὄνομα, i. nuncio.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: vt μέταξα ἀνθ, Actuar. & Nicol. Mitep. sericum crudum, i. bõbycum vellus nondum euolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. l. 39. de public. & vectig.

Μεταξωτὸν, communi lingua à Græcis sericum vocari traditur.

Μέταξύ, vide in Μετὰ. Μέτασσι, vide in Μέσος.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ος, ὁ καὶ ἡ, sublimis, editus. (*Deducitur enim, vt est apud Eust. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄειρος & mutato α in ε, diphthongoque αι in ω, μετέωρος, quidam à nomine ἀέωρα deductum esse scribunt, vnde etiam μετάωρος, aliquando legitur: scholiastes autẽ Soph. ab ἰώρα fieri tradit.) Thuc. lib. 4. οἱ δὲ λαιπτοὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἠυτύχουν, cõfugientes ad loca editiora. Idem l. 2. ἀπὸ τῶν μετεώρων. è superiore loco. ¶ Μετέωρα dicũtur quæ fiunt circa locũ astris vicinũ, de quibus Aristot. tres libros scripsit qui μετεωρολογικὰ dicũtur, quidã exp. quæ supra nos sunt, in aere aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus: vt equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus nititur erigitur. Xen. de art. equ. item qui est in sum. motãtum & non profundus, ὀλιγοβάθης. Theophr. de caus. pl. l. 2. μετέωρα καὶ οὐ βαθύρριζα ἐστιν. ¶ Item qui in alto nauigat, seu in altũ prouehitur. Demost. ἀναγκαῖον ἦν ἐπ' ἀγκύρας δεδεμένον τὴν νύκτα μετέωρος, &c. Nauis etiam μετέωρος dicitur quæ altũ tenet, apud Thuc. l. 1. c. 1. & alibi. ¶ Item μετέωρος metaph. erectus, intentus: Luc. εὐ' ἐκείνῳ τῷ πραττομένῳ μετέωρος εἶ. Item erectus animo, suspicius. Thuc. l. 1. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rem quampiam, h. e. eius desiderio flagrans: vt apud Suid. μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν χαρτεμίαν. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione suspensos homines tenet: vt πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falsa leg. Sic & μετέωρος δίκη, cuius iudicium suspensum est. ¶ Item μετέωρος elatus spe alicuius rei. Luc. in Nigrino, ταῖς τοῦ λόγου καὶ μετέωρος εἶμι.

Μετεωρότερος, sublimior vel altior. Μετεωροτάτος, altissimus, maximè sublimis. Et τὸ μετεωρότατον, quod est omnium altissimum: fastigium.

Μετεωρίζω, in sublime tollo vel simpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ δ' ὕδωρ μετεωρίζας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item sublime pete. Theophr. hist. pl. lib. 4. ἀνέφυλλον μὲν καὶ ἄνθος λευκὸν ἔχει καὶ ὅτι βαρυτάτου, μετεωρίζον δέ. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος, in altum prouehi, apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem erigo. Polyb. πολλὰς ἐμετεώριζε τῷ πόθῳ τοὺς ἐναντίους ἡγεμόνας, ad defectionem incitauit. Sic & apud Plut. & Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίζει καὶ φυσᾷ ἡμᾶς τὸ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc. lib. 8. μετεωριζόμενος ἐς τὸ πέλαγος, in altum prouectus. Apud Alex. Aphro. μετεωρίζομαι ἀφεστῶς, exp. vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Item metaph. efferor: apud Suid.

Μετεωρισμὸς, eleuatio in sublime, ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam superbia, à Suid.

Μετήορος, poeticè dicitur pro Μεταήορος, vt Il. θ. τὰ δὴ αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. Et τὸ μετήορον, quod instabile est tanquam in aere suspensum.

ΜΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus. Hesiod. in Erg. δὶς δ' ὀπταδίοιο μέτρῳ καὶ λοῦσον ἄκρον δίψαν. Luc. in Tim. καὶ μέλλω ἐπεμβαλὼν χειρὶ κατὰ τὸ μέτρον τέτλαρας. Idem de hist. scrib. καὶ πᾶσι τοῖς ἐπιγιγνομένοις μέτρον εἶναι modus. Apud Hesiod. in Erg. periphrasticè dicitur μέτρον ὕβρεος, pro ὕβριν. Sic & μέτρα θαλάσσης, apud eũdẽ ibidẽ. ¶ Itẽ vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus * vnde etiam à μείρω Etym. deriuat. ¶ In carmine μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in plur. μέτρα sunt quæ carmen seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam demensionibus distinguunt. Appellatur μέτρον etiam id quod ex mensuris illis constat. Lat. carmen, seu versus Aristot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil. τρόπῳ καὶ φθεγγόμενος μετρῶν

τις. Aliquando signif. certa mēsura mutuō do, quod postes reddas, Aristop. in pace, Μέτρησον εἰρήνης τι μοι καὶ πίστ' ἔτη, & metaph. rependo: vt μετρεῖν τινὶ εὖ ἔπεσι, paria vel beneficio vel maleficio facere. Paulan. Item metior, i. æstimo. Aristot. rhet. 1. τῇ αὐτῇ ἀκριβείᾳ τοῖς φίλοις μετρῶσι. Dicitur & πίλαγος μέγα μετρεῖν, pro transmeare. Od. γ.

Μετρέομαι, ῶμαι, mensuram admitto. Arist. μετρῶν μᾶλλον ἢ μετρῶσι. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Dem. contra Phorm. ὅτι τὰς μακρὰς φυσᾶς καὶ ἀλφιτᾶς κατ' ἡμίκοτον μετρούμεθα. farinas accipientes ad quaternarum choenicum modum dimensas. Itē μετρέομαι, demensum mutuo accipio, vtendum accipio. Hesiod. in Erg. Εὖ κε μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος.

Μέτρημα, τὸ demensum, quod mensura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa mensura tribuebatur, quod & σιτομέτρεσιν. Polyb.

Μέτρησις, mensio, dimensio. Plut. in sympos.

Μετρητής, ῆ, ὁ mensor. Harpocr. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora Attica mensura est liquidorum apud Atticos maxima: vt μετρητὰ οἶνον. Poll. ex Dem.

Μετρητός, ῆ, ὄν, mensus, dimensus vel demensus: vel quem metiri possumus mensuram admittens. Poll.

Μετριακός, mensorū moresve mor eorū quæ μετρεῖν. Pol.

Μέτριος, α, ὁ modū non excedēs. Gal. ad Glauc. ὅσον τοὺς περιόντας μέτριος, quantum satis sit. Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. Plut. de instit. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in symp. lepr. sap. μέτριον πολὺ μᾶλλον χρώμενος. Item modicus: i. paucus, vt Demosth. φησὶ Ἀτάλου. Μέτριον δ' ἔχων τὴν τῶν πεζῶν μισθοφόρων ἀργυρίου ὠνήσασθαι, pecunia non grandi quam habeo quæstum facere cœpi. ¶ Itē moderatus, modi sum. Herod. l. 2. ἐν τῷ μέτριος καὶ ἀστεῖος λόγῳ. Luc. μέτριος καὶ ἀστεῖος λέγεις, modeste de te loquens. Exponitur etiam, moderatus & æquus non nimium rigidus & severus. Thu. l. 1. ἀνὴρ τῶν ὑπηκόων μέτριος ὤν. Dem. ὀλιγωρεῖν ἂν φανεῖν καὶ μέτριος.

Μέτριως, modicè, mediocriter, ita vt satis sit. Plat. in ep. μέτριως ἔχω ἡλικίας, sum ætate satis matura. Item modicè, i. parum. Herodian. l. 1. 4. &c. Item moderatè, modestè, vel etiam modicè. Xen. pæd. 4. Isocr. in Panath.

Μετριότης, ότος, ἡ moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modestia. Chion Martidi. Item mediocritas. Arist. pol. 5.

Μετριάζω, modicus sum, modum habeo, non nimius sum. Aristot. pol. 7. ἀεὶ τὸν ἔξω κόσμον τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem pol. 5. μετριάζειν τοῖς τοιούτοις moderationem adhibere seu modicè frui. Item æquum & moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. 1. παραινῶν τοῖς περὶ ἑαυτὸν μετριάζειν, vt æquiores se præberent. Item modestè ago aut loquor. Naz. εἰ ἀεὶ τὸν μετριάζοντας, qui de filio Dei modestè sentiunt. Apud antiquos acceptum fuisse μετριάζειν pro τὸ συμβαίνειν μετρίως φέρειν tellatur Phrynichus.

Μετριακός, ή, ὸν pertinens ad μέτρα, qui est περὶ μέτρον rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, scientia mensurarum, seu ars rectè metiendi.

Compositæ primum cum præpositione.

Ἀναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterum metior, remetior. Item simpl. metior, dimetior. ἀνεμετρήθη τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio: vt Odyss. μ. Ὅφρ' ἔτι τὼ ἑλέων ἀναμετρήσαιμι χαρίεν. ·

Ἀναμετρέομαι, ῶμαι, ῶῦμαι. ¶ Item, iterum commemoro, iterū narro. Eurip. in Oreste, τί δ' ἀρρὴ ἀναμετρεῖσθαί με δεῖ; Sic Plut. in Peti. Ἀναμετρεῖσθαι τὰς ἀρετάς. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι exp. reminisci καὶ τὰ παλαιὰ τῶν ἀναμετρεῖσθαι. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δ' ἀκρυ. exp. admetiri lachrymas, i. impertiri. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι, in passiva etiam signif. vindicare vinde ἀναμετρεῖσθαι τὰ κυλῶ, apud Plat.

Ἀνάμετρησις, ἡ, remensio, dimensio quæ fit de integro. Itē simpl. dimensio: ἀνάμετρησιν τῶν ἀλφιτῶν ποιεῖται φόβος χρείας apud Plutarchum, aere frumentum metitur.

Ἀνάμετρος, remetior, i. vicissim metior, rependo. Greg. de sancto baptismate, δεῖται γὰρ τὸ ἀνάμετρον καὶ μεῖζον διδόντος. emendationem cum eiusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit.

Ἀνάμετρος, metior, dimetior. Annibal apud Lucianum, ἀλλὰ τοῦτο εἰπὸν ἐστὶν ἡμῖν ὅσον ὡς τὸν δακτύλιον αὐτὸν τοῖς μεδίμνοις ἀναμετρῶσι. Item passiva voce & signif. apud Polyb. ἀναμετρῶνται αἱ ῥῖζαι τὰς ἐπιφανείας τῶν πύργων. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι, pro ἀναμετρᾶσθαι apud Xen.

Διαμετρέω, ῶ, ἡ, subaudi γραμμὴν, linea dimetiens, seu per medū secans, rectè in longitudine ducta. Procl. in Sphæra, ἐξ ἀνάγκης τὸν τῆς ἀνεμίου διαμετρεῖν κατὰ τὸν ἰσημερινὸν ἔσται. Hinc ἐν διαμετρῷ τρόπῳ τίθεσθαι dicuntur quæ directè inter se opposita sunt, vt duo extrema diametri puncta. Hesychio διαμετρεῖν est ἐξηγεῖσθαι γραμμῇ. Itē τὸ διὰ τῶν ἐν ἀποστάσεσι λόγον τῶν τῆς σπουδῆς ἀφορῶν μέτρον. At διαμετρεῖν Dinarcho ἐν τῷ Καλλιστρατείῳ τὸ ἐξηγεῖσθαι τὰ ἐλλείποντα τῷ δεῖν καὶ τὰ περιόντα μετρεῖν, vt Harpocr. annot. & ex eo Suid.

Διαμετρεῖν, ῶ, dimetior. Il. γ. χῶρον μὲν φρούδον διεμέτρεον. Itē demētium distribuo certa mensura distribuo. Pind. in Alcib. μέτρῳ δὲ συγκλαρῶσαι τὰς δίκας ἔφασαν καὶ ὕδωρ διεμέτρουν τοῖς ἀπολλύσαι τὸ χωρίον. Hinc & διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimēsa. Dem. Διαμετρεῖν dicitur etiam certa mensura diuidere. Dem. φησὶ φόρον. Ὃ τε δὴ ὁ αὐτὸς ἐπιτιμᾶν πρότερον καὶ ἐγγὺς ἑκατὸν ἔτη ὁ μὲν χωρὶς διεμετρήθη ὑμῖν τῶν καθεστηκυίας τιμῆς, diuendimus vobis iusto & constituto pretio.

Διαμετρήσις, ἡ, dimensio. (ἐὰν χρόνον.

Διαμετρητὴς, ὁ, dimēsor. Il. γ. Καὶ δ' ἐγγὺς στήσω διαμετρητά.

Ἐκμετρέω, ῶ, ὁ, ἡ, mensuram & modum excedens: apud Luc. in imaginum defensione, ἐκμέτρα καὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον, modulum pe-

Ἐκμέτρως, modum excedendo. (dēmēq; excedentia.

Ἐκμετρέω, metior, dimensione exquiro, dimetior. Pol. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι πόλεις, exp. classem transire. (γῆ, &c.

Ἐκμετρήσεις, ἰδῶ. Polyb. l. 5. κατὰ ἐκμετρήσεις τὸν τόπον.

Ἐμμετρέω, ῶ, ὁ, ἡ, in quo modus adhibetur, modum servans, moderatus. Ἔμμετρα dicuntur etiam quæ metrica sunt seu metro constant: vt ἔμμετρα ποιήματα apud Isocr. ad Nicocl. quibus opponitur τὰ κατὰ λόγον ἀδόλως συγγράμματα quæ soluta oratione scripta sunt. Item ἔμμετροι dicuntur qui εἰς μέτρον scribunt. Demosth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως carmine, verbis numero adstrictis. Plat. in Syph.

Ἐμμετρέω, ῶ, modestè ne gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ν, τὸ quod super mensuram vel pondus insū adiicitur, auctarium. Theophr. de cau. pl. lib. 4. c. 15. (de frumento) ὅτι τὸ ὑπὲρ μέτρον ποιεῖ, mensuram auget. Itē τὸ ἐξ ὑπερμέτρου φερόμενον, quod ex abundāti additur. Gal. l. 3. de tanit. medic. Ἐπιμετρεῖν stet. est τὸ ὑπὲρ μέτρον ὁ φέρεσθαι τῷ χρόνῳ.

Ἐπιμετρέω, ῶ, super iusta debitāq; mensura adiicio, in mensura addo. Luc. ἔτι τοῦ ἑξῆς ἐπιμετρεῖν τοῖς ἐπιθεῖναι τὰ ἐπὶ δεκάδι ἐπιμετρεῖν ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo, τοῖς ὑπερβάλλουσι κατὰ τὴν ἀρετὴν τοῖς δὲ ταπεινοῖς τῶν χρόνων ἐπιμετρεῖν. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον ἐφεπτήκασι, apud Plutarchum quasi ex abundanti admeiri aliud adhuc administrandæ rei tempus: i. prorogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω, insuper certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi. Hesio. in Erg. ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιμετρέω. Οὐδ' ἐπιμετρέω. non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod certa mensura reddas.

Dec. Ἀντεπιμετρέω, remetior eadē mensura retribuo. Poll.

Προσεπιμετρέω, vltro iustum subinde admetior, ad cumulū addo. Luc. ἵνα δὲ καὶ ἄλλας καὶ ἀνωφελεῖς, δεινὸν μέντοι, φόβοις προσεπιμετρῶντες ἔτι πλείω τούτων.

Καταμετρέω, dimetior. Xen. in Oecon. πολὺ δὲ μᾶλλον ἀγαπῶμεν τὸ καταμετρήσασθαι καὶ διαλαβεῖν ἕκαστα τούτων.

Καταμέτρησις, dimensio, mensuræ & spatij descriptio. Vtitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

Ἀκατάμετρος, (*Decomp.*) quem nemo dimensus est.

Παραμετρέω, iuxta alterum admetior, i. habita ratione alterius Luc. οὐ γὰρ ἂν κρῖναι μέγα δ' ἐκβῆναι ἂν μέγα εἰ μὴ παραμετρήσαιμι. Et apud Naz. παραμετρῶν ἀκριβῶς, ex collatione seu comparatione æqua mensura examinatum. ¶ Itē pro compensate, apud Epictet. Item pro præterveho, præterire, q. d. metiendō iter aliquod præterveho: apud Apol. in Arg. & Nic.

Περιμετρέω, orbiculari rotunditate dimensus. Od. θ. & Od. ν. Πλειάδων μέγα δῶρον ἐοῖ μεγαθύμοισιν. ὕπαιθρον Ἀνέστειλε καὶ ἀστέρας. Et Dion. de situ orbis. φύλλῳ περιμετρεῖται οἷον μέτρῳ. Item ἡ περὶ μέτρῳ, (sc. γραμμὴ) linea in qua orbē ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, & ambitū eius metimur aut ipse ambit, circuit. Herod. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Πρεμετρέω, præmetior: vel demensum præbeo. Poll. ex Isæo. Item mercede frumentum metoribus in foro demetior. Harpocr. ex Dinarcho, καὶ ὅλως ὁτὶ ἀγορᾷ φορμετρεῖ καὶ ἀλφιτοπωλεῖ.

Πρεμετρητὴς, ὁ, qui mercede conductus vendit frumentū in foro & alia semina emptoribus dimensurus. Harpocr.

Πρεμετρήσεις, ἡ, frumentum: vel per φορμετρεῖν præbitus Poll. ex Dinarcho.

Πρεσμετρέω admetior. Pol. ex Hyperide.

Συμμετρέω, ῶ, ἡ, commensus. Συμμετρεῖν, proprie dicuntur ea quæ sunt eiusdem seu paris mensuræ. Alex. Aphr. in top. Συμμετρεῖν significat etiam modicè temperatum, & iustæ ac quadratæ magnitudinis. apud Arist. eth. l. 4. & 2. r. a.

Συμμετρῶ, moderatè ac modicè, satis. Exp. & congruenter convenienter.

Συμμετρία, ἡ, cōmensus apta compositio membrorum. Arist. pol. 5. Philo de vita M. l. 3. Exponitur etiam modus, & proportio apud Isocr. Numeratur & inter vellet mulieres. Poll.

Συμμετρέω, cōmetior, vna metior. Metaphorice apud Naz. συμμετρεῖν τὰ τῶν δυνάμεων, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, τὸ eod. Thuc. l. 3. Ξυμμετρούμενοι τῇ ἐπιβολῇ τῇ πόλεως, menti sunt ex congruentia suorum laterum.

Συμμέτρησις, commensus, mensio cum aliqua re comparata. Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur inconcinnus, incongruus

grum. Et ἀσύμμετρα inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen. an. l. 2. Sic Plut. in Pericle dicit eum habuisse κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullius esset commensus. Ἀσυμμετρία, q. d. symmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipsum totum, sed eius partem metitur, quia per centrum non transit vt diameter, chorda à mathematicis nominatur. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ὑπέρμετρος, qui est vltra mensuram, excedens mensuram: vt ὑπέρμετρος vers⁹ dicit qui vna syllaba longior est quàm deceat.

Ὑπερμετρία, quum excedit mensura: sic vocatur vitium versus quo debitam mensuram vna syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνῳ. Eust.

Composita sine præpositione.

Ἀνερμετρέω, aërem metior. Et generaliter, res nimis sublimes & humanum captum excedentes maniter consector. Socrates apud Xen. ὃς οὐδ' ἀνεσκόπει τε δυνατὸς ἦν ἀνερμετρεῖν.

Ἄμετρος, ὁ, ἡ, ὁ, ineusura carens, certâ mensuram non habens. Dem. Phaler. ἀμέλει γελοῖον τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Itē immoderatus, immodicus, immānis. Et ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἀμετρος ἔχων, qui plures habet syllabas quàm par sit. Plut. πῶς ἂν τις αὐτῷ.

Ἀμέτρως, sine mensura, supra, modum immoderatè. Comparat. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs. Alexand. in Problem. Et ἀμετροτάτως, vehementissimè, plus quàm par sit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plat.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus. Luc. in Alcione. Odyss. τ. & ψ.

Γεωμέτρης, ου, ὁ, qui terram seu terræ spacia & fines metitur, geometra. Plut. in Eiot. (grin.

Γεωμετρία, ἡ geometria, terrā dimetiendi scientia. Luc. in Ni-

Γεωμετρικός, ad geometram seu geometriam pertinens: vt ἀναλογία γεωμετρική. Aristot. eth. 5. γεωμετρικὴ sub. τέχνη, geometria ars. Athen. l. 7. Item geometriæ peritus. Plut. de Socrat. dæmon.

Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρῶ, terram dimetior. Item geometricè metior. Xenoph. in symp. ταῦτα γὰρ οἶμαι φασὶ γεωμετρεῖν. Item geometriæ dico seu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens. Arist. polit. analyt. l. 1. c. 7. Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus: vnde Pytagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui binis metris constat tanquam mensuris seu dimensionibus.

Δυσμέτρητος, quem metiri non est facilè. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum ca-

Ἑξάμετρος, qui sex metris constat. (pax. Il. ψ.

Εὐρεσιμετρία, geometria. Hesych.

Εὔμετρος, moderatus, modum ferens.

Ἰσόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen. l. 10.

Ἰσομέτρητος, cuius mensura æquata est, qui est æqualis pondere. Aristid.

Κακόμετρος, malè metiens. Κακομετρέω, malè metior.

Κρουσίμετρος, qui fallo pondere alterum circumscribit, lancem impellendo. Hesych.

Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, vt videlicet eo pulsu inclinet & præponderare videatur. Hesych.

Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum: vt πεντάμετρος στίχος.

Σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonámque certa mensura dispensat. Aristot. polit. 4. c. 15.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, demensum, i. quaterni modij frumenti quos serui accipiebant in mensem. Marci 12.

Σιτομετρία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura.

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum dometior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb. (mentum. Polyb.

Σιτομετρούμαι, pro σῖτον μετρούμαι, ad emendum accipio fru-

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quę solida

Στερεομετρέω, solida metiri. (metitur.

Στερεομέτρης, qui solida metitur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum.

Τρίμετρος, qui ternis metris constat.

Ψιλομετρία, ἡ, metri seu carminis nuditas & tenuitas.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur & distribuit: apud Athen.

ΜΕΧΡΙ. vel Μέχρις, vsque ad, adusque, Aristot. de mundo. ἐπιπρόσω τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων ἀ finib. imperij ad Susa vsque. Dicitur & Μέχρι πρὸς τοῦ ἀστεῖν, vsque ad. apud Aristot. Exponitur etiam, tenus: vt apud Herodian. πάντα μέχρι Γωνίας τῆς Κιλίκων. Et Μέχρι τοῦ λόγου. Demosth. verbis tenus. Apud Thucyd. Μέχρι τοῦδε, eatenus. Iudémque Μέχρι τινός, aliquatenus.

Et Μέχρις ἐν τούτῳ hue vsq., ad hūc vsq. locū hactenus. Plat. & Aristot.* Tēporis significationem sæpe habet: vt Μέχρι τοῦδε, vel τούτου, sub. τοῦ χρόνου, ad hoc vsque tempus. Et Μέχρι τοῦ, apud Xen. pro Μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic Μέχρι τούτου τοῦ ἡμέρας, apud Isocr. Et Μέχρι τούτου, interrog. quousque? Μέχρι ζῶσι, quoad quis viuet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum præponitur, vt Μέχρις οὗ ἀγορὰς διαλυσοῦσι, apud Herodot. & Μέχρις οὗ ἐκτὸς σύρων. Sic & Μέχρις ἐστὶ πολλοῦς ἀγορᾶς, quibus in locis vacat οὗ & ἐστί. Μέχρι iungitur & adverbis, vt Μέχρι νῦν, seu νυνί. Demosth. pro Μέχρι τοῦ νῦν. Item Μέχρις ἕως, ac Μέχρ' ἕως, vsque dum. Et Μέχρις ἐχθές, non ante hodiernum diem, heri primum. ¶ Μέχρι exponitur etiam, quoū ad, donec: vt apud Herodot. Μέχρι τοῦ ἐν ὀφθαλμοῖσι ὁρῶμεν, donec illud videamus, manebimus. Et Thuc. Μέχρις οὗ πυνθάνωνται. Et apud Cebetem Thebanum, Μέχρις ἂν ἔξεστι λαθεῖν. ¶ Exponitur etiam, quamdiu, vel tantisper dum: vt Μέχρις ἐκείνου τοῦ βίου κακῶν. Et Μέχρις οὗ ἐδίδασκε. Herodot.

Ἄχρι, seu ἄχρις, idem quod Μέχρι à quo etiam factum esse tradit Eust. Xen. Pæd. 5. διώκεις ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ἐστὶ, ἀπεχώρησε. Sic ἄχρι κόρου, ad satietatem vsque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vsque ad transitum. Interdum cum πρός, vt ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, Luc. Et sequente ὥστε: vt apud Isocr. ἄχρις τῶν πολέμων. Aliquando ἄχρι exp. tenus, vt ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam significationem sæpe habet, vt ἄχρι γήρας. Phocyl. Et τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc spatij, quod vsque ad balnei tempus intercessit. Item ἄχρι τοῦ, quousque vsqueqno. ¶ Ἄχρι vsquedum, quoad, vt ἄχρις οὗ. Plutarch. quoad venerunt. Et, tantisper dum, quamdiu. Athen. ἄχρις οὗπερ τοῦ ἡλίου φοῦ.

ΜΗ, ne: Aristoph. in Plut. πλὴν δ' ἂν μὴ μοι προσφέρῃ. Et cū iubiunctiuo vt apud Demosth. in Mid. Μὴ δόξειεν αὐτοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ὁ τόπος τοῦτον ἐξειργάσθαι οὐ κακῶς Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demosth. Μὴ ποιήσαιμι, absit vt faciatis. Sic Μὴ γένοιτο, absit, vel absit vt hoc fiat. Sic Odyss. υ. -Μὴ τοῦ θεὸς τελέσειε. ¶ Μὴ post quædam verba adrūctum habentia infinitiuum vacat, Attico more: vt ἀπιστῶ μὴ παρεῖναι, apud Eurip. & apud Dem. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore vt possim. ¶ Accipitur interdum Μὴ pro οὐ. Demosth. ἐπεί δ' με μὴ πεῖσαι, quum mihi non persuaderent. Xen. in apol. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non possum non meminisse eius. Interdum adijcitur οὐ vt ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum nō laudare. Dicitur etiam Μὴ φάσκω μὴ λέγω, nego & Μὴ προσποιοῦμαι, simulo non, i. dissimulo. Μὴ interdum est potius Μηδ' ἁμῶς, nequaquā. ¶ Μὴ pro εἰ μὴ, nisi apud Aristot. Demosth. & Plutarc. Itē quo minus, seu quin, apud Lucian. ¶ Μὴ nunquid, an. Luc. Μὴ ἐκείνων ἡμᾶς ὑπαρξάντων ὑπείληφας; Plut. ἢ οὐκ ἐν φέρων ἡμῶν τοῦτον μὴ θαρρεῖς εἶναι. Χε. σκοπῶ μὴ οὐ. cōsidero nū sit. Luc. Μὴ τις ἄλλος τοῦ γνοῖ; nunquis? Μέτι, & Μάτι δ' ἢ, & Μά τι γὲ δ' ἢ, absit, dij auertant, dij prohibeant. Μὴ γὰρ ὅτι, non solùm enim. Μὴ δ' ἤτα, absit, dij auertant. Μὴ δὲ, vel coniunctim, Μηδέ, neque. Interdum Μηδὲ resolutur in ne & quidem: vt Plat. in Timæo, ὁ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, ne dictu quidem fas est. Μηδ' ἂν εἷς, ne vnus quidem, nullus, nemo. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ne si acciderei quidem aliquid id est, nullo modo, nullo pacto quicquid acciderit. Μηδ' ἑξῆς, ne vna quidem ex re. Μηδ' ὁστιοῦν, nullus nemo. Μέτι, neque.

Μηδ' ἁμός, &c. vide in Ἁμός.

Μηδ' εἷς, vide in comp. ex Εἷς.

ΜΗΔΟΣ, ου, τὸ, cura, consilium: Frequens est plur. num. apud poëtas: vt Il. β. Ἐν πυρὶ δ' ἀβυλοί τε γέροντά τε μηδέα τ' ἀνδρῶν. -Iliad. α. -πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἴδῃ. Il. ο. ἢ δ' ἀν' πάσαν μάχην ἔστι μήδεα κεῖται Δαναῶν ἠμετέρων. ¶ Μήδεα, exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudēda, verēda: vt Od. σ. Μήδεα τ' ἐξεφύγες δύνα κυσὶν ὠμὰ δ' ἐδάσσω. Sic & apud Hesiod. in Theog. φίλα δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐκτεμόδμας ἤμυσε, patris genitalia execuit. ¶ Μῆδος, ου, ὁ, Medus: cui* regio dicit Μηδία, Media. Hinc adiect. Μήδιος, ου, ὁ, Medius: vt Μήδιοι ἄνδρες. Est & herba quæ Μήδιον dicitur apud Dioscor. l. 4. c. 18. Μηδικός, Medicus, Medorū proprius: vt Μηδικὴ κολοκύνθη, & Μηδικὴ βοτάνη, & Μηδικὸς δόκος, & Μηδικὴ μηλέα, Medica mal⁹, & Μηδικὸν μῆλον, Medicū malū, de quib. apud Dioscor. & Theoph. Et Μηδικὸς ὄρνις, Medica auis, i. pauo.

Μηδεῖζω, Medos imitor seu sequor.

Μηδεῖον, consilium. Suid.

Μηδόομαι, ῶμαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo, Il. β. Ἀλλὰ δόκει αὐτός τε τοῦ μηδόω, πείθεό τ' ἄλλῳ. Hesiod. in Erg. ἀλλ' ἀθανάτοισι δ' ἐμήδετο μηδέα λυγρά. Iliad. κ. τόδε γὰρ κακὸν μηδέτο Ἀχαιοῖς. Plato in Gorg. εἴ τι μηδόω ἢ λέγω ἢ εἰρημένον, si qua tibi cura est sermonis iam dicti. Plut. de def. oracc. τῶν μηδόωσι προσεύχεσθαι, &c.

Μήστωρ, ορος, ὁ, consultor, consiliarius: vt Μήστωρ Ζεύς, Il. β. & Πρίαμος μήστωρ ἀγαθὸς τε. Il. ο. Exponitur etiam, peritus: vt Μήστωρ αὐτῆς, peritus pugnæ.

Μῆτε, qeomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Μῆδος. Notandum autem ex hac quadam δ in θ mutasse, vt in ἰδθεὶς pro ἰδεῖς.

Ἀλιμηδής ἐος, ὁ ἡ ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: vt ἀλιμηδὴς ἐμπορίαι. Dionys. de situ orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.

Ἔπιμηθής, exp. prudens.

Ἐπιμηθής, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re iam peracta.

Κακομηδής, cui malum est consilium, i. callidum seu fraudulentum, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hymno in Mercur.

Προμηθής, prouidus, item circumspectus, consultus. Herodian. ἀνὴρ προμηθής τε ἠδ νήφων. Dicitur & de re, vt Μέλλησι προμηθής, apud Thuc. lib 3. Προμηθὶς substantiuè pro προμηθία, apud eundem. Thuc. Superlat. προμηθέστατος, apud Synes. & adverb. προμηθέστατα. maxima cum prudentia, prouidentissimo consilio, apud Herodot.

Προμηθῶς, prouidè, vt eodo prouidentia.

Προμηθικῶς, pro eodem.

Προμήθεια ἡ, prouidentia, cautio. Thuc. l. 4. & apud Plat. Inuenitur & προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Electra.

Προμηθέομαι, & προμηθοῦμαι. prouideo prouidentiam aut curam ago, prospicio. Plato ἐρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ. Herodot. ἡμεμηθέ ἐμοῦ τε καὶ ἑλφίου. Alex. Aphr. in praefat. probl. φύσει καὶ λόγῳ προμηθούμενος ἐν ὀνείρῳ καὶ φθορᾷ.

Προμηθήσια apud Siculos pronuba Poll.

Ποικιλομήδης, (per syncopen factum ex ποικιλεμήδης) cui sunt ποικιλὰ μήδεα, i. prudentia seu callida consilia. Od. α.

Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat consilia. Eust.

Ψοφομήδης, cui strepitus & crepitus aut sonitus curae sunt: in Epigr.

Composita facta ex Μήδομαι & Μήστωρ.

Δεξιμήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus, bellicosus, epitheton Martis, apud Eurip. in Andromache.

Ἐπιμήδομαι, excogito, vt ὀπιμήδεα δόλον. Od. δ.

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hes.

Συμμήστωρ consiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, vt βληχῶμαι omnium. Quidam exp balare. Praet. med. omnibus etiam tribuitur. Il. δ. Ἀζηχὲς μεμακυῖα ἀκυσάμβοια, ὅπα ἀρνῶν, indefinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod Μηκῶμαι. Tribuitur homini Nicand. in Alexiph. v. 114. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μακίνι, ὅπα μυρία φλύζων.

Μηκάδες, dicuntur capri. Od. ι. & apud Athen. l. 10. & saepe apud Theocr. Tribuitur & aquis apud Eur. in Cyclop.

Μηκασμός, οῦ, ὁ balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκὼ idem quod Μηκασμός.

Μηκάομαι, vide sua serie. Μακὼν, vide in Μῆκος.

ΜΗΚΟΣ, ους, τὸ longitudo, prolixitas. Plato in Tim. ἀνὰ τὰ τοῦ εὐθὺ τῶν ξύστασιν πάλιν διπλοῦν κατὰ μῆκος ἔχοντα. Cic. interpr. hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioscor. l. 2. c. 186. Θλάσπι βοτάνη ἐστὶ φυτὸν τοῖς φύλλοις ὡς δάφνη μῆκος herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic Μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isocrat. in Helen. enc. Item proceritas, apud Homer. Odyss. υ. Μῆκος δ' ἄρ' ἀρτιμὲς ἀγχοῦ. Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. η. & Od. λ. Μήκιστα, longissimè, maximè procul. Xenoph. Pad. 4. Exponitur etiam, tandem, Od. λ.

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate sermonis. Isocrat. in Busir. encom. ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὴν ὑπερβολὴν καὶ δοξολογίαν μηκύνοιεν. Sic apud Thuc. Μηκύνειν τι prolixè disserere de re aliqua.

Μηκεδανὸς, apud poëtas, longus.

Μάκος, Doricè pro Μῆκος: vnde Μάκιστος pro Μήκιστος. Et Μακεδανὸς pro Μηκεδανὸς, pro quo & per syncopen dicitur Μακνὸς. Odyss. π.

Μακρὸς, ὰ, ὸν, longus, prolixus, (factum ex Dorico Μάκος) vt Il. φ.

Μακρὸν ἔγχος, longa hasta. Et Μακρὸς εἶμα, apud Hesiod. 16 ga via. Apud Thuc. λόγος μακρὸς, oratio longa seu prolixa. ¶ Item procerus: vt Μακρὰ δ' ἐνέρθε, & Μακρὸς ἀνὴρ seu Μακρὰ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: vt Μακρὸς βίος apud Soph. & Μακρὰ στυνέθεια, apud Plut. in consol. ad vxorem. Apud Soph. Μακροὶ χρόνοι exp. diuturni, item magni seu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus: vt Μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcibiade. ¶ Item magnus, vel multus: vt apud Aristot. in polit. εἰ μακραὶ οὐσίαι κινοῖεν. Sic τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur etiam altus, i. excelsus: vt Μακρὸς ὄλυμπος & Μακρὰ κύματα, apud eosdem. Item altus, i. profundus: vt φρέατα μακρά, apud eundem.

Adverbialiter interdum ponuntur Μακρὰ pro Μεγάλως, vt Μακρὰ βιβάντες. Il. γ. Sic etiam Μακρὸν: vt Il. γ. Μακρὸν ἀύσας. Item dat. Μακρῷ ῥέον. Plut. multò seu longè facilius. Sic Μακρῷ ἄριστα, apud Plat. de leg. longè praestantissima. Item Μακρὰν, vt Μακρὰν ἀποικίαν, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic Μακρὰν ἀποικίας ἀπῴκουν. Iso crat. qui procul absunt. Et cum verbo motus. Plat. in epist. εἰ μακρὰν ἐλθοίτας ποτε. Et cum gen. vt Μακρὰν τῆς ἐν Δρεπάνῳ ἀποδημίας. Etiam de tempore dictum: vt Μακρὰν χρόνον φράσαι. apud Luc. in salt. Apud eundem: ὡς εἰς μακρὰν, non multo pòst.

Μακρᾶς, longè, prolixè. Aristot. rhet. 3. Μακρόθεν, procul, eminus, in nouo Testam.

Μακρότης, ητος, ἡ longitudo. Plut. de primo frig.

Μακρεύω, longè summouco, vt Μακρεύω σε τῆς πόλεως.

Μάκρωσις, prolongatio, seu in longum eiductio. Polyb.

Μάκιστον pro Μακρότερον (vt βράδιστον pro βραδύτερον vel βραχύτερον) longior, interdum & maior. Xen. ἂν μὴ πολὺ μάκιστον ἐόν ἐστι. Inuenitur & Μακρότερος, apud Aristot. rhet. 3.

Μακών, partic. aor. 2. apud Hom. Od. ε. exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. Μακίω vel Μακέω. Exponitur etiam vociferatus: à Μακάω.

Μάκων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Μῆκος & Μακεύω.

Ἀνδρομήκης, ἐος, ἡ ἡ. virilem altitudinem seu staturam habens, Xen. Hell. 3. Athen. lib. 5.

Ἀπομακύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ἔρα μόνος μὴ λεπτότερον ἐξεργασόμεθα τὸ ἔργον ἀπομακυνόντες πέρα τῆς πιθανοῦ. Apud eundem in Anacharsi. ἀπομακύνειν τὰς λόγους, exp. prolixa ratione vti. (Luc.

Ἀπομακύνομαι, exporrigor, extendor, protendor, producor.

Ἐκμακύνω, elongo, i. in longum extendo vel protrabo.

Ἐπιμάκης, oblongus, vel sublongus. Dioscor. l. 4. c. 65. ὀπίμακες ἔχουσα τὰ κεφάλια. Exponitur etiam, praelongus, item procerus. Herodian.

Ἐπιμάκιστος, idem. Lucian. in somn.

Ἐξεμάκεστος, valde longus. Dionys. de situ orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior.

Εὐμάκης, bene longus, valde longus, praelongus, item procerus.

Ἰσόμακες, (q. d. aequilongus) longitudine par seu proceritate.

Οὐρανομάκης, coelum ita proceritate tangens, se ad coelum extendens. Aristoph. in Nub. Athen. l. 1. & Aristot. rhet. 3.

Παμμάκης, omnino longus, valde longus. Plato de leg.

Παραμάκης, oblongus. (mer. Od. ν.

Περιμάκης, praelongus, valde longus. Hesiod. in asp. & apud Homer. Il. ξ.

Περιμάκιστος, idem, apud Hom. Il. ξ.

Προμάκης, oblongus, praelongus. Theophrast. Exponitur & procerus, apud Synes.

Τανυμάκης, in longum protentus, promissus, prolixus: in Epigr.

Ὑπερμάκης, praelongus, supra modum longus.

Ὑπομάκης, q. d. sublongus, longiusculus, oblongus. Dioscor. l. 7. c. 72.

Ἀμαμάκιστος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Μακρός.

Ἀμφίμακρος, ὁ ἡ ἡ, vtrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab vtraque parte habentis: vt ἠγεμών.

Εὐθύμακρος, rectà in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, praelongus.

ΜΗΚΩΝ, ωνος, ὁ, papaver: nomen & herbae & seminis. Vide Theophr. lib. 9. cap. 13. Dioscor. lib. 4. cap. 65. 66. 67. A Nicandro ἡ μηκὼν dicitur κεφαλωτός, quoniam semen & veluti forum suum in capite ferit. Hom. κάρη etiam appellat. Iliad. β. Eustath. deducit παρὰ τὸ μῆκος, i. à longitudine. ¶ Est etiam excrementum quoddam pinnae & exterorum ostreorum. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 4. Item folliculus & veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum, apud Suid. ex Ælian. & apud Athen. lib. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenae quaedam species, teste Poll. l. 7. c. 29. 27. Μήκωνες οἱ dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. anim. l. 9.

Μηκωνικός, ὴ, ὸν, papavereus, seu qui papaveris est, vt σπερμάτια μηκωνικά, apud Athen. l. 2.

Μηκωνίτης λίθος, gemma papaveta exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucae atrae, sic vocata à copia lactis soporiferi teste Plin. l. 19. c. 8. & Gal. περὶ κρ. τόπων. l. 8. c. 4. Apud Aetium l. 15. Μηκωνίτης dicitur.

Μηκώνιον, ὸ, τὸ, succus papaveris, qui ὄπιον etiam vocatur. Μηκώνιον vocat Hippocr. peplum quem & Μηκωνίτιδα, nominat, inquit Galen. in lex. Hippocr. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primum emittunt. hist. an. l. 7. c. 10.

Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum inuenerit. Etym.

ΜΗΛΕΑ, ας, ἡ, malus, arbor: cuius variae species addito aliquo adiectiuo distinguuntur, vt Μηλέα κυδωνία, cotonea malus ex Creta insula adiecta. Μηλέα Περσική, malus Persica. Sic μηλέα Μηδική, malus Medica, quae & κιτρέα dicitur. Vide Dioscor. l. 1. c. 160. & Theophr. de caus. pl. l. 8.

Μῆλον

Μῆλον, & Doricè μᾶλον. ν, τὸ. malum pomum: fructus quem fert malus. Od. ι. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον ἐπὶ μήλῳ. Theocr. idy. 7. ἀμφὶ πλέονι ἢ μάλα δὲ φίλοις ἄμμιν ἐκυλίνδη. De aliis etiam fructibus ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinē dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Persicum. aut (compositè) malopersicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν seu Περσικὴ. omisso substantivo. Dioscor. l. 1. c. 165. Et Μηδικὸν μῆλον. Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Dioscor. lib. 1. cap. 166. Est & κυδώνιον μῆλον. quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Dioscor. l. 1. c. 161. ¶ Ponitur Μῆλον & pro Μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: vt apud Lat. poma Il. 1. βάλε δ' ἐνὶ δῶμα μακρὰ Λύκιοι μάζιον, ἐξ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Μῆλα metaphoricè vocantur etiam malæ vel potius genæ, teste Pol. quia in modum mali orbiculati exuberant. Sic vsurpatur apud Luc. in magin. & Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur vtpote teretibus, instar mali: vt apud Aristoph. in Lysistr. ¶ Item Μῆλον, oculi præcedentia iam, incuetata, atque adeò aucta vt etiam palpebras excedat: sic dicta à mali similitudine, quòd ita prominet oculus vt malum exertum appareat. ¶ Item Μῆλα, carnes quædam rubræ & teretes sub tonsillis. Poll. l. 2. ¶ Item Μῆλα, labra: vnde verb. διαμηλαίνειν, labra mouere. Poll. ¶ Μῆλον etiam expon. ὕμνος, quòd Μῆλον Veneri sit sacrum. Significat illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theocr. idyl. 6. Βοῦλός τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια. Μάλωνι δ' ὑπέρχεται τὸν αἰτόλον ἀνδρα λαλεῦσα.

Μῆλον, ν, τὸ, ovis, pecus. Od. υ. καλλίστῳ μῆλα νομεύων. Ibid. Ἀρνειὸς γὰρ ἔλων μήλων ἐξ ἄκρις ἀπάντων. Interdum dicitur de capris & de bobus: vt Od. ξ. atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuisse testatur Eust. * In hac signif. à Μήλω seu Μήλομαι originem habere existimatur: quoniam Μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alij Μῆλον appellari putauerunt ἀφ' τὸ μηλεῖν καρπὸν ἐδωδῆς. Varro Μῆλον quasi βῆλον à voce pecudum βῆ dictum esse contendit.

¶ *Derivata à Μῆλον, i. malum.*

Μήλινος, ν, ὁ colorem mali habens, luteus. Item qui est flauo colore. Dioscor. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: quibus & Μήλινος color dici existimatur.

Μηλίνεος οἶνος ὁ idem ac Μήλινος. Nicand. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος. Dioscor. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorē mali vergo, seu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alij, tum colore luteo. Dioscor. l. 2. c. 188. ἄνθος ἔχει μηλίζοντα. flores habet luteos. Idem l. 2. c. 207. τῇ χρόᾳ μηλίζοντα colorem luteum referens.

Μηλιδιῶς, ὁ, malus arbor, quæ μηλέα vsitatiùs dicitur. Theocr. id. 8. Τᾷ δ' ἐπὶ τᾷ βαλανεῦ κόσμος, τᾷ μηλιδὶ μᾶλα. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam asinorum, de quo Aristot. de an. l. 8.

Μηλιώνιος, ὁ ἡ, ὀν. q. d. pomicus siue pomacens.

Μήλων, ωνος ὁ. Hercules cognomento dictus à Melitensibus seu à Thebanis, aut Boeotis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Pol. & Hesych.

Composita.

Ἀγρεῖμηλα, mala sylvestria, quæ & ἄγρια μῆλα: vide Dioscor. l. 1. cap. 164.

Ἀμαμηλὶς, ἰδος, siue ἀμάμηλις, ἰδος, vel ιδος, ἡ, dicitur genus quoddā piri mespili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Eustat. ex Paulan. Vitus & Hippocr. l. 1. de morb. muliebr.

Γλυκύμηλον, siue Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò idyll. 11. Cyclops amasiam suam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud eius schol.

Ἐπιμηλὶς, ἰδος, ἡ mespili arboris quoddam genus, quę foliis malum refert, vt tradit Dioscor. Marcell. Virgil. ἐπιμηλὶς ideo vocari existimat, quòd felicissimè ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. At Gal. l. 6. simpl. pharm. acerbam stirpem esse ait & quasi appellari posse malum sylvestrem. ¶ Est etiam quoddam ἀνίου genus. Athen. ¶ Item ψίρπη, teste Hesych. (167.

Κιδρόμηλα, q. d. cedrina mala: quæ & Περσικὰ μῆλα. Dioscor. l. 1. c.

Κοκκύμηλον, malum quod coccygis vocitant. Latini prunum appellāt. Hipponax, σφόνον οὐχὶ κοκκύμηλον ἐν μιῷ δυῖ. Arbor ἀφ' κοκκυμήλου dicitur κοκκυμηλέα, Latinis prunus: de qua Dioscor. l. 1. c. 176. & Theophr. hist. plant. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur & κοκκύμηλον, teste Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα (*comp.*) pruna agrestia. Dioscor. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de anim.

Ἀποίμηλον, pomum lanugine quadam obductum. Hesych.

Μελίμηλον, ν, τὸ, genus mali. dictum à mellea dulcedine, vel à melleo sapore: alio nomine γλυκύμηλον. Dioscor. l. 1. c. 162.

Ὀρεσμηλίδες seu ὀρεσμηλίδες, poma montana, mala montana seu sylvestria. Theocr. idyl. 5.

Ῥοδόμηλον, ν, τὸ, roseæ genæ. Theocr. id. 24.

Χαμαιδόμηλα, species quædam mali Cydonij. Gal.

Ὑδρόμηλον, ν, τὸ, hydromalum: genus potionis sic dictum à malis cotonei quæ Græci Μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Dioscor. lib. 1. c. 30: Paulus l. 7. c. 15.

Ὑπομήλιος, ον, exp. subluteus.

Ὑπομηλίζω, tum colore in luteum vergente. Dioscor. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet seu delectatur, malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον dicitur ἡ εὐωδία ab odore mali, vulgò camomilla: Vide Dioscor. l. 3. 154. & Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ν, τὸ, malum aureum: genus est cidonij mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Columella, & Plin. l. 15. c. 11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibusdam ἀμαμηλὶς necnon ὀπομηλὶς & ὀπιμηλὶς: de quibus suprà. Sunt (vt refert Athen. qui primi genus credidérint) alij verò malum sylvestrem & montanum intelligunt.

¶ *Derivata ex Μῆλον, i. ovis.*

Μήλειος, ν, ὁ ἡ, ὀν, ovinus seu ovillus.

Μηλωτὴ, propriè ovina pellis: generaliter autē de quavis pellē dicitur, vt tradit Hesych. idémque testatur Etym. & Eustat.

Μηλωτὴς ὁ, ovium pastor.

Μηλάτης, ὁ, ovium pastor. Hesych.

Μηλάδες, ὁ, oves: vnde Μηλάδων ἀποφάσεις, apud Eust.

Μαλλὰς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δεξίμηλος, ν, ὁ ἡ, ὀν, oves excipiens vel suscipiens. Eurip. in Andr.

Εὔμηλος, pulchras oves habens, vel ovibus abundans, ovium fetax seu pecorum, pecorosus Od. ϑ.

Πολύμηλος, multas oves habens. Hesiod. in Erg.

Φυξίμηλα, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne à pecudibus delantur. Vide Plut. in Hellen. quæst.

ΜΗΛΗ, ης, ἡ, specillum: ferrum enim chirurgicum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur: vt apud Hippocr. μύλη πλατεῖα, & μύλης τὸ πλατύς, & μύλη διαστεμωτὴς, & μύλη ἐξωτὶς. idem Μύλη ἰσχυρὴ, specillum vulnerarium, quo in vulneribus vti solent chirurgi. & πυρὴν τῆς μύλης, nucleus specilli.

Μηλέω, ῶ. specillum demitto in seu specilli dimissione pertento. Hippocr. de morb. l. 1. ἢν μηλέωσι κεφαλὴν μὴ γνώσεται εἰ τὸ ὀστέον κατέαγε. specillum in caput dimittendo explorandi causa. Item lanas quæ tinguntur spatha seu rudicula deprimo in ahenum. Hesych.

Μηλωφόρα, coloramenta quibus panni immergunturi. Hesych. Sic à quibusdam vocatur etiam vitis alba. Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt. & l. 6. c. 10.

Μηλωτὶς, ἰδος, ἡ specillū auriculariū. Gal. l. 3. περὶ κρίσεως.

Μήλωσις specilli demissio seu pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso. Hippocr. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀγκιρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἄγκιστρον apud Hippocr.

Ἀκυρομήλη, pro ἀκυρίωμμηλη apud Hip. specillū quod nucleū, i. acumen nō habet, hoc est Μηλωτὶς siue auriculariū specillū.

Καταμηλόω, ῶ. specillo demisso agito vel exploro. apud Pol. exp.

Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens. Gal. περὶ κρίσεως, l. 1. c. 8.

Μηλιν, μῆλον &c. vide in Μηλέα.

Μηλολόνθη & μηλόνθη, in comp. ex λόνθη.

ΜΗΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: insula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiusdem nominis.

Μήλιος, Melius ex Melo oriundus. Apud Aristoph. Μήλιος λιμός, Melia fames, pro maxima, quia talis olim Melum pressisse dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cinerilij, vt Eretria. vide Dioscor. l. 5. c. 180.

Μηλιάς, idem quod μηλέα. Theophr. in lib. de lapid.

Μηλίς, idem quod μηλέα γῆ, apud Plut. de discern. am. ab adul.

ΜΗΝ, particula per se posita interdum particulæ μὲν in altera orationis parte respondet, accipiturque sæpius apud Plat. pro δέ. Interdum significat, tamen. præcedente itidem particula μὲν apud Plat. ep. 7. & apud Xen. μέν plerisque aliis particulis subiungitur. Ἀλλὰ μέν, atqui, at verò in affirmatione. Item in principio orationis, enimverò. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Τοιμέν, verò & potiò. Ἦ μέν certè quidem, equidem, profectò. Frequentissimum vium in iureiurando habet. Καὶ μέν, item quin etiam. Καὶ μέν δὴ, imò, enimverò, sed enim. Οὐ μέν non tamen, nec tamen, nec verò, vel verùm non, sed non, &c. Doricè μάν pro μέν dicitur, frequentissimè, apud poetas, & præsertim Theocr.

ΜΗΝ, ωὸς ὁ, mēsis. Ὀλ. λ. Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνες τε καὶ ἡμέρας ἐξετελέοντο Od. τ. — ἐλθόντος δ' ἐνιαυτοῦ, ἐνθάδ' ὀδυσσεὺς Τῷ δὲ φίνεκος μηνὸς ἢ δ' ἱστάμενος, sub finē huius mensis & initiū frequēt. Plut. in Alcib. δέκα μηνῶν κοινῇ συμπλεῖν αὐτῷ, decem mēsibus vel

spacio decem mēsium. Thuc. l. 2. Πυθοδώρᾳ ἔτι δύο μηνῶν ἄρχοντος Ἀθηναίοις Μηνῶν dicuntur etiam menses, i. menstrua. Pro Μηνὶ Doricè dicitur Μάν. Aeolicè Μῆς. Il. τ. & apud Hesio. in Erg. Μῆς γὰρ καλεῦσιν ἄνοι. Quidā à Μείω deducūt, i. à luna quia olim mēses iuxta lunæ cursū distributi erant.

Μηνιαῖος, α, ον, menstruus, vt Μηνιαῖα καθαρσις, apud Alex. Aphr.

Composita ex Μείω mensis.

Ἀλτιμήνιος, siue ἀλτομήνιος, ον ὁ ἡ ἡ, exterricineus, natus antè completos menses, non assequens iustum mensium tempus. Il. τ. ἡ ἀλτίμηνον ἐόντα.

Δεκάμηνος, qui decem mensium est: vt Ἡρακλῆς δεκάμηνος, apud Theocr. id. 25. Δεκαμηνιαῖος, decimum mensem agens vel decem menses complens. Plut. in Num. δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δυώδεκαμος, qui duodecim mensiū est, vt δυωδεκάμηνος χρόνος. Δυωδεκάμηνος, pro eodem, vt δυωδεκάμηνος παῖς. Hesiodo, puer duodecim mensium.

Δίμηνος, qui duorum mensium est, bimestris. Item ἡ δίμηνος, bimestre temporis spacium.

Διχόμηνος, in duas partes mensem secans.

Διχομηνία, dimidia mensis pars. dimidiatus mensis. Plut. in Dion. ἡ σελήνη δ' διχομηνίαν ἤγει, luna dimidiatum mensem efficiebat, hoc est, pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα. dicitur quæ mensem in duas æquales partes secat.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti mensium est: in Epigr.

Ἑξάμηνος, qui sex mēsium est. idem cum ἑξαμηνιαῖος. Et ἑξάμηνος, ὁ, semestre spacium. Polyb.

Ἔμμηνος, menstruus qui intra mensem fit, menstruo spatio durans: vt ἔργον ἔμμηνον apud Plat. l. 12. de rep. Et ἔμμηνος χρόνος, menstruum tempus. Item menstruus, qui vertente mense fit: singulis mensibus recurrens, vt ἔμμηνα ἱερά. apud Suid. Et ἔμμηνοι δίαιτα, apud eundem. Item ἔμμηνοι καθαρσεις, apud medicos, purgationes menstruę, quæ etiam ἐμμήνια & ἐμμηνία, appellantur, apud Dioſc. l. 3. c. 4. & 36.

Ἐννάμηνος, qui nouem mensium est.

Ἑξάμηνος, qui sex mensium est, semestris. Aristot. polit. 4. ἑξάμηνος ἀρχή. Item ὁ ἑξάμηνος, sex menses, semestre tempus. Xenoph. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος, pro ἑξάμηνος χρόνος: vt apud Xenodo. πλὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, sex menses dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, semestre spacium.

Ἐπιμήνιος, menstruus, qui singulis mensibus fit, aut vertente mense recurrens. Sic ἐμμήνιον ἅμα γυναικῶν. Dioſc. l. 1 cap. 97. Item ἐπιμήνια ἱερά, menstrua sacra seu sacrificia de quibus Herodot. l. 8.

Ἑπτάμηνος, qui septem mensium est. Et τὸ ἑπτάμηνον, ἔμβρυον, partus seu fœtus septem mensium.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens, vel qui septimo mense in lucem est editus.

Καθαρμήνιος, menstruus: vt καθαρμήνιον αἷμα apud Aristot. frequentius absolutè dicit καθαρμήνιον & καθαρμήνια. apud Aristot. & Al. Aphr.

Καθαρμηνιός, ὁ ἡ ὁ, menstrualis, menstruus, vt καθαρμηνιός φόρος, menstruum excrementum.

Νεομηνία, nouum mensis, aut prima dies mensis, calendæ. Vide & compos. ex Μείω.

Ἱερομηνία, dies mensis, in qua festum aliquod celebratur, vel sacra stata aliquo mense, aut etiam generaliter, pro die festo. Herodian. l. 1. Reperitur & ἱερομηνία plural. apud Thuc. l. 5.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est Arist. hist. an. l. 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octauum mensem agens, vel octauo mense natus, vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Παμμήνος, per omnes menses duraus, qui perpetuis volutur mensibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinque mensium est, pro quo dicitur & πεντάμηνος, vt refert Etymol.

Τετράμηνος, qui quatuor mensium est. Et τὸ τετράμηνον, quod quatuor mensium est, vel spatium quatuor mensium.

Τριακοντάμηνος, qui est triginta mensium. Arist. hist. an. l. 6. c. 23.

Τρίμηνος, qui trium mensium est, trimestris, vt τρίμηνοι πυροί, apud Hesych. Item τρίμηνον, trimestre temporis spatium.

Τριμηνίος, dici videtur etiam qui singulis mensibus fit, tertio quoque mense.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit, vt τριμηνιαῖοι πυροί, triticum tertio mense maturescens. Dioſc. l. 2.

Τριτόμηνος, ἡ ὁ, ὁ, tertia mensis dies. Suid.

Μὴν ΗΝ, ος, ὁ, luna. Il. ψ. Λάμπε δὲ μὴν ἐπὶ νύκτα φαεσίμβροτον εὐτε μάλιστα. Dicitur Μείων σεμνός vel σεμνοειδής, quod nonnulli interlunio vocant, alij lunam intermenstruū. Vide Σελήνη. Capitur etiam pro Μηνίσκος, apud Aristoph. in auibus vt tradit schol. * Μείν, Hebrææ linguæ periti deriuatum aiunt à manach, quod computare significat, vnde & nomen Arabicum almanach ortum tradunt. Etym. vt τὸ deduci posse scribit Νῦν ἢ μὴ μένον ἐν τῷ αὐτῷ. quòd non in eodem statu permaneat.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Aristophani Μηνίσκοι sunt vmbellæ lunatę quæ in statuarum capitibus solēt poni, ne ab auibus cōspurcentur vt scribit eius schol. in auibus. In qua signif. idem Μείων vsurpat. Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. l. 3. Ab Aristotele autem in probl. Μηνίσκοι dicuntur lunati splendores, seu lunatæ species. Hesych. Μηνίσκοι sunt etiam membranæ tenues: item monilia & torques, ornamenta collaria.

Μηνὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διχόμηνος, ον ὁ ἡ ἡ, diuisam & dimidiatam lunam habens. Alex. l. 1. probl. Alij accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & διχόμην.

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ, vel defectus lunæ: Apud Suid. ab Hesychio esse dicitur cùm absconsa fuerit luna.

Κακόμηνος, aduersa luna natus, infelix. Hesych.

Νεόμηνος, ον ὁ ἡ ἡ dicitur luna cum noua est. Aratus in phænom.

Νεομηνία, noua luna, vel nouus mensis. Herodot. κατὰ πᾶσας νεομηνίας, singulis calendis. Pro νεομηνία, dicitur etiam Νομηνία facta contractione. Plut. in probl. Rom. Apud Tuc. l. 2. νομηνία καὶ σελήνη, noua luna.

Νομμῆνια ἄρτοι, panes qui tempore lunæ fiebant, diis in sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νομηνιασταί, dicti sunt qui νομηνίᾳ rem diuinam faciebant, seu qui νομηνίαν diis sacram celebrabant, apud Athen. l. 2.

Σκοτόμηνος, ον, ὁ, tenebrosa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eodem dicitur σκοτομηνία νύξ. Od. ξ. Νύξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακή, σκοτόμηνος.

Σκοτόμηνος, ον, nox, caligo nocturna. Doricum esse factum ex Μείν pro Μὴν tradit Eust. Vide & in comp. Μείνομαι.

ΜΗΝΙΣ, ιγος ἡ, membrana: & peculiariter ea quæ cerebrum foris intelligit Alex. Aphr. probl. 1. ἐκπορεύεται τῶν μηνίγγων τῶν ἐγκεφάλων. Sic Aristot. hist. an. lib 3. Μηνίγξ ἐστὶ τῶν ἐγκεφάλου. ¶ Item sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat, atque ebulliat Hesy.

ΜΗΝΙΣ, ιος ἡ, ira permanens, ὀργὴ διήνεκες. (*nam à μένω deduci putatur) ira memor, odium. Il. α. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur simpliciter pro ira, χόλος. apud Hom.

Μίνυθα, iram exerceo, odium exerceo, vel simultatem. Il. α. Αὐτὰρ ὁ μίνυθ' ἑκάεργος ἑκηβόλος ἀμφὶ γυναικὸς. Plut. de sera numinis vindicta. ἐν ᾗ τοῦτο λέγεται τὸ θεῖον μινύθειν αὐτοῖς. Syn. ἀντὶ τοῦ ἐμάχετο. Item irascor. Il. Μίνυθ' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μινύειν. apud Hippoc. Gal. exp. ἐδίειν καὶ μασᾶσθαι, mandere seu masticare.

Μεμινυθότως, iracundè, indignabundè. Pla. in ep. ad Dion. ἀπεκρίνω μεμινυθότως καὶ ἀθεμίστως εἰς ἐμέ.

Μινυθμός, ὁ ira diuina, seu odium diuinum aduersus eos qui deliquerunt Homerus vtitur & pro Μῆνις. (Luc.

Μίνυμα, ατος, τὸ idem quod Μινυθμός. Od. λ. & Il. θ. Pausin Μινύθω, ῶ idem quod Μηνίω. Atticum esse tradit Eust.

Composita.

Ἀμήνιτος, ον ὁ ἡ ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸν θεὸν δ' μόλις φυλάττει καὶ ἀμήνιτον.

Ἀμήνιτος, sine ira, animo ab ira vacuo & libero. Plut. περὶ πολυφιλ.

Ἀντιμινύω, vicissim irascor, irascor ob illatam iniuriam. Suid.

Ἀπομινύω, iram depono, irasci desino, apud Hom. vt docet Eustath. item pro simplici μινύω, irascor, vt Il. ζ. Κεῖν' ἀπομινύθω Ἀγαμέμνονος.

Βαρύμηνις, cuius grauis ira est, ægrè placabilis: dicitur à poetis de Medea. Dicitur & ἐπὶ βαρύμηνις, epigr. l. 4. Philo χαλεπὸς καὶ βαρὺ Μηνίς καὶ ἀπαιρέτατος πρὸς ὀργήν. Ponitur & τὸ βαρύμηνι substantiuè pro graui ira seu acerbo odio & vis placabili, apud Phil. de vita M. l. 1. (idy. 25.

Βαρυμήνιος, idē. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theocr.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χόλος δ' δύσμηνις, q. d. ira cum graui odio.

Ἐκμινύω, ira excandesco, indignor. Hesyc.

Θεομηνία, ira diuina, ira Dei seu Deorum. Eust. in Ilia. α.

Ταχύμηνις, cuius subita est ira & repentina, qui subitò ad iram prouocatur, iracundus, in Epigr.

ΜΗΝΥΩ, F. ύσω, indico, significo, nūtio, certiorem facio. Plut. in symp. sept. sap. εἶτα ἡ θεῶν κυβερνήτης λάβρα πνεύματα μηνύουσα, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. Μηνύοντος δὲ τοῦ συμβόλου τοῦ θεοῦ. Deo significante. Plat. in Phædr. ὡς ἐμφανοῦν τοῖς μεγίστοις ἡμῖν λόγοις, declarauit.

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. l. 6. Itē indiciū, signū. Phil.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, significatio. Plut. de Soc. Arim.

Μηνυτής, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8. Μηνυτὴρ. poet. pro eodē.

Μήνυτρον, ου, τὸ, indicij præmium, præmium quod datur iudici. Plut. de def. orac.

Composita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.

Κατεμηνύω, indico, significo, patefio. Plu. κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν.

Προ-

Προμαντεύω, antè indico, prænuntio. Chrysost. in lib. de sacerdotio, προμαντεύειν πόλεμον.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ. ου, ὁ, funiculus. Alex. Aphr. ἡ θαλάσσια νάρκη ἅμα τῇ μηρίνθῳ τὸ σῶμα τείνει, per funiculum piscatorium piscatoris corpori torporem immittit. Sic & in Epigr. pro funiculo piscatorio posito legitur. Et Iliad. φ. ἐκ δ' ἑρμῖνα πίλασσε. Ἀστὴρ μηρίνθῳ δ' ἔσσετο ποδὶ ὀξύ, tenui funiculo.

Σμήριγξ, ιγγος, ἡ, Μήριγξ, Plat. de leg. l. 1. Ἰδοῦ τὰ παθήματα τοῦ ἐμφυτεύσαντός τινες ὑπόνοιαι σφόδρα τι ἡμᾶς καὶ ἀλλήλους ἀνθέλκουσιν.

ΜΗΡΟΣ. οῦ, ὁ, femur, femè. Sunt qui exponant etiam, crus. Od. κ. Τίφθε δὲ, ἐγὼ ξίφεϊ ἐξ ὀξὺ ἱρευσάμην, ἀμφὶ μηρῷ Il. ψ. Μηρὰ πολὺν ἐξ ὤμου. Sic & apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. 7. ἐπαίοντες τὸν μηρόν. Sic appellatur & os quod insertum acetabulo in genu desinit, hinc Μηρὸς ἀμφιαρθρωτός. Aristot. vtrinque quasi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροί & μηρά, apud poëtas per metaplasmum. * Grammatici deducunt à Μέρος vel Μόρος, quòd inde corpus velut diuidi incipiat.

Μηριαῖος, α, ον, ad femur sive femora pertinens, q. d. femoralis: vt μηριαῖα ὀστᾶ, ossa femoralia, apud Schol. Hom.

Μηρός, ὁ, idem quod Μορός, f. mur: vnde Μηρὸν κακόν, sæpe apud Hom. & Hesiod.

Composita.

Διαμηρίζω, f. mora didico. Item femoribus diducti ineo: dicitúrque & de fœminis & de maribus. Ita ille Hesych. Aristoph. in ambos. Ἐγὼ διεμηρισάμην ἐν αὐτῷ οὐδέν.

Διαμηρισμός, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus seu interfemoralis congressus Plut. sym. 3. probl. 7.

Εὐμηρος, ος, qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa, vel idem cum καλλίμηρος. Poll. lib. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus. Poll. l. 2. (femora.

Μεσόμηρον, q. d. interfemina: speciem quod est inter femina seu

Παραμήρια, interiæ femoris partes fœmina. Poll. l. 2.

Παραμηρεῖς, ἁ, pro eodem. Idem ibid.

Παραμηρίδια, (sub. ὅπλα) arma quæ equorum Μηρεῖς apteantur ad regendum hanc partem. Xen. pæd. 6. Exponitur & generalius, femoralia sive fœminum tegumenta & arma: item feminalia seu femoralia.

Συμμηρος, qui est contractis fœmoribus, in Hippiatris.

Φαινομηρίς, ίδος, ἡ, quæ fœmora ostendit. Φαινομηρίδες sive Φαινομηρίδες, dictæ fœminæ Lacænæ mulieres, quod incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

ΜΗΡΥΩ. f. ύσω, revolvo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. Μηρύσαντες. Gal. exp. convolutis metaphoram esse dicens ἀπὸ τῆς μηρυσμῶν ἐστιν.

Μηρύομαι, revolvor, glomeror. Item filum deduco & agglomero. Vtimur & pro texere seu intexere, apud Hesiod. in eog. Στήμονα δ' ἐν παύρῳ πολλὴν ἕνεκα μηρύσασθαι, in paucio stamine multam tramam intexere.

Μήρυμα, τος, dicitur τὸ κλῶσμα, filum seu flamen quod digitis è colo deductum, & fusi circumactione recollectum agglomeratúmque est idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. Μηρύματα λίθων μαλακὰ καὶ νεοκλώστου, lapides molles qui in fila seu flamina deduci possent. Pro eodem reperitur & Μήρυσμα, apud Hesych. & Μήρυγμα, apud eundem itémque apud Poll. l. 7. cap. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160.

Μηρυκάομαι, μηρυκίζω, μηρυκάσομαι propriè significant, cibum tam antè manium & deglutitum veluti revolvo ac rursum mando, rumino. Primo vtitur Etymol. In Hippiatr. legitur Μηρυκόμαι. Secundo vtitur. Aristot. hist. an. l. vlt. Tertio Basil.

Μηρυκισμός, ὁ, ruminatio. Basil. & Greg.

Composita.

Ἀμήριστος, ον, ὁ, ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, seu imperfectus. Apoll. Arg. l. 2. ἠέρας ἀμήριστον ἐς οὐλόν ἐκάνω.

Ἀναμηρύομαι, fila dilapsa seu fluentia filo circumacto recolligo, seu filo circumacto retraho & reuoco. Plut. de solert. anim. ἐνδίδωσι δ' ἀκεῖν καὶ ἀναμηρύει τὴν λαβυρινθῶδη.

Ἀνεκμηρύομαι, idem quod Μηρύομαι, rumino, remando, apud Luc. ἀνεκμηρυόμενος τὴν μνήμην τῶν ἐνθυμημάτων.

Ἐπιμηρύομαι, euoluo, vel explico. & metaph. extraho, seu educo: vt apud Suid. ἐπιμηρυόμενος τὴν δ' ἐκ τῆς δυσχερείας κατεσκεύασεν ἐνθύμησιν.

Εὐμήρυτος, ἐκεῖνα, aptus ad nendum facilis. Luc.

Μήστωρ, vide in Μέδω. Μήτις, in Μέ.

ΜΗΤΗΡ. ἐρος & τρὸς, ἡ, fœmininè ὁ, mater. Il. ζ. κλῦθί μοι, πότνια μῆτερ, Demosth. contra Mid. ἐν μὲν γὰρ τῷ ἀληθῶς μήτηρ ἐστὶ τεκοῦσα μόνον. Et ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. & Xen. matris frater, i. avunculus. Dicitur etiã de brutis animantibus, quæ fœtum ediderunt, Od. λ. de vitulis, ἀδ' ἐπὶ μυκηθμῷ ἀμφιθέουσι μητέρες. Sic & Xen. in Cynegetic. ¶ Impropriè quoque & metaphor. dicitur vt epigr. lib. 2. in fures, τὴν ἀπὸ νεμεθίου δόλῳ μητέρ' ἄρτι θαλάσσης emergentè è mari parte Venerem. Isoc. in Pan. Μόνους γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τῶν αὐτῶν τρόπον καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλοῦσι πρεσβύτιδα. Hesiod. sub finem dicit ἡμέρας quas appellat Μήτηρας, i. beneignas, quib. opponit Μάστορας, quæ nouercatim modo infestæ sunt & noxiæ. * Deducit à Μαιόω, i. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœtum vicissim quæratur. Μητέρα, ας, ἡ, mater, item φρόνιμον Hesychio.

Μητέρα, ας, ἡ, materius: ex Epigr.

Μητρικός, ή, ό, materius. Poll. Μητρικὴ ἐλεγεία.

Μητρῷος, α, ον, materius. Xenoph. in Cyneg. ἐκ τῶν πατρῴων καὶ τῶν μητρῴων θεῶν. Et Μητρῷα εἰς ἔτος, apud Poll. ¶ Μητρῷον χωρίον dicitur matrix seu vulva. Neut. gen. Μητρῷον dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. lib. 9.

Μητρῳακός, ή, ό, vt Μήτρωα καὶ ἀφ' ἁγνείας, purificationes quæ in sacris Cybelæis fiebant.

Μήτρως, & Μάτρως, Doricè, avunculus maternus. Il. ξ. πατρὸς ἑοῦ φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri suo erat avunculus maternus. Pro eodem dicitur Μητρώιος & Μητρώϊος. Poll. l. 3.

Μητρίς, ίδος, ἡ, sc. πόλις, materna civitas, seu patria matris, civitas ex qua mater alicuius oriunda est. Cretense hoc vocabulum esse testatur Plut. in l. an. seni capess. res pub. & Synes. ep. 94.

Μητρόθεν, à matre, ex parte matris. Herodot. & Plut. in Per.

Μητρῴζω, f. ῴσω, sacra matris deûm peragò, vel stipem ei cogo. Poll. lib. 3. cap. 2.

Μητρυιά, ἡ, nouerca. Il. ι. Γνωτὸν μητρυιῆς ἐκφεύγοντ' Ἡσίοδος, ἡμιφαὴς quasdam metaph. dicit Μητρυιάς.

Μητρυιός, per iocum dicitur vitricus. Eustath. ex Theopompo, & aliis comicis.

Μητρυιώδης, ος, ον, ὁ, ἡ, nouercalis. Plut. in præc. cõuub. de noua nupta. ἐπιστρέφεται τὴν καινὴν μητρυιώδης, nouercalè animũ.

Μήτρα, ἡ, matris, vterus. Luc. τὸ δὲ τῶν μήτρας τῶν ἐμβρύων πλατεῖαν. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulua suilla numerata quõdam in delitiis. Plut. sym. l. 8. probl. 9. ¶ A Galeno in lex. Hipp. Μήτρα exponitur καλουμένη ὀλίγον τι ἀνωτέρω τῆς ἑνὸς ἑκάστου ὀρχεῶνος. ¶ Μήτρα in arboribus dicitur medulla, sive vitalis anima. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4. & l. 5. c. 4. Cerealibus quoque Μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. lib. 4. de caus. pl. cap. 12. ¶ Item mater, vespertum quoddam genus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 14.

Composita ac primùm ex Μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, matrè nõ habẽs. Sic Christus quã Deus est, dicit ἀμήτωρ, quã homo, ἀπάτωρ. Pro ἀνεπιμήτωρ tumi dicitur, apud Soph. in Electr. Doricè verò pro ἀμήτωρ dicitur ἀμάτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, fratres ex diuersa matre, apud Aeschyl. & Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr.

Δημήτηρ, τερος, & contract. τρός, ἡ, & Δαμάτηρ, ατος, ἡ, Ceres, dicta quasi γῆ μήτηρ, dea frugum. Homer. in hymn. Orph. in hymn. Herodot. Δὶ μητρὸς καρπῶν. ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, vt apud Oppian. Τῷ ἐμὲ δ' ἀνθρώπων μεταγιγνώσκοντα id est, panis. (dęGi.

Δημήτριος, ον, ὁ, cerealis: vt Δημήτριος καρπός, & Δημητρίου καρπός, & Δημητριακός, idem quod Δημήτριος, vt Δημητριακὸς καρπός, apud Alex. Aphr. cereales fruges.

Δημήτρειος, ον, ὁ, Cereris lucus. Bas.

Δημάτωρ, bimater: epiheton Dionysij seu Bacchi, apud Diodor. lib. 3. Et Δίμάτωρ, Doricè pro eodem.

Δυσμήτωρ, ορος, ἡ, mala mater, aut infesta mater. Odyss. ξ. Μήτηρ ἐμὴ δ' ἐν μέλεσι δυσμενὴς θυμὸν ἔχουσα, Τῷ δὲ τε παῖς γενεῦ.

Ἑτερομήτωρ, idem quod ἀμφιμήτωρ. (ζιαs

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit, in Epigr.

Μεγαλεμήτωρ, auia. Hes.

Μηρεμήτωρ, matris mater, i. auia materna. Poll. ex Pind.

Μιαιμήτωρ, cui sola mater superest. Hes.

Μυιαμήτωρ, muscarum mater. Aeschyl.

Ὁμαιμήτωρ, & ὁμοιμήτριος, eadem matre natus, vterinus frater.

Παλαιμήτωρ, antiqua parens, prisca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium parens, omnium mater, omniparens. Νόμε πάμμητορ πόσμου ζωοῖσι.

Παμμήτειρα, idem. Hom.

Πατρομήτωρ, matris pater, auus maternus.

Πρωμήτωρ, idem. Hes.

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Composita ex Μήτηρ.

Ἀμφιμήτριος, ον, ὁ, ἡ, qui eiusdem matricem est. Apud Hippocr. lib. 2. epidem. ἀμφιμήτριον ἐστιν, signum quod affectionem vulvæ significatum est. Ἀμφιμήτριον dicitur fundum navis, carina. Poll. l. 1.

Ἐμμήτρος, ον, ὁ, ἡ, medullam in se habens, cui medulla inest, vt ἐμμήτρα ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομήτραι, echinometræ, seu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 5. (Clearcho Poll. l. 2.

Νεῦρομήτρα, ας, ἡ, nervorum matrix, seu mater. Athen. lib. 9. ex

Ὀρνιθομήτωρ

Ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix. Aristoph. in Aub. Est etiam coturnix maxima. Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Περιμήτρη, & ἐξίμητρος, medulla cinctus, medulla refertus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. [an. l. 5. c. 30.

Τettιγομήτρα, cicada matrix, seu cicadarum mater. Aristot. hist.

-ΜΗΤΙΣ. ιδος ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapiẽtia: vt ἀμείνων μῆτις, & ἄριστα μῆτις, & λυσιλὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundẽ dicitur & Μῆτιν φράζεσθαι: atẽ metaphoricè Μῆτιν ὑφαίνειν, & Μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio: vt quum δόλοι & Μῆτις coniunguntur: itidem apud Homer. Etymol. deriuat à Μάδω (pro quo vsurpatur potius Μάδομαι) vnde Μῶνος, & per mutationem literæ σ in τ. μῆτις.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans cui multum est consilij: vt Ζεὺς μητιόεις, apud Hesiod. in Erg. At Μητιόεντα φάρμακα, Od. δ. quæ magno consilio & prudentia sunt confecta.

Μητιέτης, ου, ὁ, consilius, prudens: vel consiliarius: consultor: epitheton Iouis, passim apud Hom. &c.

Μητιάω, consilia agito, consulto, delibero. Iliad. ε. Βουλεύω ἠδ' ἐνὶ θυμῷ ἐμῷ καὶ μητιόωντι. Exponitur etiam, consulo, molior rem quampiam, vt Odyss. ζ. Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσι. Sic & Iliad. σ.

Μηδόομαι, idẽ. Il. χ. Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ ἠδ' μηδόασθε.

Μητίομαι, vel Μητιόομαι, consilia agito, consulto, Il. ι. νῦν ἐμὲ κεῖνοι Πλείονα ἴδμεν ὀπίσσω ἐπιστάμενοι μητιόωμεν. Il. ο. Αὐτὰρ ἐγὼ θανάτου μητιόωμαι, exp. afferam moitem. Il. γ. Μέστορ δ' ἀμφοτέρων μητιόωμαι ἔχθεα λυγρά, exp. cõcitabo inimicitias. Exponitur & efficio. Od. μ. Οἱ δ' ἄλλοι μέγα ἔργον ἐμητιόωντο μάλιστα, magnum opus deliberatione præmissa agressi sunt seu effecerunt.

Μήτιμα, consilium. Hesych.

Μήτων, ονος, τὸ idem quod Μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγκυλόμητις, ιος ὁ, vel ἡ, qui obliqua agitat consilia, ideóque vafer, versutus: vt Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, apud Hesiod. in Erg. Et ἀγκυλόμητις λυκάων, & γαμψὴ apud Nonn.

Ἀγλαομήτης, & ἀγλαόμητις, consilio clarus.

Ἀγλαομητία, præclarum & illustre consilium. Hesych.

Δολόμητις, varium consilium habens: & *per hoc* vafer, astutus. Hesiod. in Theog.

Ἀιεσυμήτης, cuius consilia sunt alta & sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Æschyl.

Ἀβέβητόμητις, cuius consilia non intereũt, sed immota permanẽt.

Διχόμητις ὅρις, contentio duplicis consilij, anceps & dubia.

Δολομήτης, vel δολόμητις, cuius dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. α. & γ. & Od. λ.

Δύσμητις & δυσμήτης, mala meditans & machinans. Suid. & Hes.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilij.

Εὔμητις & εὐμήτης, bono consilio instructus prudens. Epigr.

Θεόμητις, diuina sapiens, diuina consulens. Nonn.

Θεομητέω, diuina sapio, diuino spiritu agor. Hesych.

Θρασύμητις & θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακόμητις & κακεμήτης, qui malo consilio vtitur, cuius mala sunt consilia. Eurip. in Oreste.

Κλυτόμητις & κλυτεμήτης, inclytus consilio & prudentia: in anthol. epigr. & Hom. hymno in Vulcan.

Λεπτόμητις, exp. prudens consilium. Hesych. verò exp. δασεῖαν ψυχήν, i. animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet. Idem tamen λεπτεόμητιν, apud Homer. exp. pectus inualidum ad capienda consilia.

Μειλιχόμητις, cuius blanda & mitia sunt consilia: seu miti & placido ingenio præditus. Hes.

Πεκιλόμητις & ποικιλομήτης, idem quod αἰολομήτης, varia & multiplicia habens consilia versipellis &c. Od. γ. & ν.

Πολύμητις & πολυμήτης, abundans consilio & prudentia: epitheton Vlyssis, passim apud Hom.

Συμμητιάω Dat. cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare. [liberat. Nonn.

Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui citò de-

Ὑστερόμητις & ὑστεμόμητις, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ, ἡς, ἡ, artificium seu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars solertia. Item machina fabrica, in meraph. signif. Aristoph. in vesp. Ἀλλὰ χαμαὶ δεῦρο μηχανῇ ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. lib. 2. τὸν μηχανῇ διαφεύγοντα τιμᾶν ἐθέλειν, &c. qui fieri potest, vt quis velit iustitiæ honorem habere, vel quid causæ est, cur quis velit? Idem in symp. πολλοὺς μηχανᾶς. struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. lib. 2. ἅμα ἦρ τῇ χώρᾳ καὶ τοῖς μηχανᾶς φρουροῦντες τὴν πόλιν. Et generaliter pro machina: vt in prouerbio. δεῖ τοῦ μηχανᾶς, de quo vide Erasm.

Μηχανικός, mechanicus, qui fabricandarum machinarum est peritus. Et Μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. & Heron. Generaliter autem Μηχανικὸς dicitur opifex eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, struo. Od. σ. Οἷ ἔρδεν μυρίας ἀλφεσίβοιαν μηχανόωντες.

Μηχανάομαι, idem. Od. π. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανάουν. Od. δ. Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' ἀνδρὶ μηχανάῳντο. Ilos in Hel. encom. Ἀλλ' ἄρ' μηχανόωντο λόγον, cõmentiri mendacia. Herodo. Μηχανάομαί σφι αἴνιβα πάντα, illis omnia cõmoda procuro. Μηχανῶσθαι γέλωτα, risũ mouere. Xẽ. ¶ Itẽ passiuè, arte mechanica fio. Athen. ἡ δ' ἑτέρα τῶν εἰς τὰς διαβάσεις ὑπερμεγέθεις εἰσίσταμεν μεμηχανῆσθ transitus alter erat arte machanica factus.

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. & Dem. Itẽ metaph. sicut & Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur, & commentum artificium.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator. Μηχανητικός, ῆ, ὁ, machinandi seu machinas fabricandi peritus præditus. Item solers, excogitator. Xenoph.

Μηχανώτης, idem quod μηχανητὴς Hom. hymno in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum Μηχανὴ, artificium, consilium, cõmentum, remedium. Eurip. in Androm. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαι μ' ἀνιᾷ; cum dolus. Od. ᾧ δ' ἐν τε μῆχος ἀρίζηλοι δυνάμεθα πολιῷ χείρονες ἐόντες. Sic epigra. l. 2. Λυτήμαρ τόδε μῆχος ἐπιφράζου. Μῆχαρ, idem quod Μῆχος, ex εος factum sicut δέλεαρ fit à δέλεας. Aeschyl. in suppl. Expon. etiam, conamen, apud Lycop.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri nouit, simplex, minimè solers. Demosth. in epitaph. Xen. præd. 7. Et ἀμήχανος γυνὴ, minimè cauta. Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia & commenta superans. Il. π. & κ. Ἀμήχανα ἔνοπτα, somnia quorum interpretationẽ nemo excogitare potest. Od. Ἀμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia. Il. λ. Ἀμήχανος, dicitur etiam cuius magnitudo & præstantia nulla arte aut solertia inuenirì & æstimari potest: vt ἀμήχανος, ὄλβος ἀρετῆς, inæstimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impossibile. apud Chrysost. ¶ Item Ἀμήχανος, pro κακομήχανος, machinator malorum. Il. ο.

Ἀμηχανής, ὁ, ἡ, consilij & mentis inops. Dionys. Halyc.

Ἀμηχάνως, impossibiliter.

Ἀμηχανία, mentis & consilij inopia, status hominis attoniti & stupefacti. Od. ι. Item difficultas & angustiæ rerum. Hesiod. in Erg.

Ἀμηχανέω, sum inops consilij & mentis, anxius sum, hæsito. Xenoph. præd. 2. δεῖται πάντες τῶν ἀεὶ ἀμηχανούντων βουλεύειν. Thuc. ἀμηχανεῖν τῷ anxius & perplexus hæreo in hac re. Eurip. τί σ' ἀμηχανεῖς ἔχει; quid te anxium reddit? Item non possum, vt ἀμηχανῶν λύσαι.

Ἀναμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis opponо aut fraudes fraudibus.

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur. Aristot. hist. an. l. 9.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda & victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διαμηχανάομαι, summo studio machinor vel molior. Plato epistol. 7. διαμηχανώμεθα τίνα τρόπον ἀνασωθῶμεν.

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, dolosus, fraudulentus.

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus machinis. Exponitur etiam, qui est variis & omnis generis moribus. Aristoph. in Ran. Eurip. in Hipsipyle.

Ἐπιμηχανόομαι, insuper molior vel machinor.

Εὐπμήχανος, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus, solers. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, industria, solertia. Pind.

Θρασυμήχανος, audax machinator.

Κακεμήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. ν. Pro quo Doricè κακεμάχανος, apud Moschum idyl. 7.

Κακομηχανάομαι, mala struo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quiduis machinandum præceps. Eust.

Περιμηχανόομαι, q. d. circum machinor, aut circum molior, circum struo. Od. ξ. -δόλον ἅμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & technas caller, callidus, versutus. Athen. l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio solers, prudens. Il. θ. πολυμήχανε δῖε Τυδεΐδη.

Πολυμηχανία, ἡ, multorum machinatrix molitrixque solertia. Od. ψ.

Προμηχανόω, idem quod Μηχανάω. Aeschyl.

Ἀπροσμήχανος. (*Decomp.*) contra quem nullæ valent, machinæ, inexpugnabilis.

Μία. vide in Εἷς.

ΜΙΑΙΝΩ, ἔνω, inquino, conspurco, fœdo. Theocr. idyll. 24.

Ἐμμίγνυμαι πάντ' ἐμίανον ἐφαθικά. Item inficio, tingo. Il. η. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μιήνῃ Μηονὶς ἠὲ Κάρη. ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Lucian. οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. lib. 2. βασιλέων μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π. Μιαίνεσθαι δ' ἐθέλουσι βροτοὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus Æschin. Demosth. ex Luc. Exponitur etiam, contaminatio, conscleratio.

Μίαμμα, inclura. Μιασμός, inquinatio.

Μιάστωρ, q.d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus ex eóque contracto piaculo cæteros eidem obnoxios reddit. Sophocl. in El. Exponitur etiam, homicida (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρός, ά, ό, pollutus, contaminatus: vt αἵματι μιαρός, sanguine cruentatus, pro quo absolutè Μιαρός. Il. ω. Item generatim, scelestus, impius. Dem. in Mid.

Μιαρόω, polluo, contaminatè. Item scelestè.

Μιαρία, impietas apud Sud. Item scelus.

Composita.

Ἀμίαντος, ὁ, ἡ, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Est & nomen gemmæ sic dictæ quòd in ignem conjecta non consumatur nec inquinetur: de qua Dioscor. lib. 3. cap. 119. Plin. lib. 36. c. 19.

Ἐξαμιαίνομαι, polluor, contaminor: & peculiariter effluxu seminis vt solent somniantes. Aristoph. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr.

Καταμιαίνω, idem quod Μιαίνω, nisi quòd præpositio significationem auget.

Παναμιαρός, omnino scelestus, scelestissimus. Poll.

ΜΙΓΝΥΜΙ & Μίγνυω. (F. ἐξω à Μίγω inusitat.) misceo, permisceo. Plat. in Timæo, Μίγνυς δὲ μὴ τῆς οὐσίας, permisceas cũ materia. Diosc. l. 5. c. 27. εἰ μὴ γὰρ ἐοῦσιν μὴ τὸ σεμνοβλέφαρον κεφαλὴν μιγνύουσι δ' ἁλμάτων, aqua marina miscent. Dicitur etiam Μιγνύω τινί, & Μιγνύω εἴς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ἐπιβλὴν χείρας ἤμιξε, manus conseruit. Idem ibidem, Ἀμαζονίδεσσι μίξαν νεμέσσιον, cum Amazonibus pugnam miscuerunt vel conseruerunt. Significat etiam, corpus miscere.

Μίγνυμαι, misceor. Μιχθὲν εἰς ὕδωρ, apud Aristot. in pol. Dicitur etiam Μίγνυμαι τινι, vt apud Plut. in sympos. Dicitur etiam de prælianibus: vt apud Hom. Μιγνύμεν τινί τε πολέμοιο, manus conserere & Μιγνύμεν ἐν δηΐῳ, eadem significatione. Il. ξ. Ponitur etiam pro πελάζειν, propè accedere: vt Iliad. ο. κλισίῃσι μιγνύμεν ἠδὲ νέεσθαι. Dicitur etiam Μιγνύμεν τινί, in aliquo rum cœtu esse, inter aliquos versari & Κύκλῳ μιγνύμεν, Odyss. ξ. Et Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Iliad. γ. cui commercium fuit cum exteris. Vsurpatur etiam de concubitu, vt Il. τ. Μέσσῃ τῆς ἥνις ὀχήσαιμι καὶ ἐν μιγείην. Sic Μετὰ μιγνύμεν, apud Plat. cum matre corpus commiscere.

Μίσγω, idem quod Μίγνυμι. Il. γ. κρητῆρε δ' ἔπινον Μίσγον.

Μίσγομαι, idem quod Μίγνυμαι. Odyss. υ. Μισγόμεθ' κακὸν ἄλλοθεν. Sic Μεμιγμένῳ κακοῖς. Soph. impiis malis. Il. σ. καὶ ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, neque se Achiuis immiscebat. Frequens est pro concumbere, vt Od. ε. ἐς ἐμὸν θάλαμον. Od. ν. μνηστῆρσιν ἐμίσγετο πάρος περ. Dicuntur & prælianteis Μίσγεσθαι. Il. δ.

Μιμιγδόν, miltè seu mixtè, mixtim, promiscuè. Exponitur & confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura seu mixtura, miscella. Itè farrago. Et peculiariter de medicamentorum mixturis. Μιγμὰς ἰδὲ, apud Laërt.

Μίξις, εως, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μίξις τῶν σωμάτων. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis) ὁμίσγονται τῶν γυναικῶν κοινῇ μίξιν ποιεύμενοι).

Μικτός, ή, ό, mixtus. Gal. ad Glauc.

Μίγδην, mixtim, permixtim vel promiscuè. Μίγδα pro eodem.

Μιγάς, ἀδος, ὁ, mistus permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Androm. πολλοὶ δὴ ἐστὸν μιγάδες, exp. alij aliis permixti. Item Μιγάδες, homines conuecæ, apud Isocr. in Paneg. & apud Athen. [λοτέλη.

Μιγάζομαι, pro Μίγνυμι, misceo. Od. θ. Μιγαζομένῳ κυκεῶνι, mortarium, pila: idem quod Θυεία. Hesych. & Eustath. (ὅθεν τὸ μίσγειν τῷ θυείᾳ ἀπεκλήθη, quia pharmaca & condimenta ibi miscentur ac tundentur.) Est & saltationis genus teste Poll. l. 10. c. 24. & Athen. lib. 14.

Γηδίον, τὸ, mortariolum. Θυείδιον.

Γηδίζω, lumbos huc illuc flecto in modum tudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Γηδισμα, τὸ, genus saltationis. Etymol.

Composita: ac primùm cum prepositione.

Ἀμφιμιγής, vndique mistus. Τὸ ἀμφιμιγὲς. Hesych. dicit ἀστραπὴν φρίξεν ἀμφιμιγὲς ἀφεσαγῆσαν.

Ἀναμίγνυμι vel ἀναμιγνύω, immisceo, permisceo, commisceo. Plutarc. in Per. φησὶ, καὶ βραχίονας χεῖρας ἀναμιγνὺς τοῦ ἀριστοῦ

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immisceor, permisceor, & c ἀναμιγνῶσι τῇ ἅλμῃ. Luc. & ἀναμιχθεὶς τῷ πλήθει, apud eundem.

Ἀναμίσγω idem quod ἀναμιγνύω.

Ἀναμιμιγμένος, mixtim, promiscuè. Hesych.

Ἀναμιμίγδην & ἀμμίγδην, idem apud Nic. in Ther.

Ἀνάμιξ idem Xen. in Sympos.

Ἀνάμιξις permixtio, commixtio.

Ἄμμιγα, vnà cum, seu inter & quasi permixtim, Epigr. lib. 1. ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, mixtus mortuis seu inter mortuos. Idem lib. 3. Ἥκεσιν Μούσων ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, Musis & Charitas. (commixtio.

Decomp. Συμμιγής, simul immisceo. Συμμιγεμίξις.

Ἀπεμίγνυμι, idem quod Μίγνυμι. Ἀπάμιξις, mistio.

Διαμίγνυω, misceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo, vnde pass. ἐμμεμιγμένος apud Plu. in sym.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo seu exerceo. Thuc. οὐδὲ ἐπιμιγνύντες οὐδενὶ ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι idem Thuc. lib. 1. οὐδὲ ἐπιμιγνύοντο τῇ ἀπορρυκτεῖ παρ' ἀλλήλους.

Ἐπιμιξία, permistio, commistio, coalescentia. Plut. in sym. Item commercium. Ioseph. Item congressus. Plut. Ἐπιμιξις, idem Thuc. (Od λ.

Ἐπίμικτος, mistus, Appia. Ἐπιμιξ, mistim, promiscuè, apud Hõ.

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio, aut lum. Hesiod. in Theog. Οὐδ' ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Call. hymno in Iouem. οὐδ' ἔτι μιν κεχρημένον Εἰλείθυιαι Ἕρπον, οὐδ' ἐπιμίσγοντο.

Decomp. Ἀνεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens. Ioseph. Et ἀνεπίμικτος πόλεμος, cuius tempore nulla vtrinque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ἐπιστολὴ sordes nullas admixtas habens. Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Εὐεπιμίκτως, facilè admittendo congressum & consortium. Poll. l. 5.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plut. in symp. Τὰ αὐτοῦ δ' ἐπιβολὰς καὶ σπουδὰς καταμίξει τοῖς φυτοῖς. Apud Aristoph. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸ δμοιον ἀέρα. pro quo perfunc. καμμίξας.

Καταμίγνυμαι idem. Plut. in Lyc. κατεμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις πρᾶγμασι τινὰ ζῆλον.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. Ἐγκαταμίγνυμι vel ἐγκαταμιγνύω, q.d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκαταμιγμένος τοῖς πόνοις admixtum laboribus in Anacharf.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plut.

Μιτάμιξις, mistio, commixtio. Μιτάμιξ mixtim. Hesych.

Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, admisceo, immisceo. Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. Παραμίσγω idem.

Προμιγλῶσσα. Eust. exp. πρότιμος μιγλῶσσα. Il. ι. οὐδ' οἶνον ἐμέλισσε θεοῖσιν Παλλὰς ἀθηνὴ προμιγλῶσσαν ἐν ἐχθρῇ γείρεσσι.

Προσμίγνυμι vel προσμιγνύω, admisceo in. Item applico, admoueo. Pind. in Olymp. ode 1. κρατὲν δ' προσμίξε δ' ἀγώνα, admouit dominum suum victoriæ, i. fecit vt dominus ad victoriam vsque peruenirent. Exponitur etiam, appello, iubeo, succedo. Thuc. lib. 3. προσμίξας τὸν τοῖχον τῷ πολεμίῳ, incesserunt muro. Sic apud eundem lib. 1. προσμίξαντες τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. Et cum prædat. πρὸς item cum dat. apud eundem. Exponitur etiam, manum seu pugnam confero. Item conjungo, hæreo. Plut.

Πρόσμιξις, admistio. Προσμιξία, idem Plut.

Προσμίγω, idem quod προσμίγνυμι. vt προσμίσγον πρὸς τοὺς ἱππέας. (cum. Herodot.

Ἀπρόσμικτος, (*decomp.*) cui cum aliis nullum est commer-

Συμμίγνυμι vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo. Aristoph. in amb. Πρότερον δ' οὐ λεῖ τῷ θεῷ ἀθανάτων πρὶν ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα, antequam amor omnia permiscuisset. Item conjungo me alis, vires socio. Plut. in Aristid. Xen. Hel. 5 & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀνεύκαις συμμίξας τοῖς ἀμφὶ τὸν Θρασύβουλον τόποις. Item manum contero, prælium misceo. Pol. l. 5. συνεψάντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, prælio cũ iis conserto. Sic apud Xen. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in polit. Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, exp. cõsortio Theæteti vtus sum in sermonib. 1. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod cõmistione constat. Plut. de primo frig.

Συμμιξις, commistura. Item consortium Plato.

Συμμικτος, permistus, promiscus. Hesiod. in Erg. Thuc. l.

Συμμιγής, dem. Aristid. Et cum dat. apud Eurip.

Συμμιγάδον, commixtim.

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian. Συμμίσγομαι, commisceor. Iliad.

Decomp. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante cõmiscentes aquã.

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clàm misceo, vel paulatim misceo. Plut. in symp.

Ὑπόμιγμα, q.d. submixtio, apud eundem.

Composita

Composita sine præpositione.

Ἀερομιγής, ής, ές, aëri permixtus.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus.

Ἁλίμικτος, sale mistus, saltus.

Ἄμικτος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non vtitur, apud Pausan. Et ἄμικτος χρήματα quæ aliena commercia respuit. Eurip. Sic ἄμικτος τόνος apud Isocr.

Ἀμίκτως, absque mistione seu mistura.

Ἀμιγής, idem cum ἄμικτος, Diosc. ἀμιγὴς ἐτέρας φύσεως. Sic ἀμιγὴς αἵματος σίκερ, adeps sanguinis expers. Luc.

Ἀμιξία, q.d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur & ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Luc. in Tim.

Ἀργυρομιγής, argento mixtus.

Δυσμίκτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus. Plato in Timæo.

Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem. Plut. in Sym.

Ἰοβολής, veneno mistus.

Ἰοειμίκτον σμῆγμα, apud Athen. lib. 9. dicitur smegma irino oleo seu vnguento mixtum, aut irina radice.

Κονιομιγής, conis mixtione, aut initu genitus. Poll.

Παμμιγής, ex omni genere mixtus: vt παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba & confusanea.

Πανδαμιγής, ex omnibus mistum. Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγής. Æschyl.

Πολυμιγής, ex multis mistus. Πολυμιγία, multarum rerum mistura, seu mistio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

ΜΙΔΑΣ, nomen iactus tesseraij, teste Hesych. & Suid. vnde esse volunt prouerb. Μίδας ὁ ἐν κυβοῖς εὐβολώτατος. ¶ Ita vocatur etiam bestiola quædam fabas peredens, teste eodem Hesyc. & Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 16. ¶ Est & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædiuites & auri cupidi Midæ denominantur.

ΜΙΚΡΟΣ, vel σμικρός, paruus. Il. 1. Τυδείδης δὲ μικρὸς μὲν ἔην δόρυ, ἀλλὰ μαχητής. Athen. lib. 12. Ὑπόκριτος τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν ὑφιστᾶν τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Sic & σμικραὶ φρένες. Il. ρ. Item qui est parui pretij seu parui momenti. Plut. in Polit. præc. καὶ μικρὰ καὶ μέτριον φέρουσι τὰς ἡγεμονίας. Interdum ei opponitur πολύς, multus: vt Μικρὸς χρόνος, apud Demosth. Philipp. 2. Et Μικρὰν ἀργυρίδιον, pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cũ genit. σμικρὸν μέλιτος paulũ mellis, apud eũdem. Interdum Μικρὸν seu σμικρὸν ponitur aduerbialiter, pro paulum, vel parum, Isocr. in Hellen. enc. Μικρὸν προέχειν ἐν μεγάλοις. Ponit & Μικρῷ pro, ferè propemodum. Xen. Pedd. 4. καὶ μικρῷ κάμνοντα ἐξιστάμενον. Sic & apud Dem. p cor.

Comparatiuus regularis est Μικρότερος, minor, sed multò vsitatiores sunt hi irregulares ἔλασσον vel ἥττων & μείων: de quibus vide suis locis item ἐλάσσων de quo in ἐλαχύς. Superl. est μικρότατος, minimus pro quo potius in vsu sunt irregul. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχύς) & ἥκιστος, minimus: sed exponitur etiam tardissimus, vnde ἥκιστα aduerbialiter, minimè, nequaquam ab ἧκα, i. quietè.

Μικρῶς, vel σμικρῶς, paruè, parum Herodian. l. 3.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, paruitas, exiguitas. Plato in Timæo. Aristot. Isocr.

Μικρύνω, vel σμικρύνω, paruum reddo. Item imminuo.

Μικκός, Doricè pro Μικρός, apud Theocr. idyll. 15. Τὸν μικκὸν παῖδ' ἐλαβίσθη, sic & alibi & apud eundem. Μικκόν, aduerbialiter etiam ponitur apud eundem idyll. 5. Ἀλλ' ὦ ξεῖν' μικκὸν ἀκούσον, paulum auscultà. Hinc & diminut. Μικκύλος, paruulus, pusillus, Moschus idyll. 1. (de amore fugitiuo) Μικκύλε μὲν τὸ χρῶς ἐσσι, &c.

Σμικρός, idem quod σμικρός. Atticè, teste Eust. & Ælio Dion.

Μικκός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποσμικρύνω, ad paruitatem redigo vel paucitatem. imminuo.

Ἐπιμικρόν, parum vel perparum, paulum admodum, leuiter. Aristot. polit. 8. & ethic. l. 10.

Καταμικρύνω, paruum reddo, imminuo, extenuo.

Παμμικρός, omnino, paruus, pusillus.

Παραμικρόν seu παραμικρά, propemodum, penè. Isocr. Luc. Aristoph.

Μικτὸς, vide in Μίγνυμι. Μίλαξ, in Σμίλαξ.

ΜΙΛΙΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. lib. 10. cap. penult. Soph. in capr. de clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus. Ἀσπὶς μιλιγδὸς ὡς πυκνωμά τι.

ΜΙΛΤΟΣ, ου, ὁ, minium. Plin. l. 35. c. 7. miltos vocant Græci minium quidam cinnabari. Idem lib. 35. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Diosc. lib. 5. c. 111. Μίλτος Σινωπική, rubrica Sinopica, minium Sinopicum. Apud Nicand. in Ther. Μίλτος Λημνία, rubrica Lemnia.

¶ Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paus.

Μιλτώδης, ής, ὁ ἡ ὄ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubeo. Athen. lib. 13.

Μίλτινος, miniaceus, qui è minio est. Epigr. lib. 6.

Μίλτινος, idem: vt μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plu. in problem. Rom.

Μιλτίτης λίθος, lapis minij colorem referens.

Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio vnde μεμιλτωμένος, miniatus: vt μεμιλτωμένον σχοινίον, miniatus funis.

Ἐμμιλτος, ου, ὁ ἡ ὄ. (*Deromp.*) imbutus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens. Dioic. l. 5.

ΜΙΛΦΑΙ, siue μιλφωσεις, de fluuium pilorũ palpebræ: quod μιλφάσεις dicitur. Nam Paul. Aegin. lib. 3. c. 22. & Actuar. libro 2. περὶ διαγνώσεων κεφ. c. 7. scribunt μιλφὰ πρῶσον siue μίλφωσιν esse ὑποπτώσιν τῆς ἡ βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Aegin. μίλφας appellat, & Gal. π. κ. τόπων l. 4. c. 5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῆς παρειᾶς, in eoque τὰς παρειὰς δεῖ ἐρυθρὰς εἶναι κόσας μίλτῳ τῇ χρείᾳ.

ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. l. 2. ἀκόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ εὐώδες μῆλον. vide & Dioscor. l. 1. c. 176. Theophrast. pl. l. 3.

ΜΙΜΑΡΚΥΣ, fœminis genus è sanguine & interaneis leporis. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ἡ φρὴν δ' εἰπεῖν τοῦ μιμάρκου κατέφαγεν. Hesychius dictũ fuisse interdum & de fœtibus interaneis: Phrynichum vero per iocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, imitor. Demosth. Olynth. 3. ὡς ἐκεῖνοι νῦν μὴ τοῖς παρόντας ἅπαντας μιμοῦνται δ' ἃ πάνυ. Plut. de fort. Alex. Ἡρακλέα μιμούμενος καὶ Πύρρον ἀφικόμην ad Herculis imitationem me contuli. Plutar. in Symp. μιμούμενος ἀλεκτορίδα φωνήν, imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. significat, μεμιμημένον imitando expressum: seu imitatione factum aut effictum, Aristot. rethet. 1.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago. Plato in Crat. μίμημα φωνῆς ἐκείνου μιμεῖται. Frequenter copulatur cum εἴδωλον & ἀπεικόνισμα, apud Plut. & Phil.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c.

Μιμητής, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herod. Aristot. Plut.

Μιμητικός, ῶ, ὁ, imitãdi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poet. Itẽ μιμητικὴ τέχνη imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plato in sophista. Et τὸ μιμητικόν, imitatio, vel imitandi solertia Demetr. Phaler.

Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. lib. 11.

Μιμητός, ῶ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.

Μιμηλός, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Agel. ἀπεῖτε μήτε πλαστὸν, μήτε μιμηλόν ἵνα πιστεύσω εἶναι σε τὸν σαυτοῦ. Itẽ actiuè, imitandi solertia præditus: vt μιμηλὴ τέχνη apud Luc. imitatrix ars seu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητος, imitandi dexteritas.

Μιμηλόω, imitor, imitando exprimo.

Μῖμος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta aut facta alicuius imitatur & effingit. Dem. Olynth. 2. τοιούτους αὐτῶν μίμους γελοίους, καὶ πειστὰς ἀσχήμονας σκώμματων. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obscœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberij mimi) quæ imitatur & sermones obscœnos & facta indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat diuturna imitatione vilium rerum & leuium personarum. Herodot. l. 5. Athen. l. 11.

Μιμικός, ῶ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demetr. Phaler.

Μιμίων, ῶνος, ἡ, simia: authore Tzetze, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres τὴν τῶν μιμαόδων ἄδας. Reperitur & Μιμαλλόνες geminò λ apud Suid.

Composita.

Ἀμίμητος, ου, ὁ ἡ ὄ, inimitabilis, quem imitari & exprimere nemo potest: vt ἀμίμητος ἐκείνου, apud Plut. de fortitud. Alex. l. 2. & apud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. inimitabilitas.

Ἀντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus.

Ἀπεμιμούμην, imitor, effingo. Plut. ad præfect. ind. τοὺς ἀπεμιμούμενοι βίους τοῖς καὶ πρεσβύταις. Vsurpatur & passiuè: vnde participium ἀπεμιμούμενος, ad imitationem factus seu expressus. Athen.

Ἀπεμίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari rei alicuius vel ad exemplar.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Sueton. in Vesp. exponitur etiam princeps histrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans. Eurip. in Bacch.

Δυσμίμητος, vix imitabilis, quem imitari & exprimere difficultè queas.

Ἐκμιμοῦμαι, imitando exprimo & effingo.

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areopag.

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut institutus. Idem.
Θεομιμήτως, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.
Κακομιμήτως ἔχειν, malè imitando, Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.
Παντόμιμος, ου, ὁ. omniū personarū imitator effictor, vel omnis generis gestus imitans & exprimens: vt παντόμιμος ὀρχηστὴς & παντομιμος ὀρχηστής. apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur, qui oēs gestus imitatur, apud Luc. in lib. de saltat.

Μιμνήσκομαι, vide in Μνάομαι. Μίμνω, in Μένω.

MIN, (indeclin.) interdum in genit. significat. αὐτοῦ vel αὐτῆς, eius ipsius: vt apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἦν γὰρ μὴν πομπαῖς ἀντέκης, si eius comitatui occurras. Plerumque in accus. pro αὐτὸ vel αὐτόν. Dicitur etiam μὲν αὐτὸ pro αὐτὸ ἐκεῖνον: vt Hom. Od. γ. Λίστεσθαι δ' ἐμὸν αὐτὸ ὅπως νημερτὲς ἐνίσπῃ Et αὐτὸν μὲν pro ἑαυτ, seipsum. Apollonius μὲν posuit etiam pro αὐτός. Argon. lib. 1. Καὶ ἦ τέτε φρονέοντα νέας κλῦε χρεοῦ μὲν ἐρέσσειν Ναυτιλίης, εἴ τ' ἔνεστι, interrogate ipsos de navigatione, & quenam sint.

MINΘA sive μίνθη, ης, ἡ, mentha; herba de qua Dioic. l. 3. c. 41. vbi... ἔφατον εἶχεν μίνθης apud Athen. l. 2. Legitur μίνθον pro μινθῶνα apud Theoph. Plut. pl. l. 6. c. 7. & de caus. l. 2. c. 21. ¶ Alioqui μινθὲν & μινθὰν vult Hesyc.) dicitur stercus humanum.
Μινθόω, inerda aspergere vel inquinare. Item inerdam affricare: apud Aristoph. in Plut. τῷ ἐρχίων κρεμῶ, ὦ μινθωθεμένε θ' ὡὰ τρεῖς τοῦ ἔνα. cinique velut lutulentis, inerdam affricatis. id. in Ranis. Καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τὸν θαλαμακὴν μινθῶσαι τ' συνεῖναι.
Καλαμίνθη, calamintha, menthæ species, de qua Dioſc. l. 3. c. 43. & Plin. l. 20. c. 14.
Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calamintha conditum, seu vinū è nepeta Dioſc. l. 5. c. 62.
Καλαμινθώδης, ης, ὁ, ἡ, calamintha abundans, vbi calamintha magna copia provenit.

MINYΘΑΣ, ω, ὁ. Ἀπὸ τοῦ μικρός, dicitur pro μικρός, parvus, exilis. ¶ Μινύω, vide y. h. it bitum, & δρεμαλέον τε. Item minuo.
Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ. [ut libris Vrsini.] τοὺς γὰρ μινύθουσι θεοὶ ὀλίγοντες ἀνθρώπους. eorum enim numerum minuunt paucos faciendo. Il. ε. Ὣς τοὶ μὲν Ἀργείων μινύθε μένος. Hesiod. in Erg. Ἔνθα δ' ἀεξήσειε μινύθοι. Item neutraliter, imminuor, minuo, fio, decresco. Il. ρ. μινύθουσι δ' ἔθειραι, imminuūtur comas. Item, debilito, tabesco, apud Apoll. Apud Hippocr. μινύθουσι, exp. gracilliores facti sunt & macriores.
Μίνυνθα, paululum, ad paululum temporis. Od. ε. Καὶ δ' ῥαδινόν τοι ὦ φίλε θυμὸν ἔχω, ἀλλὰ μινύνθα. Od. χ. Ἠὲ παρὲξ ἢ πόδι σοῖ μινύνθα περ, ἔτι μάλα δ' ἰῶν.
Μινυνθάδιος, breui tempore durans. Dicitur & de homine pro βραχύβιος, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Od. τ. ἀνθρώποις ἦ μινυνθάδιοι τοὶ ἔασιν. Il. φ. μινυνθάδιον δέ μοι μήτηρ Θέτις. Il. ρ. μινυνθάδιός δ' ἐμὸς οὐ μόρος Ἐστὶν ἐνιαυτός. Sic μινυνθαδὶς ἡλίκος, apud Apollon.
Μινυνθίος, idem quod μινυνθάδιος, vide in Ὥρα.
Μινυρός, ὰ, ὁ, parvus, exiguus, pusillus. Hesiod. item exili & flebili voce loquens vel cantillans: vt apud Theocr. idyl. 13. v. 12. ἐρεθιζόμενοι μινυρά.
Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor, vel cantillo. Sophocl. ἐνθα λιγεῖα μινυρὴ θαμὶζ κλαγγὰ μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ θάμνοις. Aristoph. in concion. μινυρεῖόν τι πρὸς ἐμαυτὸν μόνος, querula & exili voce mecum cantillans.
Μινυρίζω, exili voce lamento. Il. α. Μή τί μοι ἀλοπρόβαλλε παρεζόμενος μινυρίζε. Od. δ. Ἦμος δ' ἠριγένεια μινυρίζει Πάσαι. Item exili & flebili voce cantillo. Aristoph. in Vesp. Λυχνοῦχοι τε καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato polit. μ. μινυρίζων τε καὶ γελοιομορφίας ὑπ' ὠδῆς.
Μινύρισμα, huic μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulū & exile murmur. Theocr. in Epigr.
Ἀναμινυρίζω, (comp.) parva seu querula voce cantillo: vel cantillo, apud Athen. l. 4.

Μίξις, μίσγω, vide in Μιγνύω. Μισέω, &c. in Μῖσος.

MIΣΘΟΣ, ου, ὁ, merces, præmium laborum. Il. α. & Od. σ. μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται. Hesiod. l. 1. οὐδ' ἐνὶ θυμῷ ἔστι μεγάλους μισθοὺς ἐθέλειν. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiā μισθὸς pro ἐπὶ μισθῷ. Demosth. Philip. 4. τὸν μισθὸν λέγω. Dicitur etiam μισθὸς τελεῖν, ἢ ἀποδοῦναι, & vicissim λαμβάνειν, αἰτεῖν, apud Aristoph. in Ran. Thucid. lib. 6. & apud Plat. item μισθὸν ἀφιέναι, apud Plat. in Protag. & μισθὸν φέρειν, pro eodem, apud Thuc. l. 8. Exponitur etiam, stipendium, quum de præmio dicitur quod militib. persolvitur. Xen. Heli. 1. τέτταρας ἐβόλους ἑκάστῳ ἐμισθοῦν. Thuc. l. 8. μισθὸν ἀποδιδόναι, & l. 2. μισθὸν ἐπιτιθέναι, amplis stipendiis promissis. Apud Xenoph. in Symposio. μισθῷ οἰκεῖν domum, dicitur qui vel eam conducit & inhabitationis certum pretium persoluit, vel locatori sua opera id compensat.

Μίσθιος, ὰ, ὁ, mercenarius. Luc. 15. & Ioan. 10. In epig. μίσθιον πλοῖσμα, tela quæ mercede texitur.
Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. lib. 1. Atheo. l. 13.
Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut vtendum loco certa mercede. Demosth. ἐμίσθωσε Πασίων μὲν τὴν τράπεζαν τῷδε, mensam huic Pasion locauit. Sic μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam μισθοῦν αὐτὸ, qui operam suam alicui mercede locat, apud Demosth. pro cor. & alibi. Apud Herodot. μισθώσαντες τὸν τριακόσιον τάλαντον, qui trecentis talentis construendum templum locāsunt.
Μισθοῦμαι, mercede conduco. Aristop. in Vesp. δύο δ' ὀβολὼ μισθούμεθα, duob. obolis datis conducū. Thuc. l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ὀπισθοφυλακίν, mercede conducentes auxilia. Item cū genitiuo prænij seu mercedis. Æschin. τὸ δ' ἀστλγαινὲν ἀργύριον μισθούμεθα ἢ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγούμεθα, stupri consuetudinē habere cū cataminto pretio conducto, hominis est petulantis. Sic & Arist. polit. 1. Apud Dem. μισθοῦ τοῦ ἐργασίαν ταύτην τοῦ τῆς τραπέζης, mensam exercendam conducit. Itē faciendum conduco pacta mercede, vt redemptor conduco faciendū. Dem. ἢ ὀπώρας πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῦντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerent, aut messem demetendam conducerent. Item in pass. sig. apud Plat. de leg. μισθούμενος, mercede aut pretio conducti.
Μίσθωμα, ατος, τὸ merces qua aliquid vtendum locatur, aut conducitur, merces qua aliquis operam suam locat. Isocr. in Areop. Frequens est pro quæstu meritorio. Ælian. apud Suid. & apud Athen. l. 13. [Alciphr.
Μισθωμάτιον mercedula qua aliquid cōducitur aut locatur.
Μίσθωσις, εως, ἡ. locatio aut conductio quæ fit pacta mercede. Isocr. in Areopag.
Μισθώτιμος, ου, ὁ, ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Athe. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.
Μισθωτὸς mercede conductus, mercenarius. Plato polit. 2. Athen. lib. 8. Μισθώτριαι, quæ mercede operam suam locant. Poll. ex Phrynicho.

Composita.

Ἄμισθος, ου, ὁ, ἡ, qui sine mercede fit gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Synes. epist. 5.
Ἀμισθὶ sine mercede, gratis. Luc. Nazianz.
Ἀνίμισθα, merces meritis respondens, remuneratio. Rom. c. 1.
Ἀνιμισθωτὸς, est vice mercenarij, qui pro alio mercede est conductus. Hesych.
Ἀπόμισθος, cui merces non datur cui merces aut stipendium detrahitur. Plut. in li. an seni capess. relp. Λύκοι μὲ θρίξ ἀπόμισθον ἐντέθειν πυνί. Sic & Xen. Hel. 6.
Ἀπομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. τὴν γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμισθώσαν τοῖς δικασταῖς. mercede colendā locatūr. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 15. Θασίοις τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, ἀφορεντίζουσι τοῖς ἄλλοις ἐκτὸς agros aliis colēdos & fruendos ablocantes. Ἀπομίσθωμα, tes mercede locata vel
Ἔκμισθος cui merces non datur. Hesych. (conducta.
Ἐκμισθόω mercede eloco, vel simpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, prostituēs ad quæstū corpore faciē-
Ἐκμίσθωσις locatio quæ fit pacta mercede. (dum.
Ἔμμισθος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. li. 6. Item qui emolumentum ac veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.
Ἐντελέμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui solidum stipendium numeratur. Synes. epist. 5.
Ἐπίμισθος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.
Ἱματιομίσθης & ἱματιομισθώτης, ου, ὁ, qui choragis vestes mercede locat. Poll. l. 7.
Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum stipendium meretur, vt μεγαλόμισθος ἐταῖρα, apud Luc.
Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui paruum stipendium numeratur. Plato epist. 7.
Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, seu qui magna mercede operam suam alicui locat. in Epigr.
Προσμισθόω, mercede loco. Προσμισθόομαι, mercede conduco, vel accerso. Thuc. l. 2. καὶ τινὰς ἐπιβάτας τινὰς προσεμισθόσαντο.
Ὑπόμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim.

MIΣKOI, dicuntur frustra & reiectamenta cœnarum quæ euerri solent, vt est apud Pol. l. 6. c. 15.
Μισκολός, ὰ, ὁ sordidus & præpareus, qui frustra etiam & fragmenta colligit. ¶ Μίσκαλλος, vile & nigrum vinum. Hesych.

MIΣOΣ, εος, τὸ, odium. Arist. pol. 5. c. 11. ὀργὴν εἶναι dicit μίσος. Soph. Μισός τε γὰρ πάλαιόν ἐστι τοῦμοί. Luc. μῖσος ἔχων πᾶσι πάντων, qui in odio est omnibus. Et μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. lib. 3. de l. p. odio esse alicui inuisum esse alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίου, odium in Pausanium.
Μισέω, ῶ, ἐσω, odi, odio prosequor, odio habeo. Luc. de calumn. ἐκ τῶν τινὰς ἐμίσουν. Plut. de odio & invidia. ὁ γὰρ δεδιὼς καὶ μισεῖν πεφύκεν. Item μισῶ in hac ἀντιδίκας odi te ob inimicitiā tuā. Et cū infinit. vt Il. ρ. Μίσεον δ' ἄρα μιν δεῖσαν κυνὶ εἴκελα θηρί

θηρὶ δοκεῖν

ἀμφὶ Δαρ. Τρωϊκῶν. ¶ Μισῶν obscœnam quoque significationem habere testatur. Eust.

Μισέομαι, odio sum, odio habeor. Xen. pæd. 8. Plu. in apoph.

Μίσημα, τὸ, odium. Æschyl.

Μισητός, ῶ, ὁ odiosus, invisus, qui odio habetur. Et μισητὸ quæ odio est. ¶ Itē μισητὸς libidinosus, insatiata libidine pruriens. Pol. lib. 6. c. 42. Et μισῶν, salax, libidinosa, apud eundem. Hinc μισητία insatiata libido. Aristoph. in auib. in Pluto.

Μισηλίζω, odi, odio prosequor. Hel.

Composita.

Ἀμισής, ές, ὁ ἡ, ὁ, qui vel quæ non est odio, non odiosus vel odiosa. Plut. & Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus. Plutarc. de odio & invidia; & de instit. lib.

Ἀξιμισία, odium vel simultas non diuturna. Suid.

Διεκμισέω, perosus sum seu exosus, penitus odi.

Δυσμίσητος, exosus.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog.

Θεομισής, quem Deus odit. Deo non placens. Plato de leg. Aristoph. in auib. Θεομισής, qui Deum odit, cui Deus non placet, schol. Aristoph. & Suid.

Ὑπομισέω, aliquatenus seu leuiter odi.

Φανερόμισος, qui palam odit. Arist. eth. 4.

Φιλέμισος, odiorum amans, qui libenter odit. Φιλομισέω, more eorum, qui odium amant.

Μιγυλὴ, &c. vide in Μυγιλὴ.

ΜΙΣΤΥΛΛΩ, in minutas partes seco, in parua frusta concido. Hom. Il. α. & alibi sæpe Μίγυλλόντ' ἄρα τῷ γε. Sic & apud Athen. l. 14.

Διεκμιγύλλω, (comp.) disseco in frusta Herodot. l. 1.

ΜΙΣΥ, nusy: succus in metallis concretus in glebæ formā, vel pollinis abiouando finitimus chalcitidi. Vide Dioic. l. 5. c. 117.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὁ. pediculus quo fructus & folia appensa sunt plantæ. Theophr. hist. pl. li. 1. c. 3. μίσχος δέ ἐστιν ᾧ συνέρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio est etiam granum folio adhærescens. Sic apud Basil. hom. 5. in hexaem. ¶ Est etiā instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙΤΟΣ, ου, ὁ licium, filum quod stamini implicatur. Il. ζ. Πίλνον ἔξ ἐλικῶν σπαρίκ μίτον. Apud Suid. in proverb. Λεπτὸς λεπτὸς μίτος τὸ ζῶν πρῶτον. exp. λεπτὸς ἐχόμενος. Synes. ep. 4. Τοῖς οὖν ἐν τῷ βίῳ πολλοῖς λεπτὸς μίτος τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι a Philostr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Synes. hym. 8. Ὑπὸ δ' ἀείδον ἁρμονίαν Ἐλεφαντοδέτων μιτων λύρας Σῶσον ληνυμάν ὄπα. Ἐπὶ δὲ μάκαρ ebori alligatarum fidium.

Μιτόω, ὁ, licia tendo, vel horbo tenis cano. Epigr. l. 2. in cicad. Ὡς με πόνων ῥύσαιο σοφὴ χρύσεοιο μερίμνης, Ἀκρὶ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλόκον.

Μίτρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λεπτόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa transuersa cui appenduntur αἱ λεπταὶ ad complananda stamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ, ἡ, tenui licio seu filo textus, subtili filo factus, vt λεπτόμιτον φᾶρος apud Eurip. in Androm.

Μονόμιτος, simplici licio seu filo textus.

Πολυμιτος, n. multis liciis textus. [l. 7. c. 13.

Τρίμιτος, ternis liciis textus, triplex, vt τρίμιτοι χιτῶνες, apud Pol.

Τριμίτιος, idem quod τρίμιτος. Pol. l. 7. c. 18.

Βαρβίτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΙΤΥΛΟΣ, ου, ὁ. mutilus, cornibus carens. Theocr. id. 8. Τήνας τὰν μιτύλαν δοτοῦ τὰ δ' ἐλάκτρα τοι αἶγα. Scribitur & μίτυλος pro eodem.

ΜΙΤΥΣ, υος, ὁ, vocabulum rei apiariæ. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 40. ἐπεὶ δὲ τὸ κόμμι τῆς κηλίδος τὸ μὲν πρῶτον τῶν εἰσιόντων ἐπιλαμβάνει μίτυος, ἔστι δὲ συνεχὲς ἀλοιφῇ τινι φαιοτέρᾳ ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Ibi etiam dicit τοῦ μίτυος esse μέλανος ἐκείνου ὥσπερ δοκοῦσαν κηρῶ, καὶ τοῦ ὀσμῶ ἡδεῖαν.

ΜΙΤΡΑ, ας, ἡ, cinctus cingulum balteus. Apud Hom. vsurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur (quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τοῦ μίτου, i. à filis laneis, quibus extrinsecus est obsolutus vt dicatur μίτρα, quasi μιτοῦρα alij autem quòd sic ἀπὸ τοῦ ἵστρα ζώνη. Sunt qui à Syris sumpsam esse vocem dicāt) Il. δ. Λῦσε δ' ἐοῖ ζωστῆρα περικαλλὲς, οὐδ' ὑπένερθε Ζῶμά τε καὶ μίτρῃσι τοῖ χαλκῆς κάμε δόρυ. Dicitur mulier primū pariens, aut vir cū virgine congrediens μίτραν λύειν, soluere zonā. Apol. Arg. l. ὦ ὅτε μούνῳ Μίτρῃσι πρώτον ἔλυσε καὶ ὄρκατον. Theocr. id. 19 [de Ioue cum Europa congresso] Λῦσε δ' ἐοῖ μίτρῃσι, &c. ¶ Dicitur etiā μίτρα de falcia qua caput obligatur, vt annotat Eust. ex Eurip. & Herodoto. ¶ Ab Hippocrate μίτρα dicitur tegmen vel tanquam inuolucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus quædam tumor, summo didymo insidens, in lexico Gal.

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω, mitra seu fascia circundo. Nonn.

Composita.

Ἁβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicataq; redimitus mitra. Hesych.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, seu versicolori pictāve mitra redimitus. Theocr. in encom. Ptolem.

Ἄμιτρος, ου, ὁ ἡ, ὁ, mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Εὔμιτρος, bene cinctus. Æschyl. [men duplex.

Δίμιτρος, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur &, gen-

Θηλύμιτρος. Suidæ ὁ πόρνος. Potest generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est.

Χαλκεομίτρης, æream mitram gestans. Pind.

Χρυσομίτρης, auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra. Soph. in Oedip. tir. Χρυσόμιτρις autem dicitur auis quædam ἀκαὶ θέφαγος, apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ, ᾶς, ἡ, mina: pondus est quod apud medicos vnciarū sedecim fuit, vt patet ex Dioscor. lib. de ponderib. & mensuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum: Romana, drachmarum nonaginta sex. Alexandrina 160 drachmarum Atticarū. Pro μνᾶ Ionicè μνία dicitur, vt μνίας ἕξκοσι, apud Herodot. minas viginti.

Μναῖος, & μναῖος, ου, ὁ, mina pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re eq. λίθων στρογγύλων ἀμφοτέρων ὅσον μναῖον. Et apud Suidam (de Balearidum insularum funditoribus) μναῖος λίθος ἔβαλον. Item minæ pretium æquans: & τὸ μναῖον sive μνᾶιον, minæ pretium, tantum quantum mina valet: vt apud Suidam, μναῖον δίδοτε τὴν κεφαλὴν ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι.

Μναῖος, idem quod μναῖος, vt μναῖος λίθος, χαλκός, minam pendens. Eust. ex Aristot.

Composita.

Δεκαμναῖος, ου, ὁ, qui decem minarum est, pro quo & δεκάμνους dicitur, vt σταθμὸς δεκάμνους, apud Eust. Δεκαμναῖον autē, substantiuè pro δέκα μναῖ, decem minæ, apud Suid.

Διμναῖος, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Aristot. œcon. l. 1. Dici potest & δίμνους & δικάμνους.

Εἰκοσιμναῖος, qui viginti minarum est apud Lysiam.

Ἑξαμναῖος, & ἑξάμνους, qui sex minarum est.

Ἡμιμναῖον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xenop. & Plut. in Lycurgo.

Πεντήδιμνον apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinquemimis: adiectiuè verò acceptum signif. quod quinque minarum est.

Τριμναῖος & τρίμνους, qui trium est minarum. Poll.

Τετράμνους, q. vatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑΟΜΑΙ, ῶμαι, (f. ήσομαι. p. μημαι. aor. 1. ἐμνήσθην, quæ tempora visitatiora sunt quā præsens) memoro, commemoro meminem facio. Il. β. εἰ μὴ δὴ λυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, nisi Musæ commemorarint quòd ad Ilium venerint. Sæpe cum genitiuo et apud Hom. in hymn. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. Theo. l. 3. τούτων μνησθήσομαι. Sic & apud Dem. & Xen. Interdū additur περὶ: vt apud Herodot. μνήσθητι περὶ παιδὸς, filij mētionem facere. Sic & apud Thuc. & Plat. Construitur & cū accus. vt apud Hom. Od. ξ. ἄλλα μεμνώμεθα. Apol. Arg. li. 1. πολλὰ γὰρ ἐν κλέα φατζῷ Μνήσεσθαι. Interdū interiecta præpositione ἀμφὶ: vt apud Hom. initio hymni, qui Βάκχου vel Λητοῦς inscribitur. ¶ Itē memor sum, recordor reminiscor: vt Il. ζ. Μνήσασθε δὴ θυμῷ δὸς ἀλκῆς. Sic Il. π. ἀλλ' ἄγε μοι μνήσαι τὸ πάλαι φέρε. Præteritū μέμνημαι passim pro præsenti vsurpatū inuenitur, (vt & Lat. memini) itidem cū genit. vt Il. ζ. & α. vel cū accus. vt Il. ζ. Interdū & cū infinit. Est etiā frequens in prosa, interdum & cū participio: vt μέμνημαι ἀκούσας ταῦτα, apud Xen. Sic μέμνημαι ὀλοῦν, Eurip. Dicitur & Μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dē. Apud Aristoph. μέμνησο ὅπως σωμήσεις αὐτὸν, quidam interpr. cura vt, da operam vt, &c. ¶ Item ambio: (sicut dicitur ambire puellam seu coniugium aut nuptias peto, proco sum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. α. Τόσσοι μνᾶσθαι τῷ ἐμῷ μνῶνται. Et Od. ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐν μεγάροισιν. Dicitur etiam μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ¶ Item genēraliter, affectō: vt μνᾶσθαι ἀρχήν, apud Herod. affectare regnum.

¶ *Derivata a* μνάομαι *memoro.*

Μνάω, ῶ, μνᾶσθαι ποιῶ seu μνησθήσομαι, in memoriam reuoco vel commonefacio, admoneo. Od. γ. Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἐμνήσας εἰξύσας. Od. α. Μνήσει δή σε καὶ θεὸς αὐτός.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, seu quod nos alicuius recordari facit. Latinis monimentum. Il. ψ. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἐμεῦραι. Sic & Od. ο. ¶ Itē sepulchrū quod & Latinè monimentū dicitur. Xen. pæd. σ. Dem. pro cor.

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris: vt μνηματίτης λόγος oratio funebris. Eustath.

Μνήμη, ἡ, memoria: vnde φέρειν δι' ἐμὴν μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et

ἐ τῆς ἀστῆς

ὁ τῆς ἁγίας μνήμης, vir sanctæ memoriæ, apud Synes. Item mentio: vt Μνήμην ποιεῖσθαι. Herodot. Et ἀγὴν δόξῃ μνήμης εὐφήμου, honorifica mentione prosequi. Synes.

Μνημεῖον, & Μνημεῖον, idem quod Μνῆμα. Isocr. in Busir. encom. Ponitur & pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asservantur: apud Dionem in Anton.

Μνήμων, ονος ὁ ἡ, memor, qui recordatur: Odyss. ο. Item memoria valens. Pro eo Doricè dicitur Μνάμων: vt in proverb. μίσει μνάμονα συμπόσιον.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones conuiuales à Theodecte quodam sophista: quòd ille in iis valde celebratus Μνημονικὸς esset. Poll.

Μνημονικός ὁ, memoria valens, Aristoph. Interdum simpl. memor, apud Syn. Item ad memoriam pertinens: vt Μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapsus memoriæ.

Μνημονεύω, memor sum, memoria teneo, memini. Cum genit. Μνημονεύειν τῆς ἀρετῆς. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. Μνημονεύω τῆς χάριτος. memor sum tui beneficij. Cum accus. Isocr. ἐὰν δὲ παραλληλοῦσθαι μνημονεύῃς, si recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. οὐδὲ Πλάτων μνημονεύει. Sic & Athen. lib. 3.

Μνημονεύομαι, memoror. Isocr. in Pan.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu quæ memoria tenetur. Aristot. rhet. 1. Luc. de salt.

Μνημονευτός, qui memoria tenetur. Plut. in lib. an. seni. cupr. resp. Μνημονευτικός, qui valet memoria, apud Damasc.

Μνημόσυνον, mnemosynum: quod nobis rei alicuius memoriam renouat, vt Μνῆμα, monumentum. Thucyd. lib. 5. Aristoph. in vesp. Μνημόσυνα, accipitur à poëtis pro Μνῆμα, vt apud Hom. Iliad. θ.

Μνῆσις, memoria: Od. μ. Soph. in Aiace. Nic. in Ther.

Μνήσων, peritus, sciens: qui enim rem aliquam memoria tenet, is eius peritus est. Suid. & Hesych.

Μιμνήσκομαι, idem quod Μνάομαι, recordor, memini. Il. ω. Τῶν μεμνησέο σῷ θαλερὸν κῆρ δ' ἀκαχόν περ ἐόντα. Μιμνήσκω, in memoriam reuoco Od. ξ. Μνῆσόν μοι τούτων Μιμνήσκω.

Μνεία, ἡ, mentio, vt Μνείαν ἔχειν τινός, apud Aristoph. & Plat.

Μνώομαι, poëticè pro Μνάομαι, memini, recordor. Iliad. β. ἠ πολέμου μνώοιτο.

Composita ac primùm ex Μνάομαι, *& Μιμνήσκομαι, cum præpositione.*

Ἀνεμνάομαι, seu potius ἀνεμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor. Isocr. ἃς ἅπαντες ἀφεστῶτες ἀνεμνήσθητε, recordatus paternorum institutorum. Dem. in epitaph. τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀνεμνήσθησαν. Plat. polit. 1. ἀνεμιμνησκόμενοι θεοί τε καὶ ἀφροδίσια καὶ θεῶν πόνους.

Ἀνεμνάω, seu potius ἀνεμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, in memoriam reuoco. Od. γ. Ὦ φίλ' ἐπεὶ δὴ ταῦτα μ' ἀνέμνησας καὶ ἔοντες. Dem. Μὴ ἀνεμνήσῃς με τῶν. ἀνεμιμνήσκοντες τοῦ ξυμμαχίου. Et cum genit. rei & accusat. person. ἀνεμνήσω σε τῶν χρημάτων. Luc.

Ἀνάμνησις, reminiscentia, recordatio. Aristot. eth. 1. Item cõmonefactio, i. ipsa actio cõmonefaciendi alium. apud Luc.

Ἀναμνηστικός, ὴ, ὸν, qui reminiscentia valet in Themist. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur & facilè reminiscens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω identidem in memoriam reuoco, aut iterum commonefacio. Dem. Phil. 2.

Συναμιμνήσκω, simul in memoriam reuoco. Plut.

Ἀπομνάομαι, seu potius Ἀπομιμνήσκομαι, recordor: Hesiod. in Theog. Οἱ δὲ δοτῆρες χάριν εὐφρονέοντες qui gratiam referendo ostenderent se recordari beneficiorum. Thucyd. lib. 1. πιθανώτερον ἢ αὐτοῖς χάριν ἀπομνησθῆναι ἄξιον.

Ἐπομνάομαι, reminiscor, memini: vt Odyss. δ. Τοῦ δ' ἐπομνησθεὶς, huius ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro. Chrysost. ἐπομνησθῆναι τῶν τῆς φρονήσεως ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. οὐδ' ἐπιοῦσι τούτου ἐπεμνήσθη.

Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio.

Ὑπομνάω, seu potius ὑπομιμνήσκω, idem quod ἀνεμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, commonefacio. Odyss. ο. Νέστορ ὑπομνήσας de reditu admoneos Herodian. lib. 3. Μύθων τε φρένας ἠδ' ῥήματα ὑπομίμνησκε. Et cum accus. rei: vt ὑπομνήσαι τοὺς νόμους in memoriam reuocare leges, Æschin.

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiscor, recordor. Alex. Aphr. φύσις ὑπομιμνησκομένη τῶν ἀνιαρῶν.

Ὑπόμνημα, τὸ quod rei alicuius reminisci facit, monumentum. Isocr. Demosth. in epist. Philipp. Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarij, i. scripta in quibus rarità tantùm rerum memoriæ gratia attinguntur, apud Plut. Sed & quæuis scripta sic appellantur, apud Athen.

Ὑπομνηματικός, vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta ad memoriæ tantùm subsidium.

Ὑπομνηματίζω, commentariis scripsi interpretor.

Ὑπομνηματισμός, interpretatio quę fit cõmentariis scriptis.

Ὑπομνηματιστοί, ponunt pro commentariis etiam, quales sunt Cæciliani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιστής ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, reuocatio in memoriam, ipsa actio reuocandi in memoriam seu suggerendi, apud Thuc. & Gal.

Ὑπομνηστικόν ὸ, τὸ, commentarius. & q. d. memoriale. Basil.

Composita sine præpositione ac primùm ex Μνῆσις.

Ἀείμνηστος, ὁ ἡ, cuius perpetuò durat memoria, sempiternus. Isocr. de pace & in Paneg. Item semper memorabilis, semper celebrandus: vt ἀείμνηστος θάνατος, apud Soph.

Ἄμνηστος, cuius memoria non superest, oblivione deletus. Pro quo Doricè ἄμνατος, apud Theocr. idyll. 16.

Ἀμνηστία, ἡ oblivio: vt ἀμνηστία ἁμαρτημάτων, apud Philon. Sæpe absolutè vt arpatur pro, oblivio iniuriarum, idem quod ἀμνησικακία. Plut. in polit. præc. Exponitur etiam, impunitas, apud Herodian.

Ἀμνηστέω, ῶ, memoria non teneo, oblivioni dedi. Ἀμνηστοῦμαι memoria excido.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Μνήμων: *eadem sine præpositione.*

Ἀεμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliuiscitur: ex Aristot. (in epist.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoria non valens, obliuiosus. Plato

Ἀμνημονεῖν ἡ, obliuio, non meminisse.

Ἀμνημόνως, sine recordatione: obliuiosè.

Ἀμνημονέω, ῶ, immemor sum, obliuiscor. Luc. in Tim. ἡμεῖς δ' ἀκάθεκτοι ἂν εἰκῇ ἀμνημονοῦντες.

Ἱερομνήμων, q. d. sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. sacer scriba: alij, qui est à commentariis sacrarum memoriarum. ¶ Est etiam nomen gemmæ apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, vt tradit Hippocr.

Ἱερομνημονῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. in nub. (valens.

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multum memoria

Σιτομνήμων, ὠν, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych.

Composita ex Μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ὁ ἡ, non memoratus, silentio præteritus.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xenoph. Hell. 1. 4.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam reuoco, reminisci facio: vt Ἀπομνημονεύσειν τοῦ ἀγῶνος apud Æschin. Item commemoro, recenseo. Plut. in Lyc. Ἀπομνημονεύοντες τινὰ Λυκοῦργον λόγον. Et neutrali signif. reminiscor, memor fio. Diodor. Sic ἀπομνημονεύσας τῆς πρὸς τοὺς Γαβιηνοὺς φρατρίας. Luc. de sacrificiis εἰ δὲ ἀπομνημονεύσειν αὐτοῖς τοῦ χάριν ὀφείλοις, si beneficij illorum reminiscatur. ¶ Quidam grammatici annotant significare etiam oblivioni mando.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ commemoratio, narratio: vel potius res quæ commemoratur historia. Plut. in apophth. Laërt.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, in memoriam reuoco, recordor, reminiscor. Luc. λόγους ἀρχαίους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xen. τούτων δὴ χάριν ἔστιν οἷς ἂν διαμνημονεύω. quorum recordatus facio. Item commemoro, apud eundem Xen. (Aristot. rhet. 3.

Δυσμνημόνευτος, qui facilè memoria teneri potest. Laërt. &

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoria tenetur: qui facilè hæret memoriæ, vel memoratu facilis. Aristot. rhet. 1.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam reuoco. Plut.

¶ *Derivata à* Μνάομαι *ambio.*

Μνηστίς, ίδος, ἡ, petitio mulieris in vxorem, ipsa actio petendi mulierem in vxorem.

Μνηστός, ὴ, ὸν, desponsatus. Μνηστὴ sponsa: quam quis ambiuit & in vxorem duxit, Il. ζ. & alibi apud Hom.

Μνηστήρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicuius ambit, procus: passim apud Hom. in Odyss.

Μνηστήριος, ad procum pertinens: vel à proco profiscens: vt Μνηστήρια δῶρα, in anthol. Epigr.

Μνῆστρον, ὸν τὸ, nuptiarum arrhabo. Hesych.

Μνήστωρ, qui dedit nuptiarum arrhabonem: apud eundem.

Μνήστρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηστεύω, idem quod Μνῶμαι, ambio nuptias, &c. Odyss. σ. Μνηστεύεν θυγατέρα ἀφνειοῦ. Eurip. ἐμνηστεύθη παῖδ' ἐμοὶ, filiæ tuæ connubium petij. Dicitur & Μνηστεύειν γάμον κόρης. Et Μνηστεύειν γάμον, conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Synes. & Iulian.

Μνηστεύομαι, idem quod Μνηστεύω. Plut. de amat. narr. & Laërt. in Cratete. Μνηστεύεσθαι dicitur mulier quæ petitur in vxorem: tam quæ sponsione promittitur: vt Matth. c. 1. ¶ Μνηστεύομαι metaph. significat etiam, concilio, &c. apud Plut. in (Cæsare.

Μνηστεία ἡ, ipsa actio ambiendi. Poll. l. 3.

Μνηστεῖα, τὰ, idem. Eurip. in Phœnyss. vbi sunt qui exp. etiam sponsalia.

Μνηστιὼ, idem quod Μνηστεύουσα, aor. 1. participi. Μνηστιὼ Gr. apud Theocr. idyll. 18. v. 8. Μνηστιὼ Ἑλένην ἀνιόντος Ἀτρεΐδαο τύχης, qui Helenæ coniugium petierat.

Composita.

Ἀμνήστευτος, quæ in vxorem petita non fuit. Eurip. Exponitur etiam, nondum desponsa seu desponsata: item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Ἀμνηστεύτως, non initis sponsalibus: vel nõ petito cõnubio.

Ἀμνήστευτα, adueribialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Ἀμνηστεία, cælibatus.

Πολυμνήστη, à multis ambita, cuius multi sunt aut fuerunt proci. Od. ξ. & δ.

Προμνᾶσθαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plutarc. in Lucull. προμνώμενος αὐτῷ Κελτικήν. Sic & apud Platonem in Theæteto.

Πρόμνησις, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio.

Προμνηστική, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars copulandi seu conciliandi. Plato in Theæt.

Προμνήστρια, quæ & προμνηστρίς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plato ibidem & Xen.

Προμνηστεύω, & προμνηστεύομαι, idem quod προμνῶμαι, i. concilio nuptias & velut procuro. Alciphr. ὃς τοιούτῳ αὐτῷ προυμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην.

Προμνηστεῦσα, vide in comp. et Μνᾶσθαι.

Ὑπομνᾶσθαι, ῶμαι, exp. clam ambio nuptias seu affecto. Od. χ. Αὐτὰρ τοῖσιν ὑπεμνάσθη γυναῖκα.

Ὑπομνηστεύω & ὑπεμνηστεύομαι, desponeo. Aristot. polit. 5. Hinc ὑπομνηστευτοί, ὑπόμνηστοι q desponsi. & ὑπεμνηστευτοί, ὑπόμνηστοι, desponsi.

ΜΝΑΣΙΟΝ, mensura quædam duorum medimnorum capax. Hes. ¶ Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quoddam quod vt papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. hist. pl. 9. l. 4. c. 9.

Μνᾶα, μνῶμαι, &c. Μνηστεύω, &c. vide in Μνάομαι.

ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga. Hes. enim Μνία vocari scribit τὴν βρύα καὶ τὸ φῦκος, itidémque Suid. τὴν τῆς θαλάσσης ἀνθήμασι, siue βρύα.

Μνιαρός, ῶ, ὁ, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem.

Μνιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem. Nic. in Alexiph. Μνιώδεα φύλλα, pro τὴν φυλλα τῆς βρύου.

Πολυμνία (comp.) epithetice dicitur θάλασσα. Hes.

ΜΝΟΥΣ prima lanugo, vt χνοῦς. Hesychio lana tenerrima & mollissima agnorum pullorúmque, ac propriè anserum. Suidæ quoque tener mollisque pilus, ex Epigr. καὶ μενῶ χνοῦς ἀρχόμενος.

ΜΟΓΓΟΣ, opponitur ei qui clara est voce, in Hippiatr. (de asino admissa rio) ἐστὶν ὁ τὴν φωνὴν μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est, Il. δ. Ἰδρῶτ' ὀν ἰδ' ῥοῖα μόγοιο.

Μογερός, ῶ, ὁ, laboriosus, grũnosus: pro quo & Μογερὸς dici traditur.

Μογέω, ῶ, laboro. Item laboro tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α. Ὃν δὴ πολλ' ἐμόγησα. Sic & Od. ξ. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic & Od. δ. & φ. Item labore fessus sum. Od. α. Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item doleo: vt apud Eur. Μογῶν πλευρά, laterum dolore infestor.

Μογεύειν, laborare & malè se habere. Dem. Philipp. 4.

Μογεῖν dicitur pro Μογέειν Ionica & poëtica epenthesi ἦ 1. apud Hes. apud quem pro eodem reperitur & Μογέω.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ. Μόγις δ' ἐξεφύγετο θυμόν. Vtitur & Plato l. 1. de rep.

Composita.

Ἀμόγητος, indefessus. Hom.

Ἀμογητί, sine labore & negotio. Hes. & Suid.

Βραχυμογής, breui temporis spatio laborans. Hippocr. epid. l. 1.

ΜΟΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Dem. χίλιοι μέδιμνοι. Sic ἑξακόσιοι μέδιμνοι, Matth. 5. Marci 4. Lucæ 11.

ΜΟΘΑΞ, verna. Hesych. Athenæus lib. 6. Μόθακες ait Spartæ fuisse liberos qui cum eiusm filiis educari atque solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod Μόθαξ, verna. Hesychius Μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait pueros qui præter liberos domesticos iuntur & educantur. Aristophanes verò scholiast. & Suidas, ingenuorum assecias & pedissequos, hinc & homines viles & servili indole prædictos, nugatores & garrulos, molestos Aristoph. in equit. Βαρύχολοι καὶ κόλακες καὶ μόθωνες. Idem in Plut. Δημοφάνεις, οἷς μόθων εἶ καὶ φύσει κόλαξ. ¶ Μόθων est etiam species saltationis, Suidæ & Poll. l. 4. c. 14. [lentia.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hes. & Etym. exponitur ἀλαζονεία, insolentia.

Μοθωνικός, ή, ὸν, insolens ac superbus, apud Plut. in Pericle, vbi Ion. poëta dicit τὸν Περικλέα ὁμιλίαν esse Μοθωνικὴν καὶ ὑπερήφανον.

ΜΟΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. α. Εἴ κεν ἀδευκέος ὀδύνας, εἰ μόθον ἐς ἀκίρητον. Iliad. φ. Τρῶας καὶ μόθον ἠμὲν μάχεσθαι. Sic Hesiod. τὰ θνητοῖσι καὶ μόθον.

Μοιμυάω & Μοιμύλλω, vide in Μυω. Μοῖρα, &c. in Μόρω.

ΜΟΙΧΟΣ, ου, ὁ, mœchus adulter. Aristop. in Plut. Ὁ δ' ἄλλος γε μοιχὸς εἰπόν τι πω φλυαρίαν. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες καὶ τὰς ἰδίας καταφρονοῦντες. ¶ Item species quædã tõsuræ indecora ac cinædica, Suid. ex Aristop. Κρατῖνος ἀνὴρ κεκαυμένος μοιχὸν μετὰ μαχαίρας.

Μοιχικός, ῶ, ὁ, adulterinus. Phocyl. Μοιχικὰ λίκτρα. Apud Athen. 1. Μοιχικαὶ ᾠδαί, cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solent. Dicitur & de homo Μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. & de sera num. vindict.

Μοιχεῖος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχιδῆος, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. Μοιχιδῆός εἰμι ἐξ ἔρωτος βεβρυκυῖας.

Μοιχάς, ἀδος, ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ pro eodem: vt γυνὴ μοιχαλίς. Matth. cap. 12. & 16. Et γυνὴ μοιχαλίς, Rom. 7. Vsurpatur & pro adulterio, 2. epist. Petri: cap. 2.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter fum. Marc. 10. Matth. 5. & 19.

Μοιχῶ, legitur apud Xen. Hell. 1. παύσει αὐτὸ μοιχῶσα τὸν θάλασσαν, adulteri modo occupantem mare.

Μοιχάζω, quidam exp. mœchor, apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter fum. Plutarch. ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυφραγμονεῖν, οὐδὲ τὸ μοιχεύειν. Item actiuè, stupro, adulterio vitio. Plato lib. 2. de rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσασα.

Μοιχεύεται, passiuè fœmina dicitur quæ adultero vitiatur. Athen. lib. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stuprandam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plato in symp. Plut. de discern. adulat. ab amic.

Μοιχεῖον, ου, adulterium. Plutarch. de sera eum. vind. & alibi.

ΜΟΛΓΟΣ, ου, ὁ, bulga, sacc* coriaceus, culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis (de Nerone) Μόλγον τινὰ ἀπ' ἀνδρείκτου αὐτὸν νύκτωρ ἀπεκρέμασεν, ὁ δὲ ἐκινήθη ὅτι ἐς ἐκείνον αὐτὸ δὴ ἐμβεβλήσθαι, Pol. lib. 10. Tarentinorum lingua scribit Μόλγον vocari verè è bubulo corio. Aristoph. Μὰ μὲ Ἀθηναῖος ἀνὴρ τὸν μόλγον ἰδεῖν. Idem in equit. ἀλλ' ἐὰν τοῦτον ἴδῃ μόλγον γενέσθαι δεῖ σε. vide schol. ¶ Pro ἀμόλγος, etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoritus dicit Vulcanum φυσητῆρας μολγίνους χρῆσθαι, follibus coriaceis vti.

Μόλγος, ου, ὁ, pro ærumnoso & improbo accipi apud comicos annot. scholiast. Aristoph. in equit.

ΜΟΛΕΩ, siue Μέλω, venio, aduenio. Solon. in Eleg. Μοῦ ἐμὸν ἀκλαύστους θάνατον μέλον, mors mea ne careat lachrymis, vt vertit Cic. Tusc. 1. Item eo, vado. Sophoc. apud Plutarchum de aud. poem. τρισσόλοιοι Κέρβερε ἱερωτάτε εἰ ταῦτα δ' ἐκθέοντες πάλιν, Μολοῦμ' ἐς ᾅδου. Idem alibi, τοῦ μολοῦν μόλῃς; quò profectus? Exponitur etiam, curo, apud Hesych. A μολεῖν autem est præt. Μέμβλωκε pro Μεμόλακε, vt tradit Eust. Od. ρ. Ἀλλ' ἄγε τοῦ ἕομεν. δὲ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἡμαρ, i. aduenit.

Μολεῖσθαι, ponitur pro Μολεῖν apud Æschyl. in Prometh.

Μολέσκω, idem quod Μολέω, schol. Hom.

Μολὼν ἐστι, vide in αὐτὸς μολὼν.

Μῶλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγχίμολον, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. è propinquo veniens) propinquus. Vsurpatur plurimum substantiuè cum præpositione ἐξ, vt Iliad. ω. ἐξ ἀγχιμόλου ἰδὼν, è propinquo videns. Ἀγχίμολον, (adueribialiter) è propinquo, vel confestim. Iliad. δ. Ἀγχίμολον ἦ εἰ ἄλθε θόας. Sic & Od. δ. & alibi apud Hom.

Ἀντιμολέω, obuio, vel contra aliquem eo.

Αὐτόμολος, qui sua sponte it & à nullo incitatus in Epigr. Dicitur etiam de milite qui sponte ad alteram partem transit, transfuga. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 5. & 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ, Hesych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugium defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem transit. Thucyd. lib. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι, dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et Μολόειν, eiusmodi fruticationem inutilem deputare. Poll.

Αὐτομολέω, prodita & deserta mea parte ad alterã mea sponte transeo. Thuc. li. 3. δὶς μὲν ἐνδὺς αὐτομολήσαν. Luc. αὐτομολήσαντες πρὸς ἐμέ, ad me transfugit. Ταὐτομολέω, pro eodem.

Decomp. transfugio, sum perfuga.

Ἀπαυτομολέω, à parte mea deficiẽs transfugio. Aristop. in Eu.

Παλιναυτόμολος, qui ad eam partem à qua prius ad hostes transierat, redit. Xen.

Ψευδαυτόμολος, falsus seu fictitius, transfuga, qui transfugam se esse simulat. Xen.

Ἑτερομόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quam altera tantummodo pars venit, Suid.

Ἐκμολέω, exeo. Iliad. λ.

Ἐπίμολος, aduenticus, idem quod ἐπιλοιπός, Æschyl.

Προμολέω, prodeo, progredior. Il. σ. Ἠΐθεοι προμολ' ἔδε. Od. ο. Εἰς θύρας προμολόν.

Προμολή, in ædibus dicitur vestibulum per quod patet aditus. Apol. Arg. 1. In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Προσμολέω, adeo, accedo Sophocl. in Aiace. Μόνον ἢ προσμολὼν στρατήγων, quum accessisset ad medium exercitum.

Ὁμολός, qui citò graditur, cito gradu proficiscens, seu progrediens. Suid.

ΜΟΛΙΒΔΟΣ. ου, ὁ, plumbũ. Luc. de conscrib. histor. ἐκ μολίβδου καὶ χρυσοῦ δοκοφιλοῦσαι ἢ ἀργύρου δόκιμον κατασκεύου. Plut. symp. 6. ἀκόναι μολίβδου. cotes è plumbo. Et λίμνη μολίβδου. lacus plũbi, apud eundem de sera num. vind. Scribitur & Μολυβδος per υ, teste Eustathio quæ scriptura in deriuatis etiam retinetur.

Μολίβδινος, & per contract. Μολίβδους, plumbeus. Luc.

Μολιβδίνος, seu Μολυβδίνος, idem Athen. l. 5. Arist. eth. 5.

Μολιβδοῦς, seu Μολυβδοῦς, plumbaceus, plumbi naturam referens. Diosc. l. 5. c. 97.

Μολυβδίτης, ου, ὁ. plumbaceus aut plumbosus: vnde fœmin. Μολυβδίτις λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 6.

Μολιβδίς, seu Μολυβδίς, ίδος, ἡ, globus seu pila plumbea. Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολίβδαινα, siue Μολυβδαινα, ἡ, idẽ ac Μολιβδίς, pila seu massa plumbea. Il. ω. Luc. in Lexiph. Μολυβδαιναι appellantur & vasa plumbea. Athen. li. 5. Dicitur etiam Μολίβδαινα metallicum quiddam. de quo Diosc. lib. 5. c. 100. & Plin. lib. 34. c. vlt. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολιβδωμα, τὸ, opus è plombo. Athen.

Μολυβδωσις, ἡ, plũbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μολιβδος, seu μολυβδος sine δ interdum scribuntur: vt Il. λ. & in Epigram.

Μολυβδῆς, plũbeus. Athen. l. 14. Μολυβῆς pro Μολυβδίς. Hes.

Ἀκρομολιβδος λίθου, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

Μόλις, vide in Μόλος.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ. ου, ὁ, vorax, gulosus, γαστρίμαργος. (dici putatur quasi ὁ μολίσκων ὅσα τῶν βορῶν qui cibi causa vectitat aliquo, vt suos medicos & paratos.) Od. ρ. Πῶς δ' ἂν τόδε μολόβρον ἀγὴς αἰμαρτῶν συβώτα; apud Nicandrum quoque in Ther. πεδ' ἐόντα μολόβρον ἐ κ' ὑποφρίσσοιμι. Schol. metaphoram esse vult [illegible] ὅτι τὸν βορὰ μολύνων pro βόσκων vel [illegible] αὐξανομένου.

ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ. molothurus: herbæ nomen. Nicander in Alex. πίε δ' ἐν μέθυ τῷ θέλει Οἰόπτιρ μολόθυρος. Helyc. pro peripsoniosus habet μολοθύρος, dicens esse vel ἀσφοδελὸν vel ὀλόκχυτον.

ΜΟΛΟΣ. ου, ὁ. labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις idem quod μόγις supra. Isocr. ad Philipp. ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτῷ ἐξεπολιόρκησεν. Xenoph. μόλις πως. cum quadam difficultate. Theocr. idyl. 15. μόλις ὑμῖν ἐσαθέω, vix salua ad vos perueni.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ, siue μολοσσὶς, apud metricos pes quidam dicitur qui tribus longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit. Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. lib. 14.

Μολπή, &c. vide in Μέλπω. Μολύζη, in Μαλάσσω. Μόλυβδος, &c. in Μόλιβδος.

ΜΟΛΥΝΩ. polluo, contamino, inquino, conspurco Theocr. idyl. 11. ἀπ' ἐμᾶ φύγε, μή με μολύνῃς. Apocal. c. 3. εἰ δὲ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν.

Μολύνομαι, polluor, contaminor, &c. Synes. epist. 5. ὃ κέρδος ἐκ παρ' αὐτῶν ἐμολύνετο, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμός, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum. 2. epist. Corinth. c. 7.

Μόλυνσις, εως, ἡ, idem Theophr. de caus. pl. l. 4. Apud Arist. meteor. l. 4. dicitur leuis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολυνίς, ἡ, podex: quoniam excrementis quæ eiicit, pollutitur.

Μῶλυς, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ, ἡ [comp.] impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr. probl. l. 1. ψυχὴ ἀμόλυντος ἀπὸ τῶν σωμάτων. Apud Gal. ad Glaucon. ἀμόλυντον φάρμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

Μομφή, vide in Μέμφομαι. Μονή, &c. in Μένω.

ΜΟΝΟΣ. η, ὁ, solus, vnicus, vnus. Plut. in polit. præc. Βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μάλιστα ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις. Xen. pæd. 6. μόνος μόνῳ ὁμιλεῖν. Interdũ cũ genit. Æschyl. apud Aristoph. in ran. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρον φέρει. Aristop. in Plut. Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Exponitur etiã singularis, simplex. ¶ Item desertus, & separatus, seiũctus. Soph. in Aiace. εἰ γὰρ ἐκεῖνος ἐστὶ μόνος τῶν ἐμῶν ἐρρωμένος, to orbatus, à te destitutus.

Μόνον, solùm, solummodò, tantùm, tantummodò, Plat. οὐδὲν ἐν ἐμοὶ ἐγὼ μόνον ἐλθέτω, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò. Greg. Μόνον μὴ modò ne, i. modò non. Greg. Græci dicunt οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ, item οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ, item μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ. Lat. non solùm, sed etiam. Μὴ μόνον οὐ, hoc μόνον οὐ, aut μόνον οὐκ, siue μόνον οὐχὶ, tantũ non, modò non, i. ferè, propemodum. Et μόνον οὐχὶ, siue μόνον οὐχὶ, pro eodem. Luc. to Tim. Chrysost.

Μόνας, solummodò, tantummodò, solùm, tantùm: Xen. pæd. 2. exponitur etiam, vnicè.

Μονάς, ἀδος, ἡ, vnitas. Plutar. ἡ μονὰς οὐκ ἐκφέρει τὴν ἑαυτῆς ἄρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μέρος δὶς κέκληται μονάς: vbi videtur à μόνος derivare. In tessera quoque μονὰς dicitur vnum punctũ, quod etiam ἑνὰς & κυβὰς teste Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονάς.

Μοναδικός, ἡ, ὁ, singularis, vnicus: & μοναδικὸς ἀριθμὸς apud Aristot. ipsa μονὰς & vnitas. Item solitarius, vt μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui iuris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in vnitate, vel more eorum quæ monade continentur. Plut. symp. 4. Interdum pro solitariè.

Μονάδι, solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius ago. Hist. Eccl. l. 4. εἰ πολεῖς γὰρ ἦσαν μονάζοντες ἐρημον εἰκοῦσις δι' ἀσκησιν.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius, Greg.

Μοναχικὸς, ἡ, ὁ, ad homines solitarios pertinens.

Μοναχία, ας, ἡ, mulier solitaria, in Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasteriũ, locus vbi homines solitari degunt.

Μονάτωρ ἵππος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κέλης, dicitur, equus desultorius.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, vnicus. Xen. Accipitur etiam pro homine solitario, quales erant olim apud Christianos qui in solitudines, procul à reliquorum hominum conuersatione secedebant, vt cultui diuino vacare melius possent. Dionys. Areop. in Eccl. hierar. Latini quoque scriptores Ecclesiast. monachos appellant.

Μοναχικὸς, ἡ, ὁ, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus. Dionys. Areopag.

Μοναχῇ, sola parte. Xen. Μοναχόθεν, vna solùm ex parte.

Μοναχοῦ, τὸ, οὗτος μοναχοῦ, hoc solùm in loco, vel huc solummodò. Plat. in sympos.

Μοναχῶς, vno tantùm modo. Arist. polit. 5.

Μονήρης, ἐς, ὁ, ἡ, solitarius apud Diog. Laërt. μονήρης βίος, vita solitaria. Synes. & μονήρης ἐστία. Luc.

Μόνιος, siue μονίος, ου, ὁ, solitarius, solitudines captans, idem cum μοναστὴς & μονήρης. Callim. hymno in Dian. Αἰ δ' ἐ κ' ἐγὼ ζῶοις μόνιον δ' ἀνέω ἄτι πάλαιον ὀρείων ἀλωόν. Suidq; quoque μόνιος est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel solitaugus. Peculiariter item μόνιος accipitur pro porco agresti qui solitarius pascitur. Suid. & Hesych. Sic & in fabula Æsopi. μόνιος ἄγριος. ¶ Μόνιος, Hesychio est etiam monile.

Μόνιος, ου, ὁ, de homine solitario dicitur vt μοναστὴς & μονήρης. Est ut Hesychio autem μόνιος est πόρνος, lobius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, desituo, desero.

Μονοῦμαι, ῶμαι, solus relinquor, deseror. Il. λ. Δείδω μὴ τὸν πάθωσιν ἐν Τρώεσσι μονωθείς. Item cum genit. μονωθεὶς ἀέρος, ab aëre destitutus. apud Plat. in Tim. Interdum exponitur solus sum. Arist. eth. 5. c. 7. τὸ αὐθαιρέτως τιθεμένου μονωθῆναι αἱρετὸν ποιεῖ τὸ βίον, quum per se solũ est. Dicitur etiam μονωθῆναι, i. liberari, & quasi solitarium fieri: Plat. in Axioch. μονωθεὶς ἐκ τῶν τῆς ἐνταῦθα liberatus hoc carcere.

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum reliquimus: item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, idem cum μοναστὴς, μονήρης & μόνιος. Demetr. Phal. Ὁ γὰρ αὐτάρκης καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομουσότατος γήρα. Dicitur & μονώτης βίος, solitaria vita, apud Arist. eth. 1. c. 8.

Μονῶς, solitariè, etiam.

Μοῦνος, η, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, vnus, vnicus. Od. τ. δ' ἀμφὶ σαί ἀτο μοῦνον ἰοῦσα.

Μουνάξ, seorsum, singulatim, vel solum. Od. τ. Item μουνάξ μάχη apud Suidam. ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et μουνάξ κτείνειν occidere in eiusmodi congressu. Od. λ.

Μοῦνος, apud Hesych. κεχωρισμένος, solum.

Μουόω, ῶ, solum aut vnicum reddo, ad vnicum redigo. Od. ω. ἀμετέρῳ γήρᾳ μουόουσι Κρονίων.

Μουόομαι, ῶμαι, solus relinquor. Od. ω. μουωθέντα περ' οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις θυσίν.

Composita.

Ἀπομονόω, ῶ, solum relinquo, solum esse facio.

Ἀποτέμνομαι, ὦμαι, solus relinquor, item excludor. Thuc. εἰ τὴν ἀποτμεθήσοντας τῆς ξυμβάσεως καὶ ἀποβλεφθῆναι, si excludãtur à fœdere.

Ἐπιμονόω de solo, i. solum reddo, solitudinem affero, item desero, destituo, vnde ἐπιμονωθεὶς destitutus.

Καταμόνας solùm: Thuc. l. 1. item seorsim. Synes. ep. 135. Scribitur etiam κατ' μόνας.

Μόρτυμα, vide in Ὁ μόρτυμα.

MOPEA, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος: de qua Diosc. l. 1. c. 181.

Μόρον, ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον ἐπὶ ἐλαίῃ: vnde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορεῖαι, inquit Zeno apud Eym. pro μόρον scribitur & μοῦρον.

Συκόμορος & συκομορία, arbor quam Plin. l. 13. c. 7. ficũ Ægyptiã appellat: fructũ ferens consimilem ficui paruæ albæ, vt testatur Galen. l. 2. de alimentis: vbi & diuersam eam esse à sycamino scribit: quamuis Diosc. l. 1. c. 181. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur & συκίμορος & συκομωρία. Lucæ 2. (tatis.

Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori de quo Diosc. & c. al. locis ci-

Συκομωρίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris Diosc. l. 5. c. 42.

Μορία μορίων, &c. vide in Μόριον.

MOPMYPΩ, murmuro: verbũ fictũ à fluuiorum strepitu. Ab H. l. exponitur etiã, inundo, Il. ρ. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέον ἄστεϊ τῷ. Μορμυρίζω, quæ strepitum refero, Suid. & Hes.

Μορμυρὸς, piscis de quo Aristot. & Athen. lib. 7.

Ἀναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure ducto. Hom. Od. μ. Πᾶν' ἀναμορμύρεται κυκεῶν.

MOPMΩ, ὠνος, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, vt strix: indeq; pro larua & terriculo accipitur, Aristoph. in equit. μορμὼ σὺ θ' ἡ ἀθάνατος, ὁ horrendam audaciam, & Theocr. id. 15. μορμὼ, ἡ κακὸν ἵππον. Pro eodem dicitur & μορμών, ὀνος, apud Aristop. in Acharn. & in Pace, & apud Xen. Hell. 4. Hesy. μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.

Μορμυττομαι, terreo, Callimach. hymno in Dian. Αὐτίκα τοὺς κυρίους μορμυττόμαι.

Μορμολυττόμαι, terreo: ac propriè larues spectrisque & similibus terriculis. Xen. in Symposi. ἀλλὰ τί δὴ κοὶ ἡμᾶς μὴ ὥσπερ τοὺς φίλους μορμολύττῃ λόγῳ τῆς καλῶς; a pulchris deterrest? Sic & Plut. symp. 5. in fine probl. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi διεκλύειν τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hes. legitur & μορμολύττει quod exp. φοβεῖ, terret.

Μορμολύκειον, siue μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larua. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorum personæ. Aliquando terricula & spectra. Luc. in Philopseude. παντοδαπόν τι καὶ ἀπροσόπτον μορμολύκειον καὶ γιγάντειον. Apud Strab. legitur & μορμολύκη, itidem pro larua & spectro. ἔστι γὰρ λαμία μυθώδης καὶ ἡ γοργὼ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη.

Μορος, &c. vide in Μόριον.

MOPOXΘOΣ, ου, morochthus: lapis quidã Ægyptius, quo vruntur lintrones ad dealbãdas vestes, teste Diosc. l. 5. c. 152. Apud Galenum simpl. medic. l. 9. legitur & μόροξος pro eod.

MOPYΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν. (de vestimentis Vlissis) Ῥύγαλέα, φοτίοντα κακὸν μεμορυγμένα κατὰ χρῶτα.

MOPΦH, ῆς, ἡ, forma. Plerunq; de forma humana quæ & specie oris. Od. θ. Ἀλλὰ θεοὶ μορφὴν ἐπέοισι χέουσι. Plut. ad præfect. indoct. ἀνθρώπων καὶ θεοειδεῖς μορφὴν ἔχοντες. Et metap. μορφὴ ἐστίαν, de venusto & eleganti orationis genere. Od. λ. De forma seu aspectu. Plut. in Pericl. αὐτῇ τινα μορφὴν ἐντύπωσε. Et de forma totius corporis & cuiusuis rei. Plato polit. 2. κάλλιστόν τε τὸ αὐτῇ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Theophr. διαφέρουσι τῇ μορφῇ τῇ ἁλός. Item μορφαὶ θεῶν, deorũ formæ (apud Xen.

Μορφήεις, εντος, ὁ, formosus. Pind.

Μορφόω, ῶ, formo, figuro: Philo de mundo. Ἀόρατος θεὸς ἄμορφα μορφοῦν.

Μορφοῦμαι, ῶμαι, formor, figuror: Gal. c. 4. & Plut. de anim. generatione.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hes.

Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipsa formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma & imagine. Hes. & Suid.

Μορφωτήρια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad.

Μορφίζω, formam mentior, concilio formam. Ammon.

Μορφάζω, nuo & annuo. Item gestum adhibeo. Xen. in symp.

Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis quod diuersorum animalium motus imitabatur. Po. l. 4. c. 14.

Μορφύνω, formæ lenocinio exorno. Hes.

Μορφώ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedicas habentis.

Μορφώς, filius aut minister somniis dictus quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulacra.

Composita.

Ἀγλαόμορφος, ον, ὁ ἡ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.

Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens. Orph. in Argon.

Ἀιολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.

Ἄμορφος, informis, nulla adhuc forma præditus. Philo de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus. Luc. Plut. in consol. ad vxor. Comp. & superl. irreg. ἀμορφότερος & ἀμορφότατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.

Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut. in consol. ad xv.

Ἀμόρφωτος, non formatus.

Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bach.

Δυσμορφόω, informo, deformo.

Δίμορφος, biformis.

Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, id est, turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμ.

Δυσμορφία, deformitas, forma turpis & indecora.

Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo & effingo.

Ἐμμορφος, forma indutus, informatus.

Ἑτερόμορφος, qui alterius & diuersæ formæ est. Alex. Aphr.

Εὐμορφος, decorus & insignis forma, formosus.

Εὐμορφία, bona forma, i. decora, & honesta. Luc. in Scytha. Philostr. epist. 38. Eurip. in Androm.

Ζωόμορφος, animalis formam habens.

Θηλυμορφος, qui fœminea forma est. Aristot.

Ἰδιόμορφος, qui propriæ ac peculiaris cuiusdam formæ est. Suid.

Καλλίμορφος, pulchra forma decorus, formosus. Eurip. in Hec.

Λαμπροπυρσόμορφος, cuius facies rutilo splendore coruscat: angeli epitheton, apud Naz.

Μεταμορφόω, trãsformo, transfiguro. Athen. Philo de vita M. l. 1.

Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliã formã mutatio. Ammon.

Ὁμοιόμορφος, eiusdem formæ, similis formæ. Laërt.

Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. item verbo lotus: vt ἱμάτιον ποικιλόμορφον, apud Aristoph. in Pluto.

Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 18. Nonn. in paraphr. Ioan.

Σύμμορφος, eiusformis. Rom. 8. ad Philip. 3.

Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.

Συμμορφόομαι, conformis fio. ad Philip. 3.

Ταυρόμορφος, tauri formam habens: vt Ταυρόμορφον ἄημα. Eur.

Τριμορφος, triformis. Eurip. [illegible] in Ione.

Μορφνὶς vide in Ὀρφνή. Μορφόω &c. in Μορφή.

MOΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris, propugnaculum: Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: vnde Μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apoll. Argon. l. 2. Idem μοσσυνὸν vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eodem libro canens, Αὐτὰρ ἐπ' ὑψόσε βασιλῆος μόσσυνι θεμείλῳ Γθείας πολλοῖσι δίκας λαοῖσι δικάζεν.

MOΣXOΣ, ου, ὁ, vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. lib. 14. μόσχου τέρεινα σάρκες. Heb. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiã pro boue nouella seu tenera: vt apud Nicand. in Ther. Ἠ τε καὶ ἀστέρος ἀντείρυσε νῦν ἄστρα μόσχου Πρωΐθεν ὀπτήσῃ σφεῖς ἀφίσφαρα δῶρα γαλάκτι. Orpheo autẽ mensis vocatur Μόσχος μετόπωρος, tẽpore intermenstrui, vt testatur Proclus apud Hesiod. in dieb. Eust. verò, ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μετόπωρον, appellari posse existimat. ¶ Μόσχος, in arbore quoque dicitur nouellum & tenellum germen, seu ramulus tenellus: Nicand. in Ther. Ἐμοὶ δὲ κλήματα σίδης. Ἠ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυκαρπέα μόσχον. Sunt qui μόσχους interpretentur flolones alij pampinos, capreolos, clauiculos, nonnulli vinitradices. Item adiectiuè, pro ἁπαλὸς, vt Il. λ. μόσχοισι λύγοισι, teneris vimibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiã pretiosissimũ odoris genus quod ex vmbilici cuiusdam animalis Indici vomica erumpit, vt testatur Aetius in lib. περὶ τροφῶν δυνάμεων. Sunt qui μόσχον esse velint cum qui ab Hieronymo muscus dicitur & inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. aduersus Iouinianum.

Μοσχίας, ου, ὁ ἡ ἡ, vitulinus, vt μόσχειος κυνῶχος, apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus, & μόσχειος ἱμάς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.

Μοσχίν, siue μοσχῖν, νος, ὁ, sub. δορά, pellis, vitulina apud Poll.

Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens: vt dicebatur aries triennis, vt Eustath. tradit.

Μοσχάριον, ου, τὸ, paruus vitulus, vitulus tenellus: Erym. & Hes.

Μόσχιον, ου, τὸ, vitulus nouellus. A Poll. lib. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, vt apud Athen. lib. 8. Item pro nouello germine aut stolone. Hes. & Suid.

Μοσχίδιον, itidem pro nouello germine. Aristop. in Achar.

Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Alexand. in Alexiph.

Μοσχίον, surculus ex arbore demptis sero, ramis tenerrimis ex arbore anulis planto. Theophr. lib. 5. de caus. plant. (de palma) ἐς γὰρ ἐκεῖνός φασι μοσχίον αὖθις βαβυλῶνα ἐς ἀπαλωτάτας. Sic μοσχίον ἐν τῷ κλήματι vinis radices facere ex sarmentis, ibidem. Aliquando Μοσχιόμενα sunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, vt sunt in oleis taleæ seu clauolçin vitibus malleoli. Metaphoricè etiam vsurpatur apud Dionys. Halicarn.

Μόσχιμα, τό, surculus qui ex arbore demptus seritur. Theophrast. de caus. pl. l. 3 c. 17. Exponitur etiam plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 3. & malleolus, apud Phil. de vita Mol. lib. 1. item vimradix, propago apud eundem de mundo.

Ὄσχος, ὁ, idem quod μόσχος ramus nouellus, & peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. l. 11 ex Aristodemi l. 3. (de Pindaro) τοῖς κυρίοις φησὶν Ἀθηναῖος ὀλίγον ὑπολείπειν τὸν ὄσχον ἀπὸ τῶν ἀρτιφύτων ἐκείνων ἐν αὐτοῖς ἔχοντας ἀμπελῶνα κλάδον κοπτόμενον τὸν καλούμενον ὄσχον. Pro eodem scribitur & Ὄχος, apud Hesych.

Ὄσχη, apud Eust. & Hesych. itidémq; apud Harpocr. & Suid. sine ὄσχη, ἡ, apud eundem Suid. & apud Etymol. idem cum ὄσχος sine ὄσχος: propriè de ramis vitis: improprié dicitur etiam de aliis ramis, vt apud Nicand. in Alexiph. vsurpatur de vimi ramis. ¶ Ὄσχη, apud Hippocr. accipi etiam pro scroto, vt ὄσχος & ὀσχία, annotatur.

Ὄσχιος & ὄσχεος, idem cum ὄσχος & ὀσχία: Hesych. Frequentius pro scroto capitur. Reperitur etiam Ὀσχία, ας, ἡ, in eadem signif. Aristot. de gener. anim. lib 1. c. 11. ἔστι δὲ φανερῶς εἶναι οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπας ὑπὸ τῶν ὀσχίων καλουμένων ὀσχίων. Eadem ὀσχία ab eodem. l. 2. hist. anim. c 13 vocatur ὀχθὶς: vnde & Eust. cum Etym. ὀσχεών, pleonasmo literæ α dictum scribunt quasi ὀχεών, ab ὀχέω. ¶ At ὀσχίον Hippocrati est flexuosa circa os vulvæ extuberantia, inquit Galen. in lex Hippocr.

Λακκοσχίας, ὁ, (comp.) ab Atheniensibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus. Lucian. in Lexiph. μᾶλλον ἐκείνου φησὶ Δίκαια τὴν καταπυγοσύνην καὶ λακκοσχίαν;

Composita ex Μοσχεύω.

Μετεμοσχεύω transplanto: vnde Hesychius Μετεμόσχευσε, expon. Μετεφύτευσε.

Προμοσχεύω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hist. plant. l. 6. c. 7. & alibi.

Ὑπομοσχεύω, clanculum & latenter propago, clanculum nouellos surculos fero. Metaphoricè Eunapius apud Suidam, ὥστε [illegible] ὑπεμόσχευσε τὴν τέχνην.

Μότον, τό, linamentum seu lin. cum carpum quod vulneribus inditur: Gal. ad Glauc. καὶ δεῖ τὴν συνεχῆ τοῖς κόλποις κοιλίαν ἀκριβῶς μετὰ τῶν τιλτῶν θεῖναι τὸ σῶμα. Paul. Ægi. σφιγκτικοῖς, ἢ μόσχοις πλείοσι χωρισμένοις ἀπ' ἀλλήλων. Scribitur etiam μοτόν. apud Eust. pro eodem inuenitur etiam Μοτὸ, apud Q. Calabrum, ἰξυωτῆρι μοτῶν, penicillorum vulnerariorum.

Μότριον, τό, idem quod Μοτός sine Μότον, i. linamentum conceptum quod vulneri inditur. apud Aegin.

Μοτόω, ῶ linamentum vulnerarium indo. Paul. Aegin. Hesychio Μοτώσαι est πλεκτῶναι, citatúrque ex Apiyrto Μοτοῦν τοῖς τιλμασι. Item penicillo vulnerario indito curo, vnde μοτωτός, apud Hesych. & Suid.

Composita.

Ἄμοτος, ον, ὁ, ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item simpliciter inexplebilis, inexpletus. Apoll. lib 1. Arg. Τοὺς δ' ἄμοτον λύξαντες ἔτι φορέοντο κάμοντα. Iliad. τ. Τὸν δ' ἄμοτον κλαίω τεθνειῶτα.

Διαμοτόω, illitum linamentum vulneri indo, vel potius linamento indito vulnus diffungo, & impedio ne coëat. Paul. Aegin.

Ἔμμοτον (sub. φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis conceptis excepta intra vlcera eúique sinus recondunt. Galen. Ab hoc genere medicamentorum ἐμμοτοῖς dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἀρθρῶν, qui vlcere cauo laborant: quòd curationem δεῖται τῷ μοτῷ, desiderent, vt annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἐμμοτοῖς dicuntur, quibus Μοτοὶ & penicilli inditi sunt.

Μοῖρα &c. vide in Μόρος.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, ας, ἡ, munychia portus Atheniensium munitissimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum vnde apud Pollucem ἱερὸν εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερά, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. pro Ctesiph. ἐν τῷ Μουνυχίᾳ ἐκαθήζετο, non ad Munychiæ asylum confugiebat & ad Dianæ aram sedebat.

Μουνυχία, & fœm. genere Μουνυχιάς, incola eius loci, teste Stephano qui & localia aduerbia hæc affert Μουνυχάθεν, Μουνυχιάζι, Μουνυχίαζε.

Μουνυχιών, dicitur mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ, mensium Atticorum decimus, vt tradit Hippocr. & ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio.

ΜΟΥΣΑ, ης, ἡ Musa, dea cantus: de quarum numero & quæ cuique tribuantur, vide Plut. symp. 9. problem. 14. Od. ω. Μοῦσαι δ' ἐννέα πάσαι ἀμειβόμεναι ἐπέεσσιν ἠ θρήνεον. Et μοῦσα ἀρχαιότατος πᾶσι, apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarum præsides, eædem credebantur & humanitatis: Plut. in Rom. ἥτε μουσῶν ἥτε χαρίτων ὑπὸ τοῖς ἄνωρ. Aliquando accipitur pro ipso cantu: Plut. symp. 1. τὴν Κύκλωψι μούσαις δι' φόνους ἰέναι φησὶ τὴν ἐρωτικὴν φιλοξενίαν. Herodian. lib. 4. πᾶσης τε γὰρ μούσης ὄργανα παντάχοθι διακείμενα ποικίλα ἔχον εἰς χρῆσιν. omnitaria musica instrumenta. Suid. & Eust. ἀπὸ μάω, ὅ [φησαν] deriuant quoniam est πάσης σοφίας αἰτία: quod etymon sequitur & Plato in Cratylo. Plutarc. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. aut μούσας, vocatas quasi ἑμοῦ δι' ἀνοίας ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν ὄντας; alij quasi ὁμουσίας dictas volunt, quod vno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat εὐκολοπαιδεία. Euseb. vel ὁ περὶ τὸ μυεῖν, significante διὰ ἀσκῆ & σοφὸ δίδον.

Μουσικός, ὁ, ἡ, musicus, vt μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. phal. & μουσικὸν ὄργανον, tibia ad faciendos musicos modulos apta. Plut. symp. 4. Item μουσικός, qui canit, canorus: item, artis canendi peritus: Plut. de sera numinis vindicta περὶ μουσικῶν ἀμύσεις καὶ πολεμικῶν ἀστραπόντας διωκόντων. Aristoph. in Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, vir sapiens & musicus, seu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι. Athen. lib. 4. Potest etiam accipi, ὥστε φιλόμουσος, musices amans: vt apud Isocr. μουσικὴ πόλις, vbs literarum amans. Et τὰ μουσικὰ musica, musici moduli Xen. Pæd 1. Μουσικὴ sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη musica seu musicæ ars, scientia modulorum concinnorum: Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμονίας & alibi.

Μουσικῶς, musicè, secundùm modulos musicos, musicis modulis. Plut. de orac. Pyth. Item concinnè, suè, eleganter. Isoc. in Soph. Et μουσικώτατα, doctissimè. Aristoph. (then.

Μουσικόμετρον, musica ratione ex ὄρνιθος cantica & modulos: Athen.

Μουσικός, ὁ, musicus, idem cum μουσικὸς. In Epigr.

Μουσεῖον, τό, musæum: locus musis & studiis destinatus, vel locus vbi musæ colebantur, & responsa ab eis redd. bantur, Plut. Item μουσεῖα, festum in honorem Musarum. Poll. lib. 1.

Μουσίζω, cantu contendo. Theocr. idyl 8.

Μουσίκος, ὁ apud Hesych. idem cum μουσικὸς ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, numeris modulisque musicis exorno & venustius reddo. apud Philostrat. μεμουσωμένοι, sonitum edit aut edidit; concentu resonat. Phrasis quoq; μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens: Plut. in Pericl. Dicitur verò aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus est. Plut. ad Colot.

Composita.

Ἄμουσος, ον, ὁ, ἡ, musis non initiatus, musicorum modulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. lib. 2. & adud Basil. & apud Plut. symp. 4. Pierunque capitur pro indocto & rudi, & qui nec musicam nec literas callet: & generaliter, pro imperito cuiusuis rei Aristoph. in vesp. ῥᾴδιος ἐγὼ διὸ ἀξιῶ ἄμουσος ὁ τὸ σφίν. Item insulsus, illepidus, rusticus. Plut. symp. 4. Ἄμουσος, imperitè, insciteè, illepidè.

Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Platon. discrepantia musicorum modulorum & διαφωνία poni traditur.

Ἀπέμβολος, à musis alienus, idem cum ἄμβολος, Eu 15.

Ἔμμελος, musicus, & τὸ ἔμμελον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens.

Ἐμμελῶς, musicè vel musarum instinctu. Eust.

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor. Iulian.

Εὐμούσως, eleganter, eruditè. Plut. (Greg.

Κατεμουσόω, ῶ, numeris & modis exorno, & venustius reddo.

Πολυμουσος, multùm in musis versatus. Plut. symp. 8.

Ὑμνοσία, musa porcina, cantus suum grunnitum referens. Aristoph. in equit. θαυμάζω τῆς ὑμνοσίας αὐτοῦ.

Φιλόμουσος, musarum amans vel musices, Xenoph. pæd. 4. Item qui studiorum humanioruin seu politioris litteraturæ amans est. Plutar. symp. 8. εἴμαι δ' ἐγὼ πεφροντικὼς φιλόμουσον ὄντα καὶ πολιτικὸν ἄνδρα.

Φιλομουσία, musarum amor seu musices amor.

Φιλομουσόω, musas seu musicam amo.

Χρησμωδοῦντες, ῶ, Dicebantur χρησμωδοῦντες qui veteres modulos retinebant, nec nouis coloribus fucabant. Athen. lib. 14.

ΜΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia vel ærumna. Pacl. ad Thess. in cap. 2. μνημονεύετε γὰρ κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborem nostrum ac ærumnam. Philo de vita M. l. 1. καὶ ἔστι μόχθος ἢ πόνος ὁ Ἑβραῖος. Theoc. id. 16. Ἀλλ' ἔσος γὰρ ἀμόχθος ἐπ' ἀέσι κυμάτα μητρὸς.

Μοχθηρός, ὁ, laboriosus. Hesyc. Item ærumnosus, calamitosus, miser. Aristoph. in Pluto. Item malus improbus. Plut. symp. 7. Aristoph. in Pluto. Item vitiosus: vt μοχθηρὸς χυμός, succus vitiosus. Gal. l. 1. ad Glauc.

Μοχθηρῶς, malè: vnde μοχθηροτέρως ἔχει, pejus se habere. Plato l. 1. de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Dem. de malè gesta leg. Item pro vitio. Aristot. eth. 5. c. 1. & eth. 9. c. 4.

Μοχθηρός, ᾶν, ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alexiph.

Μοχθίω, laboro. Thuc. lib. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθίουσι. Eurip. Μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum laboribus & ærumnis premor, Eurip. apud Athen. l. 13. Μοχθοῦσι μόχθοις ἐυτυχοῦς σωνεκπόνει.

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀγονομόχθος, mulus seu mula. Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἄμοχθος, ον, ὁ ἡ, laboris & ærumnarum expers. Xen.

Ἀμοχθεί, citra laborem. Suid. Ἀμοχθί, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum grauibus laboribus coniunctus, in Epigr.

Ἐκμοχθίω, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμοχθίωνται δ' ἐν μέσοις, exp. in vinculis versati sunt.

Ἔμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus: vel qui in laboribus & ærumnis versatur. Eurip.

Ἐμπαθὲ ἐμοχθὲς, cõstanter & perpetuò laboriosus. Pind. Olymp.

Εὔμοχθοι, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμοχθηρός, semimalus. Plato lib. 3. de rep.

Κενόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτομόχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγυμόχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in auib.

Πολυμόχθος, cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, ærumnosus: vt πολυμόχθε Ἄρης, Eurip. in Phœn. Item laboriosus, vt πολύμοχθοι ἀγῶνες, apud Orph.

Προμοχθίω, prius affligor. Eurip. in supplic.

Ὑπομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

Μοχλὸς, vide in Ὀχλόω.

ΜΥ, est nomen literæ quam à Democrito vocatam esse μῦ testatur Eust. ¶ Est & vocula quæ pro flebili sono posita inuenitur apud Aristoph. initio equitum.

Μυζαπίζω, literam μ nimis crebrò itero. vnde Μυζαπισμὸς frequens literæ μ iteratio.

Μύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μυαξ, vide in Μῦς. Μυᾶν, in Μύω. Μυγμὸς in Μύζω.

ΜΥΔΑΌΟΜΑΙ, auersor, abhorreo ab. Nic. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ νωνεῖνος ἐμυδάξατο δ' αὖτα.

ΜΥΔΆΩ, ῶ, F. ήσω, nimio humore & vligine vitior, præ nimio madore putrefco. Philo de mundo, λίθων οἱ κρατιόμενοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nónne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδῶσα δ' ἀστὸ χρὼς ὑγρᾷ λάχνῃ, putrifica vligine vitiata.

Μυδήσις, est quum aliquid nimio humore vitiatur. Diosc. l. 1. c. 6. & alibi. De oculis inprimis dicitur. eorúmq; præsertim palpebris quæ adipe tumentes humorem assiduè emittunt: vt apud Diosc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος humidus, vuidus, madidus. Hesiod. in Erg. χρώτα τε μυδαλέον θείη. Item nimio madore vitiatus putris ex nimia vligine. Apoll. Argon. l. 2. Μυδάεις idem: apud Nicand.

Μυδαίνω putrefacio. Propriè nimio madore & vligine putrefacio, σήπω. Hesyc. Pro humecto videtur vsurpare Apol. Rhod. Arg. l. 3. Ἠέ τε μυδαίνας ἰδὲ φάρμακον οὐτ' ἀλεείνῳ Τυμοιωθεὶς φαιδρὸν ἴδοι νέον ὄμμα.

ΜΥΔΡΙΆΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur & dilatatur, aciéisque eius hebescit, vt tradit Celsus lib. 6. cap. 6. & Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

ΜΥΔΡΟΣ, ου, ὁ, quidam exp. ferrum ignitum. Alij, globus candens, massa candefacta seu ignita: Strabo lib. 6. ἀνωγμένων τούτων πρὸς στομάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶ καὶ μυδροὺς, καὶ ὑδάτων ἐκπίπτει. Pro eo Aristoteles dicit μυδρὸν διάπυρον. Sic & apud Diog. Laërt. l. 2. Ἀναξαγόρας ἀσέβειας κρίνει διότι τὸν ἥλιον μυδρὸν εἶπε διάπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μυδρός, vt scribit Lucian. vnde ἀμυδρός. Etym.

ΜΥΔΩΝ, caro fungosa in vlcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟΌΣ, ῶ, ὁ medulla: Il. χ. οὐδὲ γόνασι πατρὸς Μυελὸν εἶδον ἰδὼν καὶ οἰδέα πίονα δῆριν. Il. υ. μυελὸν αὖτε Σφονδυλίων ἐκπελῷ. At Sophocles in Trach. & alij tragici μυελὸν λευκὸν vocitarũt cerebrũ: quòd turpe putaret nominare τὸ ἐγκέφαλον. Homerus verò Od. ϑ. ἀλφοῖ μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniã vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos est μυελὸς ἐγκεφαλίτης medulla cerebralis: hoc est ipsum cerebrũ: & μυελὸς ῥαχίτης, medulla spinalis per rachin totam descendens: item νωτιαῖος, δικυφίτης & ῥαχίτης. Etym. deducit à μύω.

Μυελίδης, ου, ὁ, medullæ plenus medullosus. Od. ι.

Μυελοειδὴς, ες, ὁ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, ῶ, medulla impleo.

Ἀμυελος, ον, ὁ ἡ. (comp.) carens medulla.

ΜΥΈΩ, ῶ, F. ήσω, proprie est doceo ea quæ ad res sacras seu diuinas pertinent, instruo in sacris, initio. Quidam interpr. (ex Eusebio lib. 2. de præpar.) honesta bonáque doctrina instruo: Plut. in lib. de exilio. [de Eumolpo] ὃς ἐκ Θρᾴκης μετῆλθε καὶ ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. *factum dicitur ex μύω. quoniam τοῖς μύσταις necesse est μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηται, Eust.

Μύομαι, ῶμαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scytha, ἐμυήθη μέντοι βαρβάρων Ἀνάχαρσις. Et cum accusat Aristoph. in Pluto, μῶν οὐκ ἐμυήθης ἐν αὐτῷ τῷ μεγάλῳ; Item generaliter, doceor, instituor. Plat. in symp. ταῦτα μὲν οὖν ἐρωτικὰ ὦ Σώκρατες ἴσως καὶ σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio. Hesych.

Μύστης, ου, ὁ, mysta qui initiatur sacris, seu initiatus est. Exponitur etiam sacra discens, item mysteriorum peritus. Plut. in Alcibiade, τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύσταις φοιτῶντας. Apud eundẽ in eundẽ vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβόν. Exponitur etiam discipulus & conscius mysteriorum, item μυσταγωγὸς apud Dionys. Areopagitam.

Μυστὶς, ίδος, ἡ, quæ initiatur sacris, siue initiata est. Apud Greg. μυστίδες quidam interpr. conscias mysteriorum. In anthol. epigr. l. 5. μυστὶς μολπή, mysticum carmen.

Μυστήριον, ου, τὸ, mysterium. Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens, res arcana & paucis cognita nec; communicanda nisi initiatis. Herodian. l. 8. καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον ἐν ᾧ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i. seruato etiam militari iureiurando, quod est vnum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, ης, ὁ & ἡ, cui subest mysterium, qui fit cum aliquo mysterio mysticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἄλογον καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

Μυστικὸς, ή, ὁν, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. μύστικαι ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τι καὶ ἀπόῤῥητος ὢν ὁ λόγος. Et τὰ μυστικὰ quæ & μυστήρια apud Thuc.

Μυστικῶς, mysticè cum mysterio. Greg.

Composita.

Ἀμύητος, ον, ὁ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. σιωπᾶν ἄξιον τῷ ἀμύητον ὄντα. Plut. de def. orac. οὐδὲ εἰς τὴν βεβηλοῦν καὶ ἀμύητον, nemo è profanis nec initiatis.

Ἄμυστος, ον, ὁ ἡ, idem quod ἀμύητος. Dionys. Areop.

Ἱερομύστης, ου, ὁ qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus & antistes, qui mysteriis & ritibus sacris præest. Suid. apud Areop. ἱερομύσται, theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris & Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥΖΩ, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto, quasi qualis est gementium. Exponitur etiam, musso siue mussito, vt apud Aristoph. in Tesmoph. τί μύζεις πάντα πεποίηκας κακά. Sic apud Plut. μύσας τὸ λογισμῷ, secum mussans inter reputãdum facinus. Apud Aristot. de animal. lib. 4. μύζει καὶ τρίζει ἀφίεσι. exp. murit & stridet. Idem in lib. 8. μύζει καὶ τρίζει. ¶ Item, fugo. Xen. ἀνάβ. lib. 4. ὥστε καὶ ἐπὶ λαβοῦσα εἰς τὸ στόμα μύζουσι τὰς καλάμας.

¶ *Pertinentia ad μύζω, in priori signif.*

Μυγμὸς, ῶ, ὁ, sonus qui labris occlusis ex naribus emittitur, qualis est gementium: vnde exponitur etiam στενάγμος. Potest etiam exponi mussatio seu mussitatio. Vsurpatur ab Aristot. de piscibus. hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: vnde apud Aeschil. in Prometh. ἀναμυχθίζομαι, pro eodem. Ab Hesychio & Suida, exponitur, irrideo.

Μυκτὴρ, Μύκτω, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Ἐπιμύζω, (comp.) suspiro summissè, compressis labris gemo, & ita vt gemitus vix exauditi possit. Il. ϑ. αἱ δ' ἐπιμύξαν Ἀθήνη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπιμυξὶς, suspirium tale, seu gemitus talis.

¶ *Pertinentia ad μύζω, fugo.*

Μυζίω, ῶ, idem quod μύζω, fugo. Plut. de Demosthene loquens, φόβημα ἔχων ἐπὶ τῷ στόματι δὴ μυζίσας ἀπῴχετο.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω seu μυζίω. Suid. & Eust.

Ἐκμυζίω, ῶ, exugo, fugo, Alex. Aphr. probl. l. 2. τὰ ἐπφυσα ἐκμυλῶντες ἐξεμύζησε τὸν ἰόν.

Ἐκμυζάω, ῶ, idẽ quod ἐκμυζίω, exugo. Il. ϑ. Αἷμα δ' ἐκμυζήσας

Luc. in

Luc. in Tim. ὁ μυζήσας μυελόν. Et apud Diosc. δεῖ δὲ μὴ ἄστιν εἶναι τὸ ἐκμυζῶντα. [cus. Diosc.

Ἐκμύζησις, exuctio, i. ipsa exugendi actio, vel suctio, seu suc-

Μυζῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΥΘΟΣ, υ ὁ, verbũ dictum, oratio, sermo, colloquium, idem quod λόγος. Il. α. & θ. πεῖον τ' μῦθον ἔειπας. Od. τ. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Il. ζ. τέλος μύθου ἐπιθεῖναι, dicẽdi finẽ facere. Od. δ. Μῦθον τελεῦν, efficere quæ dicta fuerunt. Plat. in Tim. ὡς τὸν μὲν ἐν τῷ τ' εἰκότα μῦθον λόγῳ ἐκμυξῶν τῷ νῦν ἐν ἔτι σμικρὰ ζητῶν. Cic. interpr. vt si probabilia dicẽtur, nihil vltra requiratis. Frequẽs est οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, nõ est meus hic sermo, apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Itẽ Μῦθος, fabula. i. quæ passim dicũtur: vt Μῦθος Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicũtur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ τῆς μύθου, vt est in prouerbio, vt ferunt. Interdũ pro fabula, i. pro sermone ficto & falso, veritatẽ tamen adumbrante: de quo fictionis genere, vide Aristot. περὶ ποιητικῆς. & Aphth. in progymn. hinc ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et Μῦθοι ἀλληγορίαι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum scripta Μῦθοι dicuntur (vt & fabula apud Lat.) vt apud Athen. l. 5. ὁ περὶ τοῦ Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano. ¶ Item Μῦθος, consilium. Iliad. α. Ἦ ῥα καὶ ὀφρύσι νεύσας ἐμοὶ ἐπιλήσετο μῦθον, Εἰδὼς ἀνόητον, rescitura omnia mea consilia. ¶ Itẽ seditio, factio, στάσις, vt exp. Od. φ. Οὐδέ τιν' ἄλλον Μῦθον ποιήσασθαι ἐπιχώριον ἠδ' ἀνώγει.

¶ *Derivata à μῦθος, verbum, &c.*

Μυθέομαι, dico. Il. ζ. Ἀλλ' ἐμὲ μὲν πρόσειπε τὸν τοῦδε μυθήσασθαι. Aliquando signif. effor, vel narro vt Od. λ. αὐτὰρ ἐγὼ τοῖς μυθήσομαι οἷ' ἐπιτέλεσται. Interdum confabulor colloquor. Apol. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο inter se fabulabantur.

Μυθητής, οῦ ὁ, orator, futuro. Exponitur etiam, στασιαστής. Eust. ex Anacr. Μυθητὴρ idem. Hesych.

Μυθίσκομαι, idem quod Μυθέομαι. Il. ε. Πάντες μυθίσκοντο πολύκλυτον. dictitabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. idyll. 21. Τοιαῦτ' μυθίζοντα τρὶς εἰς ἓν ἔπτυσε κόλπον. Exponitur etiam mussito, apud eundem ibidem. χαίλεσε μυθίζοντα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam vaticinor, prædico. Orph. in Arg. ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηρίστα μυθίζεται, vt vaticinaretur.

Composita.

Ἀκριτόμυθος, υ ὁ ἡ, verba sine iudicio & sine delectu funditans Il. β. Exponitur & simpl. multiloquus.

Ἄμυθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non potest. Demost. Philipp. 1. & in Midiam.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, interdico prohibeo, vel dehortor, dissuadeo. Il. ι. μέλα γὰρ τοι ἔγωγε Πάλλ' ἀπομυθέομαι.

Βραχυμυθία, ἡ. breuiloquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: vnde τὰ διχόμυθα, ambigua, Eurip. in Oreste.

Ἐγγαστρίμυθος, υ ὁ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quę in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem: magus & ariolus apud Græc. Bibl. interpr. Galenus vult apud Hippocr. ita appellari eum qui clauso ore loquitur, quòd ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia seu verba vana. Hesych. & Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor: apud eosdem.

Ἐκφερομυθῶ, effero in vulgus, vulgo, diuulgo. Basil. κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος ἡ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῷ ὑποφήτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & constantis est sermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι, insuper dico vel suadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se nouit quo minus loquatur, taciturnus Synes. de insomn. & ep. 137.

Ἐχεμυθία, taciturnitas, silentiũ. Plat. περὶ ἀδολεσχίας. Syn. ep. 124.

Ἐχεμυθέω, linguam contineo. Hes. tacco. Lucian. in somn.

Θρασυμυθία, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius. Pind. in Olymp.

Ἰθυμυθοῦντες. Hesych. sunt ἀκριβολογοῦντες.

Ἰσχνομυθία, eidem Hes. & Suid. λεπτολογία.

Ἰσχνομυθοῦντες, nimis subtiliter & exactè verba exquirentes: apud eosdem.

Λιγύμυθος, qui stridula aut canora voce loquitur: luscinia epith. apud Aristoph. in auibus.

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor. Iliad. ι. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλεῖν. consuluerim seu suadeam. Item [illegible] verbis dicto, [illegible] λογοῖσι παραμυθήσομαι, verbis commonefaciens. Item consolor. Thuc. lib. 2. τοῦ γὰρ πάθους ἔδει παρίστασθαι ἢ ὀλοφύρεσθαι μᾶλλον ἢ παραμυθεῖσθαι, non deploro magis quàm consolabor. Herodian. l. 6. ἐφ' οἷς ἐλελύπουν παρελυπεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo & sedo. Plut. τὴν λύπην ἀμαυρότερον φάσιν ποιεῖν ἐπαδῶν καὶ παραμυθούμενος. Exponitur etiam medeor, sarcio, apud Basil. & Hermog.

Παραμυθητής, consolator. Hesyc. Παραμυθητικός, qui consolari potest aut solet, consolatorius. Aristot. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio & demulcentia. Plato in Phæd. Est etiam figura orationis molliens quod asperius dictum est. Hermog. Item quod confirmationis & subsidij loco adhibetur rei dubiæ. Plut. de orac. Pyth. Item consolatio: vel etiam solamen. Synes. ep. 57. & 79.

Παραμύθιον, υ τό, mulcimentum, placamentum. Plato lib. 11. de leg. Item solatium, solamen. Thuc. l. 5. Plato polit. 1.

Decomp. Ἀπαράμυθος, qui verbis flecti & persuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis. Eurip. Ἀπαραμύθητος idem. Item inconsolabilis, solatium non admittens. Ἀπαραμύθητον, dicitur, id in quo figura illa quæ παραμυθία dicitur non adhibetur. Hermog. Ἀπαραμύθητος, ita vt flecti verbis nequeat. Plato de leg. l. 5. Item intolerabiliter: apud eundem in leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest, seu qui hortamẽta & suasiones vix admittit. Plato in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti & placari potest. Plato de leg. lib. 11.

Ποικιλόμυθος, cuius sermo varius est, vel vario distinctus lepore, facundus, diserus. Nonno.

Πολύμυθος, verbosus, loquax. Theocr. idyll. 23.

Προτιμυθέομαι, alloquor. Apollon.

Σεμνομυθέω ῶ, cum grauitate loquor, seu cum fastu insolentiaque. Eurip. in Hippolyto.

Ὑπομυθέομαι, prædico. Apoll. Arg. 2.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa seu mendacia loquor, mentior. Hesych.

¶ *Derivata ex Μῦθος fabula.*

Μυθώδης, ες ὁ ἡ, fabulosus. Eloc. in Panat. Plut. de solert. anim. Τὸ μυθῶδες, fabulositas. Plut. de aud. poëm.

Μυθικός, ῶ, ὸν, fabularis: Athen. l. 13. Plut. Symp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella: Plut. de aud. poëm.

Μυθεύω, fabulosè narro, fabulosè fingo. Μυθεύομαι, fabulosè narror &c. Luc. Μεμυθευμένος λόγος παλαιός.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa. Plut. de aud. poëm.

Composita.

Ἄμυθος, fabularũ expers: in quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm. καὶ ἱερὸν δ' ἄμυθον οὐδ' ἀφελῆ ποιεῖν.

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio: id quod fabulæ narratæ subiungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progymnasm.

Ἐπιμυθεύω, sine ἐπιμυθέομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabulosa: narratiuncula.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos & vitæ vsum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabulationum.

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Synes. ep. 105. (Dion. Lõg.

ΜΥΙΑ, ας, ἡ, musca. Il. β. Ἠύτε μυιάων ἀθρόων ἔθνεα πολλά. Vide μυῖας ἐγκώμιον apud Luc.

Μυῖνδα, seu Μυῖνδα, ludus quidam puerilis, dictus & μυῖα χαλκῆ, secundum quosdam. Vide Polluc.

Composita.

Ἀπόμυιος, υ ὁ, apud Pausaniam in Eliacis cognominatus ita fuit Iupiter, quasi abactor muscarum.

Κυνάμυια, ας, ἡ, musca canina. Phil. de vita M. Metaphoricè pro impudente & audace accipitur, tum alibi tum in epigra. ¶ Est & herbæ nomen quæ & κυνοῦδις. Pro κυνάμυια dicitur & κυνάμυα, verso ι in α. Il. φ.

ΜΥΚΑΟΜαι, ῶμαι, mugio, boum proprium. (* factum per onomatopœiam παρὰ τὸ μυλίγξαι.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus vt camelis, asinis, nec non aliis tam inanimis, quàm animatis quæ mugitum boatumque quendam reddunt. Il. φ. Μεμυκὼς κύτε ταῦρος. Il. μ. Μέγα δ' ἀμφὶ σῦλα μύκετο. Vide Μυκάομαι quod sequitur.

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio, boo. Theocr. idyll. 19. Αὐτὰρ ὁ μαλίζων μυκᾶτο. Aristoph. in ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δ' ἐγὼ κἀμμυκᾶτο γε. Plut. de deo Socr. ἢ τὴν Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνὰς τινας ἀνάγκης.

Μυκημα, mugitus, boatus. Plut. de solert. anim. Μέγα μύκημα τι τέθρυππα ποιοῦντες ὅμοιον. Pro eodem dicitur & Μυκηθμός. Od. μ. Il. σ. & Μύκησις. Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητής, mugiens. Theocr. idyll. 8.

Μυκητιάω, σῆμα, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram. Aristot. de mundo.

Composita.

Ἄμυκτος, υ ὁ ἡ, expers mugitus seu mugituum. Epigr.

Ἀπομυκάομαι, mugio.

Βιμυκήσεις, voces quædam mugitum taurorum imitantes (vnde & illæ pro tauris Deo sacris habentur quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. in probl. sect. 25.

Ἐρέμυκος, valde seu vehementer mugiens. Il. δ. Od. ο.

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens: asini enim epithetum esse dicitur.

Παραμυκάομαι, τεῦ, mugio.

Ταυρο-

Τανυμύκης, mugitus suos longè protendens: seu intensè & vehementer mugiens in Epigr.

MYKHΣ ἰτος, vel ὁ, fungus apud Dioſc.lib.4.c.83. Gal. de aliment.facult.l.2.c.69. & apud Athen.l.2. ¶ Item clauus oleæ qui & fungus Latinè dicitur, Theophr.hiſt.pl.l.4.c.6. ¶ Item fungus ellychnij, quod eſt inter futuræ pluuiæ præſagia. Ariſtoph.in Veſp.& Theophr.in ſignis tempeſt.& Aratus, ἢ λύχνου μύκητες ἐγείρονται θεῖαι μύξαι Νύκτωρ καὶ σκοτίῃσι. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi ſimile vaginam tegebat, vnde apud Herodot. ὁ μύκης τῆς κολεοῦ τῆς ξιφεος ἀποπίπτει ¶ Item membrum virile. Heſych.

MYKAAI, ſiue Μύκλαι, Heſychio, rugæ tineæ quæ in aſinorũ collis & pedibus ſunt. Etymol. Μύκλον eſſe dicit rugas & plicas in aſinorum collis quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλαι Heſychio ſunt etiam libidinoſi & laſciui homines, ſalaces apud Lycophr. à Myclo quodam tibicine, qui fuerit libidinoſus, vide ſchol.

Ἐπιμύκλη, comp. Iab Heſychio exp. qui eſt nouem annorum robuſtus & validus. Κάλλιστος ἐστί μοι Μαίνης ἐπιμύκλος ἔνεστι.

MYKTHP ἥρος, nares meatus odorandi. Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐστὶ δὲ ἐξ ἀρτηριῶν μυκτὴρ ἐστὶ δὲ καὶ ἐξ νεύρου τὸ αἶμα. Idẽ τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν nares obſtruere. ſic apud Ariſtot. hiſt.an.lib.1. τοὺς μυκτῆρας ἀνακλίνουσι. ¶ Item naſus: vt ἐφ' ᾧ ὁ μυκτὴρ διχότομος in duas partes diuiſus eſt naſus. Pleruſque metaphoricè vſurpatur, vt & Latinè naſus, pro irriſione. Luc. ἔφη μή τις εἰκαιότερον φῇ ἢ μυκτῆρα εἶναι τὸν Ἀτλαντα προσείναι τῷ ἐπαίρειν. ¶ Item proboſcis elephantis: apud Ariſtot. de part.anim.l.2. * Euſt. deriuat à verbo Μύζω, quod exp. πλὴν φανερὰ τῷ μὴ ῥεῖν ἀνεῳγμένῳ ὀνόματι, item Μεμυλλοῦν χαλεπὸν ἦν ἀνεῖν διὰ τῆς μιᾶς δεντιλῶν. Etymol. vult eſſe dictum à Μύζω (pro quo quidam reponunt Μύττω) vel ἀπὸ τοῦ μυξᾶν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι, aut etiam ἀπὸ τοῦ μύειν τινὰς ἐφ' ἑαυτοῖς ἔχειν, i. πόρους. Quidam ſuſpicantur potius factum eſſe ex Μύττω vel Μυττόομαι vt Μυκτὴρ ſit pars corporis quam quis μύττει.

Μυκτηρόδεν, è naribus, in anthol.epigr.

Μυκτηρίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno, irrideo: vnde paſſ. ad Gal.c. 6. θεοὶ δ' μυκτηρίζεται.

Μυκτηρισμὸς ὁ, ſubſannatio, irriſio.

Σμυκτὴρ pro Μυκτὴρ vt σμικρὸς pro Μικρὸς apud Heſych.

Compoſita à Μυκτηρίζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, viciſſim naſo ſuſpendo, viciſſim ſubſanno ſeu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis inceſſo.

Ἐκμυκτηρισμὸς idem quod Μυκτηρισμός.

MYΛH, ης, ἡ, mola, (vt mola aſinaria ſeu truſatilis, aut frumentaria oleariáve.) Od.ν. Αἰεὶ δ' ἀλετρεύοιεν μύλης ὅτι μύλοιεν καρπόν. Et apud Poll. θρίζειν τὸν μύλον & θρίψαι & θρίφειν & περιελαύνειν, molã verſare. Interdũ peculiariter pro inferiore parte molæ, vt ſuperior ὀμφαλός. Heſych. ¶ Itẽ pro mola ſalſa. ¶ Itẽ mola, i. os latum & rotundum toti genu ſuprapoſitum, ob figuræ ſimilitudinem ſic dictum. A quibuſdã & patella, & rotula Latide vocatur. ¶ Itẽ mola, caro, informis & truncata in muliebri vtero concepta: dicta à moles gravitate & difficultate τῆς μύλης. apud Aet. & Aegin. lib 3. ¶ Item pro quadam herba apud Gal. ¶ Item Μύλη, molaris dens. Gal. περὶ τῶν κῆ τόπος lib 5 περὶ θεραπείας μύλων. Et in plur. Μύλαι molares apud eundem in lib. de oſſibus & lib.9. de vſu partium: & generaliter quinis dentes, apud Suid. vt Μύλας λέοντων. Ab Heſychio μύλαι exponitur etiam σιαγόνες maxillæ.

Μύλος, ου ὁ, idem quod μύλη mola (in prima ſignificatione) vt in hoc prouerbiali verſu. ἀεὶ δὲ θεοὶ ἐλίουσι μύλοι ἑλίουσι τε λεπτά. Vtitur & Plut. de ſera numinis vindicta. Iſt & apud Math. ac Luca. Item μύλοι pro dentibus molaribus, apud Ariſtot. de hiſtor. de hiſtor.an. lib.2. Item μύλος pro γραῦς.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis. id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therapeut.l.14. Item Μυλῖται δέ εἰσι, molares dẽtes, qui & Μύλαι apud Ariſtot. de hiſt.an.l.2.

Μυλίνος, idem quod Μυλίτης λίθος, apud Strabon.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcum, c.9.

Μυλικὴ, ἡς, medicamentum dentium dolores ſedans inditum vel obditum apud Galen.

Μύλαξ, ακος ὁ, molaris lapis qui & μυλίας, & μυλίτης. Exponitur tamen ſimpliciter lapis rotundus ab Euſt. Il. μ.

Μυλάω, ῶ, induro, vt de ἰμυλῶσθαι apud Hippocr.

Μυλῶν, ωνος ὁ vel Μυλὼν ὥνος ὁ, locus in quo eſt mola ſeu in quo verſatur mola, piſtrinum. Herodo τοῦτον μυλῶν ἵμνεον ἐς ἀξίωσιν. Ariſtot. rhet.l.3. Καθιεὶς ἐκ τῶν χειρῶν ὀπαλεῖ μυλῶνας ποιεῖν locus erat in quo loquebantur ſerui, vt ſcribit Pollux.

Μυλωθρὸς ου ὁ, qui piſtrinum poſſidet, & in eo opus facit. Suid. Exponitur & molitor, item piſtor. apud Atheo. Item adiectiuè, vt Μυλωθρὸς ὕδωρ, aqua & ὑπομύλιος. Et item Μυλωθρίς, & μυλωθρὶς molitrix, piſtrix.

Μυλωθρικὸς, ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum, molitrinarius, molendinarius. Plut. in ſymp. ſept. ſap. Μυλωθρικὰ σκεύη, vaſa molendinaria.

Μυλιόω, ῶ, dentes concutio præ frigore. item frendo dentibus, ſeu ſtrido dentibus. Heſiod. in Erg. Λυγρὸν μυλιόωντες.

Μύλλω, coëo, molo (*quo ſenſu dixit Horat. alienas permolere Gnaves, i comprimere.*) Theocr. idyll.4. Ἢ γεροντίον ἢ ἔτι μύλλει Τίλλαν τὰν εὐκνήφοιν ἐρωτίδ' ἀς. ¶ Suid. μύλλειν eſſe dicit etiam contrahere labia quod & μυμύλλειν, nec non μυῶν & μυμυῶν.

Μυλλάς, ἀδος ὁ, ἡ, ſcortum, meretrix.

Compoſita.

Ἄμυλος, η, ον, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλον, ου τὸ, ſubſtant. (ſub ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ ſine mola facta eſt. Dioſc. l.2.c.123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt: vt ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Aegin. Sic ἄμυλοι μάζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ, quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Ariſtoph. in pace, itémque apud Theocrit. idyll.9. ἄμυλον expo. rigidum, infractum.

Ἐπιμύλιος, vt ὑπομύλιος ᾠδὴ ἡ, q.d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, ſuperior mola. Deut.24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγαστρὶς, dicta etiam μύλη.

Προμυλία, ας ἡ, ſtatua quæ ante molas poni ſolebat: alij dicunt eſſe deam quæ molis præſidebat. Apud Suid. Scribitur etiam φορμυλία.

Ὑδρόμυλος, mola aquaria, ſeu molendinum aquarium.

Ὑδρομύλιον, idem in Pand.

Χειρομύλη, ης ἡ, mola manuaria, mola truſatilis. Xen. Pęd.6.

Χειρομύλων ονος ὁ, idem Dioſc. l.5.

MYΛΟΣ ου ὁ. ab Heſychio exponitur, curuus, tortuoſus. Ab Euſt. exp. ſtrabo, qui oculis eſt diſtortus. ¶ Apud Athen. l.14. Μυλλοὶ ſunt etiam placentarum ſpecies. ¶ Μύλλος veò piſcis ſpecies. Apud Athen. lib.3. & apud Athen. de aliment. lib.2.

Compoſita.

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incuruo, apud Hippocr.

Διαμυλλαίνω, ſcindo ſeu torqueo labra: itẽ illudo & irrideo tortis labris. Ariſtop. in veſp. Οὕτω δὴ διαμύλλαινε καὶ δὴ δὴ δεξιᾶς.

Προμυλλαίνω, labra protẽdo vel protẽdere ſino. Gale apud Hipp.

MYNOMAI prætexo, prætẽdo. Euſt. ex Alcæo, ἀλλ' ἔτι μυνάμεθα ἄλλο νόημα. * ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μυνὴ ἡ, prætextus, excuſatio. Od. φ. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνοιο παρὲξ κέτι, ne prætextibus multis rem protrahe.

MYΞA, ης ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Heſiod in aſp. Τῆς ἐκ τῆς ῥινὸς μύξαι ῥέον. Eſt etiam humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur: vnde μύξα ἀγκλίδος, apud Gal. vtiuſpatur & de lucernę ellychnio. Plut. μύξαι de naribus apud Soph. dictum inuenitur, quæ vocantur etiam Μυξωτῆρες vel μυξοτῆρες. * Euſt. à Μύζω deducit vt & μυκτὴρ. Sunt qui à μύττω vel μυττόομαι deducant: vt nimirum Μύξα ſit quod quis ἐν τῷ μύζειν detrahit.

Μύξα, ης ἡ, prunorum ſpecies Actuario, Piſello & Aetio, quæ & Μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, ης, ες ὁ ἡ, mucoſus, i. muco abundans. Gal. de part. anim. lib. 2 interdum muco ſimilis. Dioſc.

Μυξάω exp. κορυζῶ, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξίνος & Μυξάριον, piſcium nomina: apud Athen. & Euſt.

Μύξων, ωνος ὁ, piſcis quidam ex genere mugilum, apud Ariſtot. hiſt. anim. l.6. c 17. dictus ἀπὸ τοῦ μύζειν, quoniã πρὸς τῷ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῳ μυξῇ vt Athen. lib.7. refert ex Ariſtot.

Μυκτὴρ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex Μύξα *ſignificante ellychnium lucernæ.*

Δίμυξος, duo habẽs ellychnia. Plato in fabula quæ Νεφέλαι inſcribitur.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος tria habens ellychnia.

Μύραινα, vide in Μύρος. Μυρηρὸς, vide Μύρος.

Μυρεκίας, Μυρεκὶς, in Μύρεκος. Μυρεκίζω, Μυρεκίζω, in Μύρον.

MYPIKH, ης ἡ, myrica, arbor de qua Dioſc. l.1.c.117. & Plin. lib. 13.c.11. l.24.c.9.

Μυρίνεος, myricinus è myrica confectus. Heſich.

Μυρικώδης, ης, ες ὁ ἡ, myricæ ſimilis, ad myricam proximè accedens: vt Μυρικώδεσι φύλλοις, folium tamaricis ſeu myricæ.

Μυρεινὴ, vide in Μύρον.

MYPIOΣ, α, ον, infinitus, innumerus, immenſus: Od.ν. Ἀλλ' ἐμοὶ μυρίον ἄλγος. Apud Lucianum Μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Item ſummus, extremus, maximus, ingens. Plato in apolog. ἐν τῷ μυρίῳ εἶμι. Sic Μυρίον πένθος apud Hom. Plat. & Plut. & Μυρίον ἀπορία, apud Luc. In plut. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles. vt Il.α. μυρία δῶρα, ſic alibi μυρία δῶρα,

ὕδατα κίδεα. & μυρία ἐνέκα, μυρία ἐόντα, &c. Interdũ additur Μάλα apud poëtas: vt Od. p. Ἠ ἔν ὁ δ' μοῦνος μάλα μυρίος. ¶ At Μύριοι, μύριαι, μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia. vt Eust. & cæteri grammatici testantur: vt Herodot. ὁν μυρίοι ἔτεον. Et Μύρια ἕλκεα apud eũdẽ. Cũ genit. vt μύριοι λαοὶ ἀμοιβαίων. Itẽ apud Plat. μυρίαι ἔτι μυρίαις πόλεσι. Apud Dẽ. p cor. Μυριάκις μυρίος, & apud Plat. πολλάκις μυρίοι.

Μυριοπλάσιος, infinitis partibus plures. Arist. eth. 7. c. 6. Exponitur etiam, mille partibus plures, seu millies plures. Xen.

Μυριοστός, decies millesimus. Plato Μυριοστὴ q. d. decies millesima, pro, decies millenarius numerus, numerus decem millium.

Μυριάκις decies millies. Aristoph. in Nub. Dem. pro cor.

Μυριάς, ἀδος, ἡ, decies millenarius numerus, decem millium numerus Theocr. idyll. 17. (Phocyl.

Μυριότης, ητος, infinitas, infinita multitudo, infinitus numerus,

Composita.

Δυσμύριοι, bis decies mille: aut viginti millia. Plut.

Δυσμυρία ἵππος, viginti millia equitum. Luc.

Τριακόσμυριοι, trecies mille seu millenis: aut triginta millia.

Τετρακισμύριοι, quadragies mille: aut quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι, quinquagies mille seu quinquaginta millia. Plu.

Μύριοσμα, &c. vide in Μύριος.

ΜΥΡΜΟΣ, ου, ὁ, formica. Hesychio.

Μυρμηδών, formicarum contuberninm, *hoc est* multitudo formicarum vnà domicilium & sedes habentium: quæ & Μυρμηκία eidem Hesych. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τὰς Μύρμηκας formicas.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum Μῦρμος, formica. Pro eo dicitur Doricè Μύρμαξ Theocr. idyll. 9.

Μυρμηκιδής, ές, ὁ, ἡ, formicinus, qualis formicarum est, formicis proprius. Plut. in lib. περὶ φιλαπλουτίας.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκία λίθος, myrmecias lapis nigras habens eminentias similes verrucis, quæ verrucæ nominantur Μυρμηκίαι aut Μυρμήκια: Plin. ibidem.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangis genus. de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur Μυρμήκιον, in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam: Celsus l. 5. c. vlt. A Græcis medicis vocantur Μυρμηκίαι, vt ab Aet. Poll. Ægin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmecis, infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος, illud dicitur, quum aliquis verrucas istas patitur, aliis verrucarum formicarũ instar erupno.

Μυρμηκιᾶν, dicitur significare ita affici, vt si formicas repentes sentias. Μυρμηκιῶν σφυγμός, dicitur pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis partibus arteriæ, formicarum motui similis.

Μυρμηκιά, ᾶς, ἡ, idem quod Μυρμηδών, contubernium seu agmen formicarum: vnde proverb. Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam sedes & domicilium formicarum. Plut. de exil.

Γεωμύρμηκες, (*comp.*) expon. formicæ quæ equites dicuntur, vel qui formicis magnis seu equis inuehitur. Luc.

ΜΥΡΟΝ, ου, τὸ, vnguentum. Athen. lib. 1. Μύρεις ἀλειφομβρίας. & l. 5. λωεμβρίας τοῦ μύρου. Varia Μύρων genera, vt στακτὸν & ψακαστὰ μύρα, quibus opponuntur τὰ παχέα, vide apud Athen. lib. 12. & apud Dioscor. lib. 1.

Μυρηρός, ῶ, ὁ, vnguentarius, vt Μυρικὰ ἄγγη, vasa vnguentaria, vasa recondendis vnguentis: apud Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. in Δαιταλῆσιν. [Poll. l. 7.

Μυεῖον, pro vnguẽtario vase, seu vnguẽtaria ampulla poni videtur

Μυείδιον, ου, τὸ, q. d. vnguentulum. Aristoph.

Μυέζω, vnguentis imbuo seu inungo. Strabo epigr. l. 2.

Μυέζομαι, vnguentis imbuor seu inungor. Plut. symp. 6. γυναῖκες φυκιόμεναι καὶ μυεζόμεναι, fucantes se & vnguentis illinentes. Sic Μεμυεσμένος apud Athen. lib. 8. vnguentis delibutus vnctusque: itémque apud Herodot.

Μύεσμα, ατος, τὸ, & μυεσμός, οῦ, ὁ, vnguẽtorũ illitus. Athen.

Μυεστικός, ῶ, ὁ exp. odorus.

Μυόω, idem cum Μυέζω.

Μύωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, vnguentum. Aristop. μακαρίζω τὸν οὖν ὅστις μεμύωμαι τοῦ κεφαλοῦ μυώματος ἀγαθοῦ.

Μυωσις, εως, ἡ, vnguenti illitio, vnctio. Hippocr. Coac. prog.

Μυεῖνος οἶνος, vinum vnguento mistum seu conditum & Poll. li. 6. c. 2. Pro eodem legitur. Μυρεῖνος, apud Ælian.

Μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha siue murra apud Hippocr. Æolicè pro σμύρνα, vt annot. Gal. ἐν τοῖς γλώσσαις. ¶ Μύῤῥα & μυῤῥίς, vocatur etiam herba quædam cicutæ caulibus & foliis simillima. Dioscor. l. 4. c. 116.

Μυῤῥίτης λίθος, myrrhæ colorem habens, faciémque minimè gemmæ. Plin. l. 37. c. 10.

Σμύρνα, idem quod Μύῤῥα.

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrham redoleo.

Σμύρνιον, planta quædam myrrham resipiens. Dioscor. Dicitur etiam σμυρνεῖον. Nic. in Ther.

Καθεσμυρνῶν, (*comp.*) myrrhatus, myrrham redolens. Dioscor. lib. 1. cap. 29.

Composita.

Ἀμύρος, vnguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον, vnguentum siccum. Vide Aet. l. 6.

Ὑγρόμυρον, compositio vnguenti humidi odorati, apud Actium l. 6. c. 114. Exponitur & vnguentum liquidum.

ΜΥΡΟΣ, ου, ὁ, myrrus seu murus, piscis qui & σμυρὸς dicitur. Eius fœmina dicitur μύραινα siue σμύραινα, muræna: Arist. hist. anim. l. 5. c. 10. Pro μυρὸς dici etiam μύραινος scribit Hesych. Suidas μύραινον dici tradit & de libidinosa & prona in venerem: vt Ἀριστοφάνης ὅτι καὶ πρόκωπος καὶ μύραινα εἶ.

Μύενος, myrrinus: piscis apud Arist. hist. an. l. 8.

ΜΥΡΤΟΣ, ου, ὁ, myrtus. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος δορήσω.

Μύρτον, ου, τὸ fructus myrti dicitur *hoc est*, bacca myrti & præsertim plurali numero. Plat. pol. 2. καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς ἀποδιδόντα πρὸς τὸ πῦρ. Sic Dioscor. lib. 1. c. 156. ὁ ἐκ τῆς χλωρᾶς μύρτου ἐκθλιβείσων χυλός. ¶ Ab huius baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula subsultans in media mulierbris pudendi rima. Poll. l. 2.

Μυρτία, & μυρτὶς idem quod μύρτος, myrtus, teste Hesy. Alioqui μυρτίδες, idem sunt quod μύρτα, myrti baccæ. Athen. lib. 14. ex Polyb.

Μυρτίτης, οῖνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, vt docet Dioscor. l. 5. c. 36. Est & τιθυμαλλος quidam μυρτίτης siue μυρσινίτης ex eo nominatus, quod τὰ φύλλα ἔμοιον ἔχει μυρσίνῃ, teste Dioscor. l. 4. c. 165. & Theoph. hist. plant. lib. 6. cap. 12.

Μυρτίδανον appendix est inæqualis, & eminens ac concolor, volut manus circum myrti truncum. Dioscor. lib. 1. cap. 157. & Gal. in lex. Hipp.

Μυρτίς, ίδος, ἡ, idem quod μυρτίδανον, vt tradit Gal. simpl. med. l. 8. Pro eodem scribitur & μυρτὶς apud Paul. Aegin.

Μυρτινη, ἡ, myri arboris & oleæ genus, vt refert schol. Nicand.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος apud Galen. Plut. & alios. Pro eodem dicitur Atticè μόρμινη apud Athen. l. 6. Plat. de rep. li. 2. Aristoph. in nub. Legitur & μόῤῥινος pro eodem apud Theophr. hist. plant. cap. 5.

Μυῤῥινῶν, ῶνος, ὁ, myrtetũ, locus myrtis cõsitus, apud Aristoph.

Μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum vtpote confectum ex foliis myrti teneris, apud Dioscor. l. 1. c. 49.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Dioscor. lib. 5. cap. 37. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος. Et μυρσινίτης τιθυμαλλος, idem cum μυρτίτης. Dioscor. lib. 4. c. 165. Μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma, myrti odorem habens, apud Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἱερόμυρτος, myrtus acuta, myrtus sylvestris. Dioscor. l. 4. c. 146.

Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, à Theophr. de hist. pl. l. 3. cap. 17. ponitur inter ὀξυφυλλόκαρπα, quæ à poeta vocatur pastoralis præfixa cuspide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη, acuta, myrtus, myrtus sylvestris, de qua in appendice Dioscor. lib. 4. c. 146. vbi Dioscor. hæc eadem est quæ Theophr. κεντρομυρσίνη.

Ὀξυμύρσινος, ὁ, ἡ, oxymyrsinus, ex sylvestri myrto cõsectus.

Χαμαιμυρσίνη, myrtus pumila seu humilis. Plin. l. 23. c. vlt.

Χαμαιμύρτη, idem. Dioscor. l. 4. c. 146.

ΜΥΡΩ, fluo stillo, Etym. ¶ Item fundo χέω. Eust. Hesiod in asp. (de iaculis Martis) Πρόσθεν μὲν θανατόν τ' εἶχον καὶ δ' ἀκρυοεν μύρον, in anteriore sui parte mortem habebant & lachrymis fluebant, mortem & lachrymas afferebant ei quem tetigissent.

Μύρομαι, fluo. Apollon. Rhod. Argon. libr. 1. (de Thermodonte fluuio) θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρῳ Μύρεται, ἀτρεκὲς δὲ ἐπεμβόμενος ὑπείροιο, i. ἐκρεῖ, effluit. Apud Hesych. μύροντο ἐκρέοντο. ¶ Item fleo, ploro, lamentor. Od. τ. Οἴκῳ ἐν ἐλλοπίῳ γοόωσ' τε μυρόμενόν τε. Est Il. τ. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύρονται.

Composita.

Ἁλμυρήεις εντος ὁ καὶ ἡ, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Odyss. ε.

Ἁλμυρὸς ός, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. arg. 1.

Πλημμύρη quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύωμα Μύρωσις, vide in Μύρον.

ΜΥς Σιυός, ὁ, mus. Aristoph. in vesp. μῦς ἐρωτικός. Apud Dioscor. μῦς οἰκατευίδιος. Dicitur etiam μῦς in nom. & accus. pl. pro μυῶς καὶ μυᾶς, seu μῦας & μῦας. Plut. in lib. de invidia & odio, οἱ δὲ Πέρσαι μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτίννυσιν. Apud Aristot. μυοκαρφαῖα. Gaza interpretatur sorices. ¶ Μῦς, musculus, motus voluntarij instrumentũ, prima simplicique carne & fibris constans: sic dictus vel quod excoriatum murem forma imitetur, vel quòd pisci quem musculum appellant, similis sit.

Μυώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ad murem p. estimatus. Plut. μυῶδες appellauit quod

quod mures decet, in lib. de cohibenda iracundia. Item musculosus, apud Gal. Exponitur etiam, torosus, lacertosus.

Μυών, pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur & νευρώδης τόπος. Item pulpa brachiorum & coxarum, nec non sura. Iliad. π.

Μυωξός, ῶ, ὸν, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses & mures palustres. Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinij lib. 10. cap. 65. quique vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide & Epiphan. In Ancorato, & in Originem, hæresi 64.

Μυωτὶς χιτών, murina tunica. Poll. l. 7. c. 13. de vestium generibus scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem, eúmque vel contectum ex murium qui apud ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. lib. 9. μυωτοὶ σάρκες, musculosæ carnes.

Μύαξ, ακος, mytilus. μύακες sive μύες, dicuntur esse conchæ sponte naturæ in arenosis prouenientes, vt pectines. Plin. lib. 32. c. 9. Dioscor. μύακα vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius, vt lib. 1. Νότῳ μύακα τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum.

Ἄμυος (comp.) musculis carens, vel in quo musculi prorsus non apparent. Gal. apud Hippocr.

Μύσης, vide in Μύω.

ΜΥΣΟΣ, ου, τὸ. scelus, facinus detestandum. Theodor. hist. Eccles. lib. 3. pro sacrificio dæmonico sæpe vitur: quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. ¶ Μυσὸς, ῶ, ὸν, detestandus, abominandus. Hesych.* Eust. deriuat ἀπὸ τοῦ μύσαι, vt sit φρὶξ ὁ μύσαντες, ad quod oculos claudimus, videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσερὸς idem quod μυσὸς. Hesych.

Μυσερία, ας, ἡ deformitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσαχθὴς & μυσαχής, abominandus, sceleratus, impurus: apud Hesych.

Μυσάω, rolloo scelere. Hesych.

Μυσάττομαι, abominor, auersor vt detestandum & scelestum. Luc. εἰ τινες, ὡς δὴ τέρατι ἐμυσάττοντο, abominabantur & auersabantur vt prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσάττεται τὰς σφαγάς.

Μυττωτὸν, ῶ, τὸ, intritum ex alliis & quibusdam aliis condimentis. Aristoph. in equit. Ἐὰν ταυτηνὶ καταχανδάνῃ ὁ μυττωτὸς ἀεὶ τυρῶ. Vide & Diosc. lib. 2. Mater. gen. vsurpauit Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. de alliis, ἀλλὰ τὰς μυττωτὰς χρῶν. * Schol. Arist. scribit loco citato denominari ἀπὸ τοῦ μυσάττεσθαι, quoniam odor eius sit μυσερός quasi μυσώδης, atque adeò à Callim. vocari μυσωτόν, hoc hemistichio. ὦ ἑταῖρ' ἀπὸ τοῦ μυσωτοῦ.

Μυττωτίζω, contero, vel acribus condimentis condio. Aristoph. schol. in vesp. λύδιος τὸ αὐτὸν ἐνέφερε μυττωτίζομαι.

Καταμυττόω, ῶ, (comp.) contero, vt allia mortario contundi solent. Aristoph. in pace, ἀπαξάπαντα καταμεμυττώμεθα.

Composita.

Ἀμυσερὴς, ῆς, ὲς, nullo contaminatus scelere & piaculo: ἀπὸ μυσερὸς, inde enim factum volunt.

Ὑπομυσερὸς, qui est propemodum μυσερός. Item fœtidus, vel subfœtidus. Gal. apud Hippocr.

ΜΥΣΣΩ, vel μύττω, Atticè mungo, emungo, mucum nasi extrahe. Huius tamen verbi nullum exemplum afferunt at eius composita sunt in vsu.* Quidam à μύζω deducunt, quòd in emungendo & comprimantur nares, & non sine sono soleant emungi.

Μυκτὴρ & μύξα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπομύσσω sive ἀπομυττόω, mungo, emungo. Epig. l. 2. Οὐ δ' ἀμύσω τῇ χειρὶ Πρόκλῳ τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν. Item metaph. decipio. Poll. & Hesych.

Ἀπομύττομαι, emungor, mungo me. Xen. αἰσχὺν Πέρσας καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι.

Ἀπομυξία, ἡ id quod emungendo detrahimus. Hesych.

Ἐπιμυττόω, exp. subsanno strepitu narium floccifacio.

Προμύττω, est promittere ellychniũ, & lucernã emũgere, ex Poll.

Μύσκξ vide in Μασάομαι. Μύσσες, &c. in Μυέω.

ΜΥΣΤΙΛΗ, ης, ἡ buccea panis excauata, qua pulmentum aut ius hauritur. Poll. & schol. Aristoph. Pro eodem scribitur & μυσύλη, apud eosdem, itémque apud Eust.

Μυστιλάομαι, ῶμαι, hauio pane excauato polentam aut iusculum. Metaphoricè Aristoph. in equit. κἀμβοῦν χρεὼν μυστιλᾶν ἀφ' ἑστιείου. Pro eodem scribitur & μυσυλάομαι, apud Aristoph. in Pluto, vbi μεμυστυλλημένοι dicũt parcè ac tenuiter educati.

Μυστιλλεῖν, Atticos vocasse panis buccas quæ canibus obiicerentur annotat. schol. Aristoph.

Μύστρον, τὸ, Eustathio idem quod μυστίλη. Exponitur etiam cochlear. Nicand. apud Athen. lib. 3. Ἡ ῥίμα δὲ ἐγχελείων κείλεσι δεύεται μύστροις, canis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis mensuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μύστριον diminut.

Μύτιλος, vide in Μίτυλος.

ΜΥΤΙΣ, ιδος, ἡ nasus: peculiariter de marinis piscibus. Sic Aristot. de sepia loquens dicit eam ἐν τῇ μύτιδι habere semen genitale: hanc μύτιν paulò pòst μυατῆρα appellat: addens etiam τῷ ῥύγχει non absurdè vocari posse μύτιν. Galenus in lex. Hippocr. annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῇ σουπίας στόματι μέλαν, atramentum quod in ore sepiæ est: verùm & piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem scribitur & μυττὶς apud Hesych.

Μυττωτὸν, &c. vide in Μύω.

Μυχθίζω, in Μύζω.

ΜΥΧΟΣ, ου, ὁ, penetrale, intimus locus sive intima pars, recessus: ἐν μυχοῖς δόμων. Od. γ. Ἐν μυχοῖς Ἄργους ἱππόβοτον. Il. ζ. ¶ Item sinus: Μυχὸς Ἀδριατικὸς, sinus Adriaticus, apud Polyb. & Strab. * Etymol. tradit fieri ex νυχὸς pro νυκὸς genitiuo nominis νὺξ, vertendo ν in μ, vt μυχὸς sit ὁ ἐκ νυκτὸς ἱστάμενος τόπος. Possit & à μύω (claudo) deriuatum videri, vt significetur clausus & occultus.

Μυχαίτατος & μυχοίτατος, superl. penitissimus, intimus, pro μυχώτατος. Aristot. de mundo. Od. φ.

Μύχιος, ια, ὸν, ἡ vel μυχαῖος, qui est ἐν μυχῷ: vel qui venit seu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ, intimus item abstrusus Aristot. de mundo. πνεῦμα εἰς μυχίας σύριγγας γῆς παρεξωθεῖν, spiritus qui in abstrusos quosdam & cæcos meatus terræ se insinuarit.

Μύχατος, poëticè idem Apoll. Arg. 1. Oppian. de venat. l. 3.

Μυχὴ, pro μυχὸς, apud Suid. ex Herodot.

Ἐνδόμυχος, ον, ὁ, ἡ, (comp.) in anterioribus additus recessibus: item abditus, occultus latens. Sic etiam dicitur homo qui consilia sua nulli apperit. Latinis homo rectus. Suid.

Ἐνδομυχίων, ῶν, in interioribus, latco recessibus seu lateo, occultus.

Ἐνδομυχὶ, occultè, secretè, secretò Hesych.

ΜΥΩ, ύσω claudo, occludo, comprimo. Dicitur primùm & propriè de labris & ore. Dicitur enim μύειν τὰ χείλη & μύειν τὸ στόμα. Ipsa etiam χείλη, & στόμα quoque dicuntur μύειν. Anth. epigr. χεῖλος ἔμυσε, os clausit. Sic μύειν τὰ στόματα, apud Plat. in Phædr. clausa astricta. Apud Aristot. in probl. μεμυκὼς τὸ στόματι, qui est ore compresso. ¶ Dicitur etiam de oculis, & exponitur conniueo, nicto, oculos, claudo. Dicitur antè μύειν sine adiectione, vel Μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, seu τὰ ὄμματα. Inuenidum ipsi oculi dicuntur Μύειν: vt Aristoph. in vesp. Μύω τὰ βλέφαρα, oculis clausis. Sic Lucian. εἰ μύοντες οἱ πένητες ἐπορεύοντο, si pauperes oculis clausis incederent. Alex. Aphrod. lib. 1. ἕτερον τῷ ὀφθαλμῷ μύομεν, alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, exp. conniuent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis: vt de vulnere cuius labra non hiant: vt apud Diosc. μεμυκότα ἕλκη, occlusa. Item de rosis, apud Eust. Item Μύοντες πόροι apud Aristot. meteorol. 4. obstructi clausi. Item epig. Μέμυκε exp. obmutuit, item contrahitur. Item Μεμυκότες ὀφθαλμοί, q. d. qui sunt ore occluso, seu compresso.

Μύσις, εως, ἡ, occlusio, compressio, obstructio.

Μύκα, idem quod Μύσις, apud Hippocr. teste Galen. At μυκὰ est mugitus, boatus, ex schol. Aristoph. Vide & in Μυκάω.

Μυᾶν, est contrahere labia, quod & Μύλλειν dicitur. Suidas ex Aristoph. τί μὴ μυᾶτε κἀκκυνίζετε; τί χρῆν τοιαῦτα δεῖν κατεῖδεν; Pro eodem dicitur etiam μαμυᾶν & μαμύλλειν apud comicos, teste Pollice.

Μυέω, Μύω, Ἡμύω, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμυχὶ, absque labiorum compressione, hoc est, patente ore. Lucian. in Lexiph. ἀπόπνοιαν ἀμυχὶ καὶ ἀνεῳγμένῳ στόματι.

Ἀμυχίζω, idem quod ἀμυχὶ πίνειν, hauire ore tabo, & largo haustu. Plutarch. Symp. 1. problem. 3. τοὺς γὰρ ἄθρόον καὶ ἀπτόητοι πίνοντας (ὅπερ ἀμυχίζειν ὀνόμαζον) οἱ παλαιοὶ φασιν ἀκρατεστέρους μεθύειν.

Ἀμυστὶς, ίδος, vel ιδος, ἡ, largus haustus: vnde ἀμυστὶ πίνειν & πρεπτίειν, idem quod ἀμυχίζειν & ἀμυστὶ πίνειν, apud Athen. lib. 10. & 15. Item ἀμυστὶς poculi genus Pollucis lib. 6. c. 15. itidémque Suid. ex Aristoph.

Ἀνάμυσις, aperio oculos, cui oppon. συμμύω, vnde ἀναμύειν, Hesych. ἀνακαθίστασθαι.

Ἀπαμύω, idem quod μύω, claudo, tego. apud Dion. Areop.

Ἀστραμύσιον, stella, quæ Ægyptis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo.

Ἐκμυχίζω, idem quod ἀμυχὶ πίνω, apud Eust. & Athen. Quidam exp. labris aliquantum compressis ebibo.

Ἐπιμύω, idem quod μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπνοῦντες, apud Basil. Ponitur & sine accus. apud Polyb. l. 4. ἐὰν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ.

Καταμύω, idem quod μύειν, apud Xen. ἐξὸν μὲν ἐγκαθεύδειν καταμύοντα καὶ βλέφαρα. Item (sine adiectione) claudo oculos: apud

pod Luc. in Tim. καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμᾶς ἐφεῖσι. Sic Homer. in batrach. ὠκὺ σιαίνων θερμοῦντες, οὐδ' ὀλίγον καταμύσαι. [interpr.

Κεμμύω, per syncopen dicitur pro καταμύω, apud 70. Bibl.

Κεκμυκὼς, [decomp.] inconniuens, non conniuens.

Σκαρδαμύσσω seu σκαρδαμύττω, oculis crebrò salientibus cõniueo, seu, oculos frequenter claudo & aperio. Xen. in symp. & Aristot. σκαρδαμύττουσι δὲ ὀκ τῶ κνιθῶ δ' ἐρρωτοῦντες φάσκοντες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra signum do, vt amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniueo.* Compositum petatur ex σκαίρω & μύω. Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω seu καρδαμύττω, quod Etym. apud Atticos significare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ὀλίγον μύειν ἄγειν, διὰ τῶ καρδαμῶ. quoniam si quis ipsum φρεσὶν ἐπ' συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικὸς, ὴ, ὸν, crebrò nictans, vt σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot.

Σκαρδαμυκτὶ adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτάω, ῶ, idem cũ σκαρδαμύττω, nicto, seu nictor. Luc. τὰ κόρα μου τεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix cessio.

Decomp. Ἀσκαρδαμυκτὸς, ὴ, ὸν καὶ ὴ, non nictans. Aristoph. in equit. βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτὶ, non claudẽs oculos.

Ἀσκαρδαμυκτάω, ῶ, non nictor, inconniuentibus palpebris aspecio. Schol. Aristoph. propriè esse dicit, inconniuentiter intueri Solis radios nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτεὶ sine ἀσκαρδαμυκτὶ, intẽtis oculis, immotis atque in. conniuentibus palpebris, ita vt non nicteris. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπει τὰς. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτεὶ ὁρᾶν.

Κυμμύω, claudo vel claudens fornicem comprimor vel compressus sum. Plat. τὸν τοῦ ξυμμύσας. sic & apud Aristot. Theoph. & Xenoph.

Ἀκρίμυκτον δρυμὸς. Κρίμμυον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Μυάδες Μυῶν Μυῶξις &c. vide in Μῦς.

Μ Ω Κ Ο Σ ὁ, fatuus, irrisor, derisor. Hesych. & Suid. Pro codẽ scribitur & μωκός, apud Etym.

Μωκάω ῶ, irrideo, derideo.

Μωκάομαι ῶμαι, irrideor. Aleiphr. καὶ τὸ μὲ φωνῶν κεχλιδόνα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένων τῶν ὑπομένειν ἐπὶ ἐκείνῃ.

Μωκίω, illudo, apud Suid.

Composita.

Διαμωκάομαι ῶμαι, illudo, irrideo, seu deludo, derideo.

Διαμώκησις εως, ἡ, irrisio, illusio. Ath. l. 5.

Ἐγγελωκῶν illudens, irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι ῶμαι, derideo, deludo: Arrian. καταμωκασάμενος ἐν qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, derisio. Athen.

-Μ Ω Λ Ο Σ, ὁ, bellum, pugna, tumultus, pro quo supra μόλος & μόθος. Hom. Il. κ. ἐν μώλῳ Ἄρηος. Il. ρ. ἐξ ἔριδος αὖτε μώλου ὀρωρὴ Ἄρηος. *Quidam derivant παρὰ τὸ μολυνόμενον, quoniam manus in bello sanguine polluuntur. ¶ Dicitur & μῶλος ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum: portus manufactus. ¶ Exponitur etiam, pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis.

Μολίω ῶ, pugno. Hesych.

Μ Ω Λ Υ moly, herba, de qua Diosc. l. 3. c. 54. & Hom. Od. κ. Ῥίζῃ δὲ μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

Μ Ω Λ Υ Ζ Α, caput alij apud Pfellum medicum Galen. in lex. Hippocr. allium esse dicit quod simplex caput habet, nec in nucleos diuiditur, & quoidam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

Μ Ω Λ Υ Σ sive μωλυξ, indoctus, inerudius apud Hesyc. Idem dicit Sophoc. in Phædra, μωλύω dicere τὴν παρεκβάσιν. exolutam viribus. ¶ Item tardus, segnis, ignauus: Nicand. in Ther. ἀπεδύσατο χῆρας Μῶλυς ὀπισθόχων. incedens tardus & segnis. Exponitur & hebes, remissus, languidus: imbecillus.

Μωλύω sive μωλύνω, hebeto, remissiorem facio. Etym. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

Μ Ω Λ Ω Ψ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, cutis ex verberum incussione fugillata. Plut. de sera num. vind. μωλῶπες καὶ οὐλὴ παθῶν ἐκείνων τοῖς μὲ μαλλον ἐμμένουσιν τοῖς ὀστοῖς. Idem in and. ὁ ἐπιλήψας θρὶξ καὶ τυλοῦται μώλωπα μὲ λαμβάνοντα. Apud Aristot. in prob. μώλωπες κωλύουσι τὰ δέρματα προσπίπτειν, pelles excoriatorum pecorũ admotæ corpori verberato vibices prohibent.

Μ Ω͂ Μ Ο Σ, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehensio. Od. θ. οὐδέ κε μῶμον ἀνάψαι. Plut. in polit. πρᾶξε λεοντῆς ἐν κεφαλῇ χρυσοῦν ἔχων ἀδικώτερον καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀγριώτερον ἢ φθόνῳ καὶ μώμῳ τιμῶν. ¶ Item Μῶμος. Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. Luc. in lib. de histor. scrib. καὶ οὐδὲ εἷς ἀν, ἀλλ' οὐδὲ ὁ Μῶμος μωμοῖσθαι δύναιτο. Sic Plato de repub. l. 6. οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος (ἔφη) τις γε τοιοῦτον μεμψαίμην. Dicitur μῶμος & quicunq; deũ imitatur, eodémq; modo facta hominũ, quo ille deorum irridet, vt apud Arist. Μῶμος καὶ εὔφρων σκεῦος.

Μωμέομαι ὤμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ. Τρωσὶ δὲ μ' ἐπίεσσω Πῶς μωμήσεαι. & Theogn. in gnom. Μωμεῦσι δὲ με πολλοὶ ἐμοῦ κακοὶ οὐδὲ καὶ ἐσθλοί, Μωμεῦσι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μώμημα, τος, reprehensio, irrisio, vel potius dictum ipsum quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehensor, irrisor. Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione seu reprehensione dignus.

Μωμίων, ον, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ affidet. Poll.

Μωμύω, carpo, reprehendo: idem quod Μωμέομαι sive Μωμάομαι. Od. ζ. Sic & Hesiod. Erg. 2. Μωμύουσι δὲ τε κλέπτα, clàm carpere & reprehendere.

Composita.

Ἄμωμος, ὁ, ἡ καὶ ὸ, reprehensioni non obnoxius, irreprehensus: Hesiod. in Theog. φίλοιό τ' ἐρατὸν καὶ εὖ τε ἄμωμος.

Ἀμώμητος, inculpatus, inomi morbis non obnoxius Il. μ. Πολὺ δ' ἄμωμητος ἀμωμήτοιο. Apud Athen. lib. 12. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἐν ὑγρῷ βροτοῖς.

Πανάμωμος, (decomp.) qui est omnino ἄμωμος.

Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι seu μωμάομαι.

Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis seu reprehensione dignus: apud Hesiod. in Erg. & Theocr. idyl. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat seu reprehendit. Exponitur etiam, reprehensor & maledicus, apud Plat.

Μ Ω͂ Ν, num, nũquid, an, vtrũ. Aristop. in Nub. μῶν ἡρῴσσαί τινες num heroinæ aliquæ sunt? Idẽ μῶν καὶ σὺ καταγελᾶς: an & tu derides? Sic Sophocles, οἶμοι τί φρεσὶν μῶν ὀλωλεμεν; nũ perimus? sequente, Μὴ vel οὐ significat nonne? vtrũ non? annõ? Eurip. μῶν οὐ πέπυσθε; nõ credis? Plato in epist. τί γὰρ ἐποίουν ἐκεῖ; μῶν οὐ ὀρθῶς ἐποίουν; annon quod feci? Idem de rep. l. 1. εἰν ἐν ὀλιγῳ ἀδικία μῶν μὴ δύναται τὴν αὐτῆς δύναμιν, nõne prodest?

Μῶρον, vide in Μορία.

-Μ Ω Ρ Ὸ Σ, vel Μῶρος Atticè, ῶ, ὸν, stultus, fatuus. Aristoph. in Nub. Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ κἀρόνιον ἕζων καὶ βεκκασόλλων. Eurip. Μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. Soph. in Aiace. Μῶρα μοι δ' ἐκεῖς φρονεῖν. Apud Diosc. lib. 4. ῥίζαι γὰρ βεβρεγμένῳ μωραὶ, radices gustu fatuo sive insipido. *Etym. dictum esse scribit παρὰ τὸ μὴ ἐρᾶν: vel à particula Μὴ & nomine ὥρα significante φρόνησιν, quasi Μὴ ῥῶν, ὁ μὴ ὢν φρονῶν.

Μωρῶς, stulte, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, stultitia, fatuitas. Eurip. in Medea. Dem. Phil. 3.

Μωρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas. Medicis dicitur quum vnà cũ memoria etiam ratio periit. Ætius ex Galeno & Rufo.

Μωραίνω, stulte ago: vel stultus sum. Eurip. in Medea. Καὶ τοὺς μὴ θέλοντας μωραίνεις γύναι. Luc. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων. Cũ accus. alicubi significat Μωρολογεῖν: vt apud Eurip. Οὐδὲ εἰς ὀρθὸν τοὺς μωραίνῃ πόλις. alicubi pro Μωρὸν ποιεῖν vsurpatur: vt 1. ep. ad Cor. c. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου.

Μωραίνομαι stultus fio vel ad stultitiam redigor. Inde partic. Μεμωρανθὼς redditus fatuus, seu stultus, aut stupidus seu stolidus: Aristot. hist. an. l. 9. ¶ Item Μωραίνω, ἀνῶ infatuari i. fatuum seu insipidum reddi. Matt. c. 5.

Μῶριον, à quibusdam mirem mandragoræ appellatum fuisse scribit Diosc. lib. 4. c. 76 & Plin. lib. 25. c. 13. Alius est terrium mãdragoræ genus, vt testatur Dioscor. ibidem: sic dictum quòd Μωρὸς reddat eos qui de eo comederint.

Composita.

Ἀλιτήμωρος, ὁ, ἡ καὶ ὸ, mente captus. Eust. & Suid.

Ἀπομωρόω, dementare, reddere stultum.

Ἐγχειμωρος, pugnator stultus seu fatuus, Appian. lib. 2. Epigr. vide & in comp. à μόρος in Μοῖρα & ab Ὥρα, cura.

Ὀξύμωρος, q. d. acutistultus seu acutifatuus. Ὀξύμωρον, (vt Quint. tradit) sententia est ex periculo petita, h. e. ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.

N

, nota literę apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ In cõpositione transit interdum in λ interdum in γ, interdum in μ: vt in παλλήλεγος, πελεκκάπελος, πελλιμφάκτος. ¶ In fine assumitur interdum κατ' ἐπενθυμίαν, sequente vocali aliqua aut diphthongo. vt λέγωσι pro λέγωσι, ὑπερθεν pro ὑπερθε, & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, de qua vide in Append.